

U plotu

Bohumil Matějovský

Osoby:

Richard

Helga

Klára

Vilém

Bóďa

Anna

Josef

Helena

Tonda

Doktor

Pojišťovací agent

Finanční poradce

Muž s chlapcem

Dva dělníci

Scéna: Den. Zimní období. Kvílení meluzíny. V popředí scény část nízkého plotu, ne vyšší než 1 metr. Za plotem tabule, na níž je zavěšená (opřená?) cedule s výrazným nápisem FOR SALE.

Na scénu vchází muž a chlapec. Povídají si. Jsou teple oblečeni. Chlapec táhne sáňky. Projdou podél plotu, opouštějí scénu. Vzápětí přicházejí na scénu dva dělníci. Nesou velkou ceduli. Překryjí ceduli s nápisem FOR SALE novou cedulí s nápisem: AZYL. Poté dělníci opouštějí scénu, zimomřivě si přitom třou dlaně.

Meluzínu vystřídá zpěv ptáků.

Na scénu se vrací muž s chlapcem.

Chlapec má krátké kalhoty a muž vede kolo. Projdou podél plotu, o čemsi rozmlouvají a opouštějí scénu.

Na scénu přichází ošuntělý Bód'a. Nese stromek. Pohybuje se v prostoru za plotem. Postaví stromek k plotu a chvíli ho urovnává. Pak se spokojeně protáhne a rozhlédne se.

BÓĎA: /**monolog**/ Ták. Konečně je to tady. Tohle období miluju. Co taky může bejt lepší než jaro. V létě je moc vedro. Podzim je smutnej, ten je na draka. A zima tady ve městě je jen samá cahota. To jsem loni uklouznul na městským chodníku, tam vzadu, jen blok od radnice. Narazil jsem si žebra i kostrč a nedostal jsem za to ani korunu. Že prej co bych chtěl, když chodim v zimě po namrzlý dlažbě v sandálích. Jenomže... /**zadívá se na svoje boty**/ vony to původně sandály nebyly. Původně to byly solidní boty. To přišlo tak nějak až časem. Takže žádný upocený léto, žádněj ubřečenej podzim, žádná všivá zima. Nejlepší je jaro. Když se vracej vlaštovky. I když jsou to svým způsobem taky pěkně rozmazlený potvory. Jak tu začne jít do tuhýho, klidně to zabalej a odletěj si kdovíkam. To takoví vrabci, to jsou jiní frajeři. Nebo kosi. Ti zůstávají. Stejně jako já. Zalezou si do křoví a čekaj na jaro. Já zalezl na zimu do tohodle nově otevřenýho Azyláku. /**ohlíží se k ceduli**/ Ale dlouho se tu nezdržím. Kdepak. Přišel čas velkejch změn. Tý mizérie už bylo dost.

Ozve se zvuk rychle projíždějícího auta.

BÓĎA: /**dívá se přes plot za autem**/ Kam se tak ženeš, ty vytuněnej moulo! Tady je padesátka! Chceš dneska spát doma nebo v márnici? /**pauza**/ I když jsem taky znal jednoho takovýho... pořád mu na tý jeho káře blbnuly brzdy a přitom měl rád rychlej plyn... tak si pořídil alespoň silnější klakson. /**pauza**/ No jo... já jsem kdysi taky dost jezdil... pěkně od města k městu... ale vždycky podle předpisů.

Vytáhne z kapsy krabičku cigaret. Žádnou cigaretu tam už však nemá. Mrzutě krabičku strká zpátky do kapsy.

BÓĎA: Sakra... a jsem zas na suchu. Spousta lidí by přitom ráda sekla s kouřenim, ale neví jak. Kupujou si náplasti, žvejkačky a jiný nesmysly. Přitom nejúčinnější odvykací kúra je, když člověk nemá prachy.

Zahlédne imaginárního chodce, který prochází kolem plotu.

BÓĎA: Hej... příteli! Prosim tě... na moment! Nemohl bys postrádat jednu cigaretku? Cože? No to já nevím, co dá kdo tobě. Že nic? Že ti taky nedá nikdo nic zadarmo? Tak to vidíš... nikdo nedá nic tobě, ty zas nedáš nic mě... a proto

stojí tenhle svět za hovno. Když si lidi nepomáhaj. Ale nic ve zlým, příteli... jen si jdi. Co... že nejseš žádněj muj přítel? A víš, že jsem si to myslel? /**mávne rukou. Monolog**/ Dneska je fakt těžký z někoho něco dostat. Dřív jsem si půjčoval peníze nejraděj od pesimistů a škarohlídů... ti alespoň nečekali, že jim to někdy vrátím. /**pauza**/ To se tu na mě nedávno taky jeden takhle osopil... že prej co na něho přes ten plot tak blbě čumim. Že vejrám jakobych ho chtěl sežrat. A já mu hned odpověděl: buď bez obav, já telecí nerad. No jo... ale vono je to zbytečný, pořád jen nasírat lidi a dělat si nepřátele. Takovej život pak za moc nestojí. /**pauza. Dívá se do strany**/ Tak tohle je Dlouhá ulice. Tak se jmenuje, Dlouhá...ale já jí říkam: *Ulice života*. Má totiž takovej fakt zajímavěj úkaz. Budovy a instituce jsou tu seřazený přesně tak, jak je člověk během svýho života poznává. Toho si ještě málokdo všimnul a přitom je to vážně unikát. Úplně na konci timhle směrem stojí malá porodnice. Pak projdete postupně kolem školky, kolem školy, hospůdky, daňovýho úřadu... pár kroků a už jste u domova důchodců. A nakonec u pohřební služby. Je to tu všechno seřazený pěkně za sebou. Takovej magickej řetěz. A náš Azylák celou tuhle ulici zase uzavírá. Ale nějak se do tohodle řetězu nehodí. Je to takovej článek navíc... spousta lidí sem přijde, aby tu novej život začala, a spousta jich tady svůj život končí. Záleží na nátuře. Já patřim k těm, co chtěj začít. Jo. Začít znovu. /**dotýká se plotu**/ Už je to pěkně oprejskaný. Pepa slíbil, že jim tady tenhle plot natře. No jo. Pepa. S pikslou a štětcem mu to tady bude slušet. Já to ale natírat nebudu. Já mám na starosti jinou práci. Uklízím teď ve městě. Každěj tu máme svý povinnosti... ani tady není nic zadarmo. I charita je svým způsobem byznys. Ale pro tuhle zahradu jsem udělal alespoň to, že jsem zasadil tenhle stromek. /**zadívá se na stromek**/ No... zatím je to spíš jen takový koště, ale za pár let už si na něm postavěj svoje první hnízdo kosáci. Vždycky jsem toužil zasadit si jednou svůj vlastní strom... jako každěj správnej chlap. Kdysi dávno, když jsem na tom byl ještě líp, jsem potkal jednu ženskou. Líbila se mi, měla takový bujný... nepřehlédnutelný tvary. Ale o to ve vážnym vztahu nejde, já vim. To je pak jen takovej bonus navíc, ale není to jen vo tom. Začal jsem si na ní myslet a tak jí při jedný příležitosti povídám: *moc bych si přál postavit jednou dům, zasadit strom a zplodit syna*. A vona se na mě tak divně koukla a řekla: *to víš že jo, kovboji, a chudák ženská aby po zbytek života smejčila chátrající barák, uklízela na dvorku listí a starala se o dva idioty*. Tím náš krátkej

vztah skončil. **/zahlédne imaginárního sportovce, který běží kolem/** Nazdar, maratónče! Tak za kolik to tudy běžíš dneska? Co? Dvacet dva minut? A včera jsi to měl za dvacet tři, že jo? No vidíš, jak se zlepšuješ... jasně, jen se nezdržuj... ať nevychladneš... **/dívá se za mizejícím běžcem/** Je to frajer, tenhle kluk. Běhá tudy každé den. Za každého počasí. Ale tak to má bejt. Člověk se má do toho, co dělá, vždycky pořádně zakousnout. Jako to teď udělám já.

Scéna se lehce setmí. Prostor, kde stojí Bód'a, se pozvolna nasvítí (imaginární pouliční lampa)

BÓD'A: **/zadívá se vzhůru k lampě/** No jo. To to letí. A máme další večer. Technický služby zapnuly ty svoje pouliční světlušky. Lidi se teď slejzaj doma u televize. V rodinnym hnízdečku. Načechrávaj si peří v koupelnách. Zalejvaj si čajičky a kafička. **/pauza/** Radujete se, že máte svý jistý, co? Jenomže jistýho není v životě vůbec nic. To už jsem poznal. Teplo vašeho rodinného krbu může vychladnout raz dva. Stejně jako se to stalo mně. Ale teď se blejská na lepší časy. Taky si už možná brzy zase rozsvítím za vlastním oknem. Taky si budu čechrat peří. A budu mít konečně ke komu se přitulit. Už nebudu sám jako kůl v plotě. Nebudu ztrácet čas v tomhle baráku zoufalců. Za timhle shnilým plotem. Každéj totiž může někdy spadnout z vejšky dolu na hubu. Úplně každéj. Dlaždič i študovaná hlava. Mladej i starej. Optimista i škarohlíd. Kdysi jsem taky žil normálně. Osud si ale někdy dovede ošklivě zalaškovat. Stačí malér v práci, narušenej vztah v rodině, do toho úporná nemoc a slabý nervy... a už si to z toho rodinného hnízdečka šupajdíte po zadku dolu ke dnu. A pak vám každéj místo pomoci dává rady, jak s tím naložit dál. To mi taky kdysi někdo řekl, abych se tomu zasmál, abych nad tím mávnul rukou, že prej to mohlo bejt všechno ještě mnohem horší. Tak jsem se tomu zasmál, mávnul nad tím rukou... a vono to fakt bylo ještě mnohem horší. **/znovu vytahuje z kapsy zmuchlanou krabičku od cigaret, přesvědčuje se, že v ní opravdu nic není, opět ji zklamaně strká do kapsy/** To jsem slyšel o fakírovi, kterej běhal bos po střepech a před diváky si lehal na lože plný hřebíků... ale přitom se pokaždý složil jak špalek, když mu u doktora píchli injekci. A taky mi někdo vyprávěl o chlapíkovi, co jste ho vzbudili třeba o půlnoci a on vám z fleku řekl číslo svýho konta, číslo svých dvou mobilů, z paměti dokázal spočítat kolik mu ten den přibylo na úrocích, prostě na vysoký čísla byl machr... ale že měl do té křižovatky vjet až jako druhej, to už si

spočítat nedokázal. Na takový malý počty pak dojel. Tyhle podivný věci se prostě stávají. Ale já už se nedám. Já už jsem si svojí špínu z dlažby vylízal. Pěkně do dna. Až na dřev kanálu. Teď ale začnu znova. Na hubu ať chvíli padaj zase jiný. Teda... ne že bych to někomu přál... i když...n ašli by se... /**ozve se zaštekání.** **Bóďa se zadívá na imaginárního psa, který běží kolem/** Hafane... kam pelášíš? Jak ti říkají? A kde máš nějakýho pána? Ty jseš jen obyčejnej toulavej čokl, co? Takovej život není žádněj med, co? Vobčas vyštracháš kus masa u kontejneru. Vobčas si zašpásuješ s nějakou zaběhlou fenou. A vobčas tě někdo s chutí nakopne. Vobčas každej den. Vo tom já něco vim. Co tak vejráš? Máš hlad? Co bych ti jen... /**šmátrá po kapsách/** Nic tu nemám. /**nakloní se přes plot/** Pocem, pesane, já přece vim, jaký to je, když toužíš po pohlazení a vono pořád nic. Chceš pohladit? Ale ne abys mě rafnul, ty bestie. Tak se neboj. Copak? /**podívá se za odbíhajícím psem/** Kam ses to rozběhl? Čeho ses polekal? Mně? Ale já psy nikdy nežral, jestli máš vítr z tohodle. Tak se tu nade mnou moc nevofrňuj! /**pohoršeně/** Sakra! Co to tam... jo tak ty takhle! Za to, že jsem na tebe tak hodnej a povídám si s tebou, ty nám tu budeš vohcávat plot? Ty mizero! Čuně! Koukej mazat a najdi si nějakej patník!

Ozve se vzdálené zaštekání.

BÓĎA: Ty mně taky!

Znovu se zklidní, pozoruje okolí.

Na scénu přichází Richard. Je mírně podroušený, pomalu se šourá podél druhé strany plotu.

BÓĎA: No vida... a blíží se další donášková služba.

Chvíli čeká, dokud se Richard nepřiblíží až k němu.

BÓĎA: Prosim tě... ty tam... nemáš u sebe náhodou navíc jedno cigáro?

RICHARD: /**zastaví se/** To mluvíš na mě?

BÓĎA: Jen jedno cigárko, kámo.

RICHARD: Tak hele, já ti něco povim... /**poté zmírní tón, mávne rukou a sahá do kapes/** Tak dobře. Chceš cigáro? Proč ne. Dám ti. Lidi by si měli pomáhat.

BÓĎA: Jakobys mi četl myšlenky, kámo.

RICHARD: Protože dneska je to všude samá svině a samej chrt. Ve vládě i u nás v práci. To si nevybereš.

BÓĎA: To mi povídej.

RICHARD: **/vytahuje ruce z kapes/** Aha. Tak nic. Já vlastně žádný cigarety nemám. Já totiž nekouřím.

BÓĎA: Cože? Nekouříš? A to musíš nejprve projet kapsy, aby sis na to vzpomněl?

RICHARD: Nekouřím teprve dva tejdny. Zkousím s tím přestat. Tak v tom mám ještě trochu zmatek.

BÓĎA: To je mrzutý.

RICHARD: To jo. Hlavně pro tebe, vid'?

BÓĎA: Proč jsi přestal? Máš rozhadrovaný plíce?

RICHARD: Cože?

BÓĎA: Nebo na cigára nemáš prachy? Vo tom já vim svý.

RICHARD: O peníze nejde. Těch mam dost. **/dívá se přes plot/** A co tu vlastně děláš? Ty tady bydlíš?

BÓĎA: Jak se to vezme. Tohle je Azylák. **/ukazuje na nápis /**

RICHARD: Azylák?

BÓĎA: Azylovej dům. Pro lidi, co se dostali na dno. Ale potápěči ani kapitáni ponorky to zrovna nejsou.

RICHARD: Jo ták. Je mi to jasný. Nechceš makat, tak si tu bydlíš zadarmo a ještě po lidech škemráš cigára.

BÓĎA: Kterej tetřev ti nakukal, že tu bydlim zadarmo? Dneska není nic zadarmo. Musim šest hodin denně uklízet bordel po městě. Na takovej flek město žádný výběrový řízení ani vypisovat nemuselo. Kdejakej čokl... **/zadívá se směrem, kterým utekl toulavý pes/** ...se vydělá na chodník a já to musím sbírat. Kdyby si lidi aspoň pořizovali voříšky... a yorkšíry... a ne dogy a dalmatíny.

RICHARD: Ale tváříš se docela spokojeně. Dneska jsi asi narazil jen na ty voříšky a yorkšíry, co?

BÓĎA: Nestěžuju si. Jen musim dodržovat zdejší řád. Zákaz kouření uvnitř. Zapálit si můžu jen tady.

RICHARD: To jsem netušil...

BÓĎA: No jo. V budově se kouřit nesmí.

RICHARD: ...že je tu nějakej Azylák.

BÓĎA: Jo tak. Nestojí tu dlouho. Vlastně teprve od zimy.

RICHARD: A kdes bydlel předtím?

BÓŇA: Víš, kde leží most Palackýho?

Richard přikyvuje

BÓŇA: Tak přesně tam. Vlastně pod nim. V suterénu.

RICHARD: Až takhle? To muselo bejt dost zlý.

BÓŇA: To taky bylo.

RICHARD: V tom případě sis tady polepšil.

BÓŇA: Neříkám že ne. Ale je to pořád jen taková přestupní stanice. Už se blejská... co blejská, už přímo hřmí na lepší časy.

RICHARD: No... tak ať tě ta bouřka znovu někam nesmete. **/chystá se jít dál/**

BÓŇA: Počkej... a kde bydlíš ty?

RICHARD: Já? No kde... tam vzadu... za stadionem. Jak je ta vilová čtvrť.

BÓŇA: Kaštanka?

RICHARD: Jo. Právě tam. V Kaštance.

BÓŇA: Teda, to už je něco. Bydlet v Kaštance.

RICHARD: Taky si nestěžuju.

BÓŇA: Bodejt' by jo. Ale připadáš mi nějakej utrápenej.

RICHARD: Nejsem utrápenej. Jen utahanej. Měl jsem dnes v práci fofry. Tak jsem si dal cestou pár piv v hospodě.

BÓŇA: Pane jo...

RICHARD: Mám toho prostě na svejch bedrech hodně. Náročnou práci. Zodpovědnost.

BÓŇA: Pane jo...

RICHARD: Dělán mistra ve sklárně.

BÓŇA: Podívejme, šéfik. Dvakrát pane jo.

RICHARD: Zas tak jednoduchý to ale není. Šéfovat tolika lidem.

BÓŇA: No jo... to jsi říkal... že je to tam samá svině.

RICHARD: A samej chrt.

BÓŇA: To nosíš domu alespoň dvacítku měsíčně, co?

RICHARD: Dvacítku? Nenech se vysmát. Za to bych si večer ani nenatáhnul budíka.

BÓĎA: Ale ti nahoře prej chystaj nějaký úsporný škrty. Hodně se o tom teď mluví.

RICHARD: U mě si neškrtnou.

BÓĎA: No... u mě vlastně taky ne.

RICHARD: To by si mohli zkusit. Šáhnout mi na vejplatu. Já na tu jejich taky nešaham.

BÓĎA: No jo. To je slovo do pranice. Ale nemysli, voni se třeba rozhodnou, že všem uříznou třetí ucho. Protože je nutný v rámci úspory všechno trochu vořezat. A ty řekneš: jaký třetí ucho, vždyť každéj máme jen dvě uši. A voni: to je nám fuk, my nejdřív řežem a teprve pak počítáme.

RICHARD: U mě by nepochodili.

BÓĎA: Nepochodili, říkáš... tak se ti přiznam, kamaráde, že mám teď co dělat, abych ti nezačal závidět.

RICHARD: Závidět? Hele... všechno, co mam, jsem si musel vydřít vlastníma rukama. Vlastní hlavou, rozumíš? Nemám zapotřebí spát pod mostem.

BÓĎA: Ale no jo, tak jsem šlápnul vedle. To se může stát každému. A tak dlouho jsem pod tím mostem zase nepřespával. To by se asi ani nedalo. I když si občas vzpomenu, jak tam vždycky po ránu byla cejtit vůně z té pekárny, co stojí na konci mostu. Čerstvý rohlíky a koláče. A horký kafe. Táhlo to vždycky až tam dolu, k vodě, přímo ke mně. To bylo na umření. Nedalo se to vydržet.

RICHARD: Tak jsi měl zkusit ten most na druhý straně města. Tam maj jenom zrušenou korálkárnu. /**chystá se pokračovat v chůzi**/

BÓĎA: Hele... kámo, počkej ještě... jseš ženatej?

RICHARD: Jasně že jsem ženatej.

BÓĎA: A šťastně?

RICHARD: Co to máš za blbý otázky? Copak bych se ženíl, abych pak byl nešťastnej?

BÓĎA: No já jen myslel... že když jdeš takhle utrápenej z hospody...

RICHARD: Už jednou jsem ti říkal, že nejsem utrápenej.

BÓĎA: Promiň. Já zapomněl... jseš utahanej.

RICHARD: A že jdu z hospody... co má bejt? Mám pod sebou třicet lidí. Zodpovědnost. Úkoly. Všichni na mě spolíhají. Bejt pořád o krok dál než konkurence.

BÓĎA: S tím až takový zkušenosti nemam.

RICHARD: Není nic horšího než mít pod sebou a nad sebou lidi. Bejt uprostřed. Ti nad tebou po tobě dupou a ti pod tebou tě nenáviděj.

BÓĎA: To já měl pod sebou lidi jen tenkrát... když jsem vypomáhal na hřbitově. Ale ti chudáci už nikoho nenávidět nemohli. Ti nechali každého na pokoji.

RICHARD: Naštěstí to zvládám. Všechno zvládám.

BÓĎA: Zato já to nezvládal. Za každěj funus mi dal správce hřbitova stovku navíc...tak jsem si každý ráno přál, aby ten den umřelo co nejvíc lidí. Nakonec jsem toho musel nechat...abych se nezbláznil.

RICHARD: Tahle zběsilá doba se se slabochama nemaže. Ta dává lidem pořádně zahulit.

BÓĎA : Zahulit. Jo jo. Zahulit jo. **/bezděčně vytahuje z kapsy zmuchlanou krabičku od cigaret /**

RICHARD: Víš ty vůbec, jakou to dá fušku?

BÓĎA: Zahulit si?

RICHARD: Udržet se nahoře.

BÓĎA: To nevim. Asi pořádnou.

RICHARD: O tom nepochybuju. Tak si dám občas po práci pár piv. Abych se odreagoval.

BÓĎA: To jo. To je dobrá strategie.

RICHARD: No a co. Vod toho ostatně hospody jsou. Aby si tam chlap mohl dát po práci pivo.

BÓĎA : To je fakt. Já jen v první chvíli myslel ...

RICHARD: Co? Cos zase myslel?

BÓĎA : No...že patříš k těm, co choděj do hospody ze zoufalství. Že už maj třeba po těch letech tý svý drahý polovičky plný zuby a rádi si od ní takhle odpočinou.

RICHARD: Tak to ses holt spletl.

BÓĎA : Za to se ti omlouvam. Jak dlouho jsi ženatej?

RICHARD: Přes dvacet let.

BÓĎA : Hm. To je porce. To už si člověk o nášup ani neříká. To už bys měl na trochu toho zoufalství nárok.

RICHARD: Jestli mluvíš z vlastní zkušenosti, je to tvůj problém. Já mám manželství šťastný. Žena mi rozumí. Vede malej kosmetickéj salon. A když jdu někdy po práci do hospody, tak jen proto, že chci pokecat s chlapama a ne proto, že bych byl doma nešťastnej.

BÓĎA: No tak to je jiná. Tos měl říct hned.

RICHARD: Vždyť ti to celou dobu říkám. Tak si tady nevyvejšlej, že jsem nešťastnej.

BÓĎA: Už nebudu.

RICHARD: A ještě něco...abys nemyslel, že se moje žena umí jenom parádit. Je pracovitá. Pořád uklízí. U nás...u nás se dá jíst rovnou z podlahy.

BÓĎA: /zaraženě/ Ale ... nemusíš doma jíst z podlahy, že ne?

RICHARD: To se přece jenom tak říká.

BÓĎA: Hrome, kamaráde, tobě teda osud dopřál požehnaně. A děti máte?

RICHARD: Mám dceru. Vystudovala a má práci v Praze.

BÓĎA: No...tak to vidíš.

RICHARD: Co mám vidět?

BÓĎA: Že někomu život nadělí porcelánovej talíř plnej až po vokraj...co po vokraj...až mu to padá všude vokolo a to mu ještě pořád přidávaj a přidávaj...neber to ale osobně, kámo, já to myslim tak nějak všeobecně, rozumíš...a někdo má co dělat, aby si alespoň vylízal voschlý zbytky na dně papundeklový misky. Bydlíš si v Kaštance, máš krásnou ženu, chytrou dceru a v práci zodpovědnost a třicet lidí pod sebou, na vejplatu si šáhnout nenecháš...To já všechno podělal. Byl jsem prostě blbec. Dluhy. Hazard. Pár dalších úletů. Vždyť to znáš. Vlastně neznáš. Ale teď jdu do sebe. Vážně. Chci žít zase normálně. Přijít domu a říct: ahoj miláčku, tak už jsem tady. Dát boty do botníku. Pověsit kabát na věšák. Pustit si do vany horkou vodu. Nechat si od ženušky vydrbat záda. Zalejt si kafe a pustit televizi. Zanádat si u zpráv. Pobrečet u *Pošty pro tebe*. Zachechtat se u Krampoula. Prostě žít normálně. Jako jsem žil dřív. Je mi teprve čtyřicet. Ještě bych to mohl všechno stihnout. Napravit.

RICHARD: Tak to ti v tom snažení přeju hodně štěstí. /**chystá se pokračovat v cestě** /

BÓĎA: Kamaráde...počkej ještě. Pomáhá mi, když si můžu takhle pokecat s někým zvenku. Inspirovat se. Já teda ženatej nejsem, ale mám přítelkyni. Netvrdim, že je taky krasavice, ale je hodná a spolehlivá. Jmenuje se Anna.

RICHARD: Přítelkyni ... nevypadáš na to, že by se o tebe starala nějaká ženská.

BÓĎA: /urovnává si límec/ Já vím...známe se teprve chvíli. Ale je to vážný. Je to fakt vážný.

RICHARD: Ona je tady s tebou?

BÓĎA: Kdepak. Má garsonku ve starý čtvrti, dole u řeky. A dělá na vlakovém nádraží. Vozí na peron k vlakům všelijaký ty balíky. Stěhuju se k ní. Už brzy.

RICHARD: To teda promiň...má byt, má práci...tak jak kápala zrovna na tebe? To byla tak zoufalá?

BÓĎA: Já nevím. Prostě se nade mnou slitovala.

RICHARD: A proč se k ní neodstěhuješ hned?

BÓĎA: No proč. To není tak jednoduchý. Nejdřív jí tam musím pomoci trochu přestavět nábytek. Abychom se tam vešli oba. A vymalovat. A vyřídit nějaký ty papíry, znáš to. Vlastně tohle taky neznáš. Ale půjde to. Už budu sekat latinu. Budu poslouchat a makat. A když chci, tak makat umím.

RICHARD: Řikáš to tak náruživě, že ti to skoro začínám věřit.

BÓĎA: To mi klidně věř, kamaráde. Nechci zhebnout hlady uprostřed zimní noci někde pod mostem a do posledního okamžiku přitom cejtit vůni čerstvejch koláčků z pekárny.

RICHARD: Máš recht. S plným břichem a v posteli se umírá o dost veseleji. Tam ti to ani tak nepřijde.

BÓĎA: Chci zas žít jako normální chlap.

RICHARD: To je hezký předsevzetí.

BÓĎA: Od teď si už budu dávat jenom samý hezký předsevzetí.

RICHARD: No...to si nech až na silvestra. /**znovu se chystá odjít, po pár krocích se zastaví**/ Jo...a ještě jednu radu. Dej hlavně pozor, aby tě nevypekla. Ta tvoje přítelkyně.

BÓĎA: Aby mě co...nevypekla?

RICHARD: Na tos nepomyslel?

BÓĎA: Člověče...podívej se na mě. Živořím tady v Azyláku. Nemam nic. Jak by mě asi tak mohla vypýct?

RICHARD: No jak...třeba jen potřebuje brigádníka. Přestavíš byt, vymaluješ byt, ale nikdy si tě přitom k sobě nevezme.

BÓĎA: To ne. To by neudělala. To by mi řekla.

RICHARD: Sakra, chlape...to ses během toho svého bídného života nic nenaučil? Že když tě chce někdo využít, vochat, že tě na to nebude předem upozorňovat?

BÓĎA : Ne. To by Anna neudělala. Řekl jsem jí o sobě všechno. A vona mně o sobě taky. Máme čistej stůl.

RICHARD: Nikde neuklouzneš snadněj než na vyleštěným stole. /**chce znovu odejít** /

BÓĎA: Počkej! Počkej ještě. Najdu si práci. Vlastně... třeba bys mi mohl poradit i ty. Kde najít práci. Když děláš toho šéfa.

RICHARD: Lidí už mam pod sebou dost. Žádnýho navíc nepotřebuju.

BÓĎA: Nezklamal bych tě. Nejsem žádná svině. Ani chrt.

RICHARD: Co vlastně umíš?

BÓĎA: No ... jsem něco jako automechanik.

RICHARD: Něco jako?

BÓĎA : Tak dobře. Prostě jsem blázen do aut. Umim vyklepat pomačkaný blatníky. A dokážu otevřít každou káru. A nastartovat ji bez klíčků.

RICHARD: Ale?

BÓĎA: Tak jo. Nebudu tě lakovat. Chci už říkat jen pravdu. Nebrodit se pořád ve lži a svinstvu. Všechno je to dávno smazaný. Dostal jsem tenkrát podmínku, ale jen na dva roky. Nejmírnější trest. Kdybys měl čas, pověděl bych ti proč.

RICHARD: Nemam čas. Chci už jít domů.

BÓĎA: / **povzdychne si** / Domu. Já vím. Napustit si horkou vanu...přitulit se ke svý voňavý ženušce...já to chápu, kamaráde. Taky bych na tvym místě spěchal domu. Jak se vlastně tvoje žena jmenuje?

RICHARD: Proč tě to zajímá?

BÓĎA: Jen tak. Nic osobního. Taky jsem ti přece řekl, že ta moje přítelkyně se jmenuje Anna.

RICHARD: / **ještě chvíli váhá**/ Vanessa.

BÓŔA: Vanessa. Tak teď už si ji dokážu přímo představit. Vanessu z kosmetickýho salonu. Počkej ... nechod' ještě. Chci ti říct, že já ty auta neprodával. Proto z toho byla jen podmínka. Nedělal jsem to pro kšeft.

RICHARD: Ne? A proč tedy?

BÓŔA: No proč ... chtěl jsem se jenom trochu povozit. Měl jsem prostě takový toulavý období. Zaháněl jsem tím splíny, rozumíš. Otevřel jsem vždycky nějaký auto, dojel s nim kam až to šlo, tam jsem přelezl do jinýho a jel zase dál, dokud nevyschla nádrž.

RICHARD: To je dost na hlavu.

BÓŔA: Já vim. Byla to taková vášeň ... jezdit a jezdit. Střídat města. Nemohl jsem si pomoci.

RICHARD: Jak tě tak poslouchám, ty budeš asi potížista.

BÓŔA: To ne. Potížista nejsem. Jen prostě podělám na co šáhnou.

RICHARD: No ... tak to se mně raději nedotýkej.

BÓŔA: Ale teď jdu do sebe. Už se to nebude vopakovat. Celkem jsem tenkrát během několika let udělal dvanáct štek. Ve vypůjčenejch autech. Říkal jsem tomu štreky. Ale policajtnum jsem jich přiznal jen jedenáct. Jednu štreku jsem jim zatajil. O tý nevěděli.

RICHARD: Vypůjčenejch? Snad ukradenejch.

BÓŔA: Dobře. Tak teda ukradenejch. Žádný auto jsem ale nikdy nenaboural. Ani nevodřel. Ani jeden trestnej bod za dopravní přestupek jsem nedostal. Teda, kdyby ty auta byly moje. Ale už jsem s tím skončil. Poslední štreku jsem odstartoval tenkrát v Pelhřimově. Bylo takový vlahý ráno a já měl zrovna zase nějaký splín ... tak jsem si řekl: trochu se provětráš a přijdeš na jiný myšlenky. Otevřel jsem si jednoho fiátka a dojel s nim až do Písku. Tam to bylo moc pěkný. Chodil jsem tam po náměstí a starejch uličkách a bylo mi dobře. Z Písku jsem to vzal na Jindřichuv Hradec a tam jsem přisedlal na škodovku. Fábii. Měla takovu vyblitou zelenou barvu. S ní jsem pak zamířil k Telči...nebo k Jihlavě? Teď nevím jistě. Jenže to jsem už nedojel. Asi po deseti kiláscích mi to chcíplo. V takový vesnici...Mrákotín se to tam jmenovalo.

RICHARD: Mrákotín? To je dobrý místo pro chcípnutí auta.

BÓĎA : Tam jsem přeskočil na traktor. Chytili mě už po pár kilometrech. Hlídky na silnici. Smůla. Snažil jsem se jim namluvit, že jedu na pole sklízet kukuřici ... ale byl břez. Nic jinýho mě holt nenapadlo. Když chtěli vidět papíry, tak jsem je poprosil, ať na mě chvíli počkají, že jsem je zapomněl na statku a že si pro ně zajedu. Nakonec z toho byly ty dva roky podmínky. Pak jsem skončil na chvíli pod tím mostem. V kartonovém spacáku. Každý ráno mě tam probouzela ta vůně horkejch rohlíčků, jak už jsem ti říkal. Teď jsem tady. A brzy se přestěhuju k Anně. A najdu si práci. To je můj životopis.

RICHARD: Životopis. Aha. Tak to ti něco poradím. Kdybys musel pro nějakýho zaměstnavatele psát tenhle životopis, některý věci raději vynech. Většinu věcí vynech. Nebo víš ty co...radši tam nepiš vůbec nic. **/mávne rukou a pomalu odchází ze scény/**

BÓĎA: Ani jsme se nepředstavili! Já se jmenuju Bód'a!

RICHARD: Richard. **/ opouští scénu /**

BÓĎA: **/monolog/** Richard. Takový královský jméno. Richard a Vanessa z Kaštanky. To je jak z nějaký skotský legendy. Můžeš si o mně myslet co chceš, kamaráde, ale já to chci vážně zkusit znovu. **/dívá se směrem, kterým Richard odešel. Monolog:/** No jo, Richarde... Bydlíš si v Kaštance, můžeš doma žrát z podlahy, hajzl určitě samej kachlík a samý voňadlo... **/pomalu odchází od plotu, vtom se ozve zvuk projíždějícího auta. Vráť se k plotu. Zvuk auta dozní v dálce/** Renault Clio. Tebe znam, kamaráde. Tebe už jsem taky otevřel. Tenkrát v Žatci ... nebo v Lounech. Už si to tak nepamatuju. Pamatuju si značky a barvy těch auťáků, pamatuju si vzorky potahů, ale trochu se mi motají všechna ta města. Ale na tom nesejde. Tyhle události bych stejně do žádnýho životopisu psát nemoh, to je teda fakt. **/dotýká se plotu/** Pepa by to měl vážně natřít co nejdřív. Pořád se kasá, že na to vlítne a kde nic tu nic. Ale já to natírat nebudu. Já uklízím ulice. A hlavně ... já tu už brzy končím. Najdu si normální práci. Jediný, co tu po mně zůstane na památku, bude tenhle strom. **/ dotkne se stromku /** A až jednou zase půjdu kolem ... podívám se na něj ... bude už o dost větší, to dá rozum ... už to nebude takovejhle smeták ... a každý jaro se na něj budou slejdat ptáci... a já jim řeknu: tohle jsem tu, vy kluci rozčepejřený, zasadil, když jsem měl to bídný období. To je můj strom naděje. A budu u něj stát a koukat se na něj, pěkně voháknutej, s čistejma botama, ve kterejch už na žádným chodníku nikdy

neuklouznu. A zapálím si cigaretu ... ne vyškemranou cigaretu, ale vlastní. Vlastní cigaretu. Takhle to bude. Nikdy na tom sice nebudu tak dobře jako tenhle Richard z Kaštanky ...ale budu spokojenej s tím, co mam. Voni tihle vejš postavení týpci bejvaj kolikrát lakomější než kdejakej chudák. Třeba ta příhoda z toho jednoho pražskýho nevěstince ... ne, že bych u toho byl, ale slyšel jsem o tom. To přišel k holce na pokoj majitel květinářství, a když ho holka obsloužila, řekla mu, že je to tenhle tejden grátis, že jejich bordel slaví desátý výročí, Tak von odešel a za hodinu měla holka před dveřma vázu s dvaceti růžema. Pak obšťastnila nějakýho kuchaře, taky mu řekla, že je to tenhle tejden zadarmo...von poděkoval, odešel a za hodinu měla před dveřma krabici s dvaceti větrníčky. No a pak jí tam vlezl nějaký poslanec...dělal s ní všechno, jen ne žádný obstrukce...a když mu řekla, že se dnes nic neplatí, zajásal, odešel ... a za hodinu stálo před dveřma dalších dvacet poslanců. No ... prej se to takhle stalo. Já tomu teda věřim.

Protáhne se. Odchází ze scény.

Scéna se ponoří do tmy.

Hudební předěl.

Scéna: Richardův byt.

Televize. Stůl, na něm cukřenka. Dvě židle.

Helga v kuchyňské zástěře zametá podlahu.

HLAS Z TELEVIZE: *Dobrá večer, vážení diváci. Poslanci se porvali uprostřed projednávání novely trestního zákona o domácím násilí. Vtipálek, který anonymně volal na policii, že v ZOO mají pumu, byl odhalen. Spor o to, zda města mohou začít s předvánoční výzdobou ulic už v srpnu, stále nekončí. Ještě nechod'te spát. Určitě si počkejte na naše noční zprávy. /hlas z televize dozní /*

Zvuk odemykaných dveří.

Na scénu přichází Richard.

HELGA: /přestane zametat/ Jdeš pozdě.

RICHARD: /nejistý krok/ To proto, že jsem nechtěl utíkat.

HELGA: Aha. /pauza / Byl jsi zase v hospodě, vid'?

RICHARD: Musel jsem.

HELGA: Musel?

RICHARD: Donutil mne k tomu. Prevít jeden.

HELGA: A kdo, prosím tě?

RICHARD: Ten strašlivej pocit žízně. **/smích/**

HELGA: Ale slíbil jsi, že z pracáku půjdeš rovnou domů. Že se pak spolu trochu projdeme na vzduchu.

RICHARD: Procházka po sídlišti. Slamom mezi psími lejny a feťáckými stříkačkami.

HELGA: Slíbils to.

RICHARD: **/smířlivě/** Já vim. Tak promiň. Necháme to na jindy.

HELGA: A byl jsi vůbec na tom pracáku?

RICHARD: Jasně že byl.

HELGA: Doufám, žes byl nejdřív na pracáku... a teprve pak v hospodě.

RICHARD: Jo. A teprve pak v hospodě.

HELGA: No a co ti tam řekli?

RICHARD: Co si dáte. Tak jsem si dal pivo.

HELGA: Ty víš na co se ptam. Nabídli ti nějakou práci?

RICHARD: **/sedá si ke stolu/** Jo. Nevěděl jsem z čeho dřív vybírat. Tak jsem si nevybral nic.

HELGA: **/znovu začne zametat kolem stolu/** Takže nenabídli?

RICHARD: Pracák je nanic. Nabízej fleky, který nikdo nechce. Když chceš sehnat dobrou práci, musíš mít známý. Mít kontakty.

HELGA: Tak bys alespoň nemusel chodit do hospody. Když jsi teď bez práce. Když máme málo peněz.

RICHARD: Copak ti to právě nevysvětluju? To jsou ty kontakty. Do hospody choděj i chlapi, co práci maj. Známí chlapi. Tak se jich ptam. A dal jsem si jen tři piva. Nic víc.

HELGA: Kontakty. Pěkně si to umíš zdůvodnit.

RICHARD: Dělam co můžu. **/sahá do kapsy, vytahuje popsany list/**

HELGA: Co to máš?

RICHARD: Ale...to mi dal jeden známej v hospodě. Slohová práce jeho desetiletýho syna. Je to ze života a vystihl to všechno líp než kdejakej dospělej nebo filozof. Přečti si to.

HELGA: Až jindy. Dnes nemám náladu.

RICHARD: Nemáč náladu. Aha. Tak to jsem to musel chytit od tebe. /**strčí list zpátky do kapsy**/ Naše Klára taky kdysi psala slohový práce, pamatuješ?

HELGA: Pamatuju, ale to už je dávno. Teď má jiný starosti.

RICHARD: Já vim. S prací. Má starosti s prací. Jako já. Ale vona je mladá, chvíli po škole, vona se s tím ještě dokáže poprat...To je tou podělanou dobou. Protože těm nahoře se zdá, že si furt žijeme nad poměry. Že už asi nevíme co roupama...

HELGA: Tak se pořád nerozčiluj.

RICHARD: Já se nerozčiluju. Rozčiluju se? Jen říkám jak to je.

HELGA: To říkáš každé den. A taky nechci, abys to řešil alkoholem.

RICHARD: Nic takovýho nedělám.

HELGA: Protože alkohol ti žádný odpovědi nedá.

RICHARD: Nedá. Ale nechá zapomenout na otázky.

Helga zametá kolem jeho nohou. Richard je na chvíli zvedá.

RICHARD: Prostě jsem jen poseděl s chlapama. / **odmlčí se**/ Proč musíš pořád zametat? Vždyť tu máš čisto.

HELGA: Uklidňuje mě to.

RICHARD: Zametání?

HELGA: Ty se uklidníš, když jdeš shánět kontakty, já se zas uklidním, když chvíli zametám.

RICHARD: /**pro sebe**/ Ten muj způsob mi teda přijde zajímavější.

HELGA: / **jak je nakloněná nad Richardem, ucítí zápach cigaret**/ Co ...ty zase kouříš?

RICHARD: /**výmluvným gestem ukazuje prázdné ruce**/ Vidíš snad něco?

HELGA: Smrdíš kouřem.

RICHARD: To jsem jen načichnul v hospodě.

Helga vytahuje z kapsy zástěry malý spray, osvěžovač vzduch, párkrát stříkne do prostoru.

RICHARD: A to jsem seděl u nekuřáckýho stolu. Ale všechny další stoly vokolo byly kuřácký.

HELGA: O důvod víc, abys tam nechodil. I jako pasivní kuřák si ubližuješ. Kdy jsi říkal, že budeš mít ty zdravotní výsledky?

RICHARD: Nevim přesně. Pozejtří. Možná.

HELGA: Na tý prohlídce, na tom rentgenu, jsi byl včera, vid'?

RICHARD: Jo, včera.

HELGA: Že jim to všechno tak trvá. Když maj takový supermoderní přístroje. A co ti tam vlastně nejdřív řekli?

RICHARD: Abych se přitisknul a zadržel na chvíli dech.

HELGA: Já už vim. Řekli ti, že máš přestat kouřit, co? Přiznal ses jim, žeš kouřil krabičku denně?

RICHARD: Přiznal.

HELGA: A maj na něco podezření?

RICHARD: Na našeho trafikanta.

HELGA: Teď není na legrácky vhodná doba.

RICHARD: Neřekli mi nic. Prostě mam počkat na výsledky.

HELGA: Něco ti přece říct museli. Když tě tak bolí na prsou, nemůžeš čekat tejdén na výsledky.

RICHARD: Už to tolik nebolí. Už to skoro přešlo. To bude dobrý.

HELGA: Jen nic nepodceňuj.

RICHARD: Nepodcenim.

HELGA: Pořádně to dotáhni do konce.

RICHARD: Dotáhnu.

HELGA: /**znovu začne zametat**/ A neměl bys běhat po hospodách, když jsi v marodním...

RICHARD: Buď bez obav. Já tam ani tak moc neběhám, já tam spíš sedim.

HELGA: Ještě z toho budeš mít nějaký popotahování.

RICHARD: Nebudu. Nejsem přece v marodním. Jsem jen na pracáku.

HELGA: /**skloní se k podlaze**/ Smítko ... kde se tu vzalo, proboha? Vždyť jsem to tady všechno už třikrát zametla.

RICHARD: Kdybys ho nechala na tý zemi ležet, vypadalo by to tu alespoň chvíli jako v normální domácnosti.

HLAS Z TELEVIZE: *Vážení diváci, prosíme pozor. Dnes v podvečer uteklo z městské zoo mládě ledního medvěda. Podle posledních informací bylo spatřeno u zimního stadionu. Uprchlé mládě není nebezpečné. Exekutor šel zabavit zadluženému muži postel s nebesy. Ke svému údivu však zjistil, že je tím míněna obyčejná lavička v parku. A co pro vás máme dál? Podvodník, zadržený policií u*

bankomatu, kde se pokoušel vybrat peníze na kradenou platební kartu se hájí tím, že neměl na výběr. Počkejte si i na další aktuální zprávy. /hlas z televize dozní /

RICHARD: No to víš, že si počkáme. Vy oslovte dobřejch zpráv.

Ozve se vzdálený hluk, bouchání a hádka. Helga i Richard se zadívají ke stropu.

MUŽSKÝ HLAS: Už toho nech, proboha!

ŽENSKÝ HLAS: Tak si pořád nezačínej!

RICHARD: Zase Vaňouskovi. Ti si taky umějí užívat života.

HELGA: Jsou prej v rozvodovym stání.

RICHARD: Jo. Pátym rokem. To už je z toho stání musej bolet nohy.

Znovu vzdálený hluk.

MUŽSKÝ HLAS: Já tu taky nemusim bejt!

ŽENSKÝ HLAS: Tak si jdi! Ale už se nevracej!

MUŽSKÝ HLAS: Hysterko!

ŽENSKÝ HLAS: Osle!

RICHARD: /zvedne ruku se vztyčeným prtsem/ A teď za sebou zavře.

Vzdálené prásknutí dveří.

RICHARD: Tomuhle říkam svižnej dialog. Žádná omáčka okolo, všechno rovnou k věci.

HELGA: Tak nerada ty jejich hádky poslouchám...

RICHARD: To já bych zasa spíš řekl, že už by nám to scházelo...kdyby s tím přestali moc naráz...to je jako s tím kouřením...

HELGA: Jsem dnes nějak unavená. Asi si půjdu lehnout dřív.

Ozve se zvonek.

HELGA: No tohle...kdo se to k nám cpe takhle večer.

RICHARD: Aby to nebyl osel.

HELGA: Kdo?

RICHARD: Vaňousek. Že nemá dnes kde přespat.

HELGA: Nebo to bude ten domácí finanční poradce.

RICHARD: Ještě to tak. Říkal jsem ti přece, abys ho odvolala. Žádnýho vykuka tu nechci.

HELGA: Ale proč? Dokáže prej i z malejch příjmů vymyslet, jak ještě líp ušetřit a vyjít.

RICHARD: On umí vyjít. A já s nim můžu pro změnu vyběhnout.

HELGA: U Brázdovejch už byl. Taky si ho pozvali. Nastavil jim rozpočet a poradil pár figlů.

RICHARD: Oni mi vždycky připadali jako masochisti.

Znovu zazní zvonek.

HELGA: A to jsem si chtěla jít dneska dřív lehnout. Já otevřu. **/chystá se odejít, pak se zarazí, znovu vytáhne z kapsy spray, nastříká ho do vzduchu a pak mizí ze scény/**

Ozve se hlučný mužský hlas.

VILÉM: **/hlas/** Nazdar, švagrová!

HELGA: **/hlas/** Viléme ... tebe jsme nečekali. Pojd' dál.

VILÉM: **/hlas/** Doufám, že jste se už nechystali spát?

Vilém a Helga pomalu přicházejí na scénu. Vilém drží srolovaný časopis, Helga jde za ním a zametá po něm.

VILÉM: Jakobych tu někde cejtil vůni jehličí...

RICHARD: **/pro sebe, nabručeně/** To je duch Vánoc.

VILÉM: Jen jsem si řekl, že se zastavím na kafe. Jedu zrovna kolem. **/ otáčí se k Helze /** Sakra, švagrová, jak to pořád děláš ...

Helga přestane na chvíli zametat, polichoceně si jednou rukou upravuje vlasy.

VILÉM: ...že tu máš vždycky tak čistou podlahu. Jak zrcadlo. Já doma zametám jen v neděli. Jenomže já žiju sám. Já si ten přepych můžu dovolit ... ahoj brácho. Nevotravuju?

RICHARD: To se mi na tobě vždycky líbilo. Že dovedeš hned přesně zhodnotit situaci. Ahoj.

VILÉM: **/poplácá ho časopisem po rameni /** Tyhle srandičky mam rád. Taky se ještě rád zasměju. Už sice ne na plnou hubu, ne se všema zubama, ale směju se. Dokážu se potěšit, když kouknu doma z okna a vidim, jak na hřišti dováděj děti. Nebo jak se po chodníku nese krásná ženská. A taky se rád koukám nahoru...k obloze. Do mraků.

RICHARD: Tak to my asi máme vokno na blbou stranu. Já vidim z okna jen parchanty, co rozbíjej lavičky a dělaj pod sebou louže z plivanců. A vidim

utahaný ženský s plnejma igelitkama. A grázlíky, co jim chtěj ty igelitky vytrhnout z ruky.

VILÉM: Uznávám, situace na tomhle vašem sídlišti není zrovna ideální.

RICHARD: Ideální? Alespoň na noc by tu mohli vyhlášovat vyjímečnej stav.

VILÉM: Musíš se umět trochu přizpůsobit době, brácha.

RICHARD: Přizpůsobit.

VILÉM: No právě. Přizpůsobit. Jako já.

RICHARD: Ty sis udělal zbrojní pas?

VILÉM: Myslím tím nevidět všechno tak černě. Takovej morous jsi teda nebejval.

RICHARD: Tys taky dřív nečuměl do mraků.

HELGA: /**dostane se během zametání až k Vilémovi, všimne si, že má na zádech nečistotu**/ Asi ses někde opřel o zed'...počkej... /**rukou mu smete nečistoty z obleku na zádech**/ Skoro bych zapomněla ... dáš si to kafe, vid'?

VILÉM: Když budeš tak hodná. Silný a bez cukru!

HELGA: Já vim. Ty cukr nesmíš. /**opře koště o stůl, odchází ze scény**/

VILÉM: Kafičko. To je můj životabudič. Občas, když mam volno, tak si hned po ránu zajdu na kafe do pekárny, tam u mostu Palackýho. Víš přece...ta pekárna na konci mostu, kde se dá posedět. Tak krásně to tam voní... /**podrážkou lehce šoupe po podlaze**/ teda, ta podlaha se vám tady leskne, že to snad ani není možný...

RICHARD: To je zajímavý, tohle už dnes slyším podruhý.

VILÉM: Ale ona se vážně leskne jak zrcadlo.

RICHARD: Myslim to o tý pekárně na konci mostu.

VILÉM: /**posmutní**/ Víš...po ránu to tam vždycky tak nádherně voní. Sednu si s kafem a dia koláčkem ke stolku a koukam přes okno, jak se venku pomalu rozednívá. Rozhraní starý noci a novýho dne. Pak si vždycky přeju zastavit čas, aby ta zvláštní noc nikdy nekončila...

RICHARD: Zkus tohle povyprávět těm pekařum, co jim tam právě končí šichta.

VILÉM: A když se pak vracím přes most domů, na chvíli se uprostřed něho zastavím a dívám se nahoru. Nikdy ne dolů, do tý černý a studený vody, ale vždycky jen nahoru...na mraky. Je to ta největší galerie na světě. A zadarmo.

Každý den jiné obraz. Ty tvary mraků...nikdy se nevopakují. Picasso by to nevymyslel. Cválající kůň...nebo plující plachetnice...nebo pěkná ženská. Ty oblý tvary. A pořád v pohybu. Co připomínají mraky tobě?

RICHARD: Mně? /**pauza**/ Rentgenové snímky.

VILÉM: Brácho, brácho ...vzpomeň si, kdy ses naposled zadíval na oblohu?

RICHARD: Jo. Když mi v zimě uklouzly nohy.

VILÉM: /**dívá se nad sebe**/ Obloha...to je jako...jako akvárium plný obrovských bílých velryb.

RICHARD: Galerie. Akvárium. Velryby. Tvoje starosti bych chtěl mít.

VILÉM: Ale no jo. Já vím, že to teď nemáte lehký. Že hledáš práci. A tvoje holka taky. Nebo už Klára něco našla?

RICHARD: Kéž by...

VILÉM: Ale vono to zas všechno pujde, jen klid. Řeknu ti, brácho...čím jsem starší, tím víc si dokážu vážit každý maličkosti. A začal jsem znovu číst knížky.

RICHARD: Rád čteš? /**poplácává se po kapse**/ Tak to ti pak dam přečíst slohovou práci jednoho kamaráda malého kluka. To je poučný počtení.

VILÉM: Proč ne. Já teď čtu všechno. Je to lepší než televize. V televizi tě voděj za ručičku. Nedaj ti prostor pro fantazii. Tak jsem si sehnal pár cestopisů. O lidech tam na druhém konci světa. Jak to tam mají těžký a stejně se radujou. Domorodci na ostrovech. Nemají nic. Jen chýši z bambusů. Sopku hned za prvním políčkem. Každou chvíli šlápnou na nějakýho hada...

HELGA: /**vrací se na scénu s šálkem kávy v ruce. Vykřikne**/ Proboha! Pavouk! /**dívá se k podlaze** / Ne... to je jen zase nějaký smítko. Kde se tu vzalo, proboha?

VILÉM: Nebo na pavouka sklípána...

Helga odnáší kávu ke stolu, vrací se s koštětem zamést smítko, které objevila.

VILÉM: /**pokračuje**/ ... nebo jim v noci vleze do postele pod deku mamba.

RICHARD: / **k Helze** / Chtěla sis jít dneska dřív lehnout, ne?

HELGA: No, to asi půjdu. Jen co ještě trochu zametu.

VILÉM: A když takovej domorodec někde v Amazonii zestárne, zaleze hluboko do pralesa, schoulí se pod palmu a tam v klidu umře. Bere to jako přirozenou věc.

RICHARD: Tam zalezaj zoufalci pod palmu, tady pod most. Jakej je v tom rozdíl.

HELGA: **/stále zametá/** Kde se tu pořád ta nečistota bere?

VILÉM: Prosím tě...vždyť se ti to tady všechno leskne jak v zrcadlovým bludišti.

RICHARD: Jseš vážně cvok, brácha. Ti tvoji domorodci...

VILÉM: Proč? Protože věřim, že na nějakym ostrově můžou žít šťastní lidi?

RICHARD: Na ostrově...však vono by je to přešlo. Kdyby tam dorazilo sporožiro. Paušál. ČEZ. Daně. Poplatky. Důchodový připojištění. A technický kontroly.

Helga mezitím vytahuje z kapsy spray a znovu osvěžuje vzduch v prostoru.

RICHARD: A emise ...

VILÉM: Nemáš svůj den, brácha. To vidim.

RICHARD: A kdyby platili nájem ve výši půlky vejplaty.

VILÉM: Mluví z tebe zahořklost. Já to chápu.

RICHARD: A nakonec půjčky, hypotéky, nadsazený úroky, splátkový kalendáře, penále a navrch pak exekutor s postavou gorily.

Helga už opět zametá. Richard ji pozoruje.

RICHARD: Každěj s tebou dneska jen zametá.

VILÉM: Nadáváním si nepomůžeš. Všude maj svý problémy.

HELGA: On teď už jenom na všechno nadává. Promiň, Viléme...popojdi kousíček stranou, něco je na podlaze. **/jak Vilém ustoupí, Helga zametá na místě, kde před okamžikem stál /**

RICHARD: Pak by je nějaký křepčení kolem palmy hodně rychle přešlo. Až by jim ten ostrov někdo vytuneloval. Až by po něm zbyla jen d'oura v moři. A tu d'ouru by museli ještě splácet.

VILÉM: Měl by sis taky občas přečíst něco pozitivního.

RICHARD: To se může brzo stát. Pozejtří si jdu pro výsledky.

HELGA: **/stále zametá/** Prosim tě, Viléme, domluv mu. Ať pořád neříká takovýchle věci

VILÉM: No jo, Helga má pravdu. Pořád myslíš jen na samý ošklivosti. Příště ti přinesu nějaký knížky.

RICHARD: Jen si je nech pěkně doma. Nám se žádná skříň zatím nehoupe.

VILÉM: Třeba Bílou skálu by sis mohl přečíst. Od Thompsona. O Peru...

RICHARD: Tak knížku nebo operu?

VILÉM: Myslím Peru jako stát...Je to tak krásně napsaný, že tam člověk ani nemusí jezdit...trmáčet se po svazích...že mu stačí si o tom jenom přečíst. Člověk holt nemůže zažít všechny krásný věci světa na vlastní kůži.

RICHARD: **/ pro sebe /** Však proto se taky vydávaj erotický časopisy.

VILÉM: Nedávno jsem se dočetl o nějakym Karlovi Rokytanským. Byl to machr na anatomii. Strašně to všechno posunul dopředu. Zkoumal choroby a vrozený anomálie. To, co dokázal, nám dodnes pomáhá. Ale přitom jeho jméno skoro nikdo nezná, zato kdejakou bezvýznamnou celebritu nočních mejdanů, který vykouklo prso z korzetu, zná celej národ. To vidíš v televizi a v bulváru každěj den. Jo...a tady něco máš. **/položí před něj na stůl časopis/** Jsou tam krásný fotky.

RICHARD: Prsa v korzetu?

VILÉM: Je to cestopisnej časopis. Speciál o Amazonii.

RICHARD: A co já s tím?

VILÉM: Mohlo by tě to zajímat.

RICHARD: Amazonka? Letos na žádnou dovolenou nejedem.

HELGA: Kdepak dovolenou. My se v létě chodíme koupat na Kateřinu. Není to tak daleko.

RICHARD: **/sahá po Vilémově kávě, upíjí/** Fuj... proč je to tak odporně hořký. **/hází do kávy kostky cukru/** Jako celej tenhle mizernej život.

HELGA: **/ k Richardovi /** Ale to přece není tvoje kafe. Tos měl říct hned, že chceš taky kafe. **/k Vilémovi/** Promiň. Jdu ti udělat nový. Já vím...silný a bez cukru. **/cosi ji znovu zaujme/** Pořád tu něco máš. **/smete Vilémovi z oděvu další objevenou nečistotu, odloží koště, odchází ze scény/**

VILÉM: Dělaš mi starosti, brácha. Jakobys ztrácel jiskru života.

RICHARD: /**usrkává kávu**/ Aby ne. Když mi na ní pořád někdo leje jeden kýbl vody za druhým.

VILÉM: Nemůžeš pořád jen na všechno nadávat. Svalovat vinu na všechny kolem. Když se to tak vezme, taky bych našel dost důvodů, proč se utápět v lítosti. /**pomalů obchází stůl**/ Mam za sebou dva rozvody. Šrouby v noze po autonehodě. Cukrovku. A další maléry. Maléry, o kterých raději ani nemluvim. Ale žiju. Nadáváním nic nevyřešíš. Proto je lepší udělat si kafe a otevřít si nějakou pěknou knížku. Jít občas dolů k řece, sednout si tam na lavičku a pozorovat mraky. Nebo lidi. Vzít košík a vyrazit na houby ať už rostou nebo ne. Dát si někde s někým sklenku vína. Zastavit se u pouličního harmonikáře a poslechnout si jak pěkně za to tahá. A hodit mu do plechovky dvacku, i když sám nemáš zrovna nazbyt.

RICHARD: S tím čuměním na oblohu běž už někam. Hele...já dělal takovejch let v provozu, to přece víš. U blbý mašiny, od který se nemůžeš nikam hnout. Byl jsem tam v tom kraválu uvázaný jak pes na řetězu a když jsem si potřeboval vodskočit, musel mě někdo na chvíli vystřídat. A vo takovou práci já přijdu.

HLAS Z TELEVIZE: *Vážení diváci. Dnes uvádíme závěrečný, třítisící díl seriálu: Osudové vztahy. Jeho tvůrci zdůvodnili ukončení série tímto lakonickým vyjádřením: všechny postavy seriálu se už prý navzájem podrazily, vyspaly se spolu, odpustily si a není důvod to dále nastavovat. Těšit se nyní můžeme na nový připravovaný seriál...*

RICHARD: Těšit? Sakra...na co se tak mám ještě asi těšit. /**bouchne do stolu**/ Bude mi padesát. To snad ještě není tak moc. Ale ať se ptam na práci kde chci, všude jim připadam jak dědek z pravěku. Voni hledaj mladý, silný, úspěšný, zdravý, pohledný, vzdělaný a narvaný elánem. Asi terminátory. Makat se musí pomalu do sedumdesáti, ale přitom musíš bejt pořád mladej, silnej a zdravej a plnej nápadů. Pokud možno bez rodiny, aby ses moc nerozptyloval. A naše Klára...udělala si maturitu, ale to už dneska vůbec nic neznamená. A je taky bez práce. A Helga dělá poštovní doručovatelku na zkrácenej úvazek. Šmejdí od schránky ke schránce a poslouchá tam nářky důchodců. Já jsem už přes rok na podpoře a živoříme tady na tom podělaným sídlišti. Slyšíš sousedy, jak splachujou na hajzlu, jak jim hraje televize, jak se už pět let rozváděj...na chodbách se nám potloukaj feťáci, dělaj si tu z toho skrejš před deštěm a zimou... vždyť jsou to

skoro sociální byty, celý tohle pomalovaný sídliště, ale nájmy se furt šroubujou nahoru, jakoby to bylo nějaký tohleto Bavery Hills...taky máme ještě nesplacenou půjčku, jak jsem kupoval tu starou káru. No... **/mávne rukou/** A to je asi tak všechno.

VILÉM: Všechno? Tak ... ale teď se ti trošku ulevilo, ne?

RICHARD: Jo, a abych nezapomněl... k tomu všemu teď ještě lítám po doktorech.

VILÉM: To máš jen z nervů.

RICHARD: Nakonec by to taky bylo řešení.

VILÉM: Co?

RICHARD: Kdyby mi tam něco našli. Ale musel by to bejt pořádněj nález, aby mi to uznali. Aby neřekli, že jsem simulant. Že chci zneužít zdravotní systém. Hodil bych se do marodního a nemusel bych už hledat práci a ponižovat se ... **/mávne rukou, dopíjí kávu /**

VILÉM: Tohle neříkej. To je naprostá blbost.

RICHARD: **/uklidňuje se/** Já vim. Tohle bych nechtěl. Promiň. To mi teď jen trochu ujely nervy.

VILÉM: Bude to zase dobrý, uvidíš.

RICHARD: Já jen...všichni přece nemůžou bejt manažeři. A obchodníci...a šéfové. A géniové. Nemám nic moc vzdělání, neumím jazyky, no tak dobře...ale sakra...třicet let jsem poctivě makal a i tuhle práci přece někdo dělat musí. Všechno se jen přes počítače, katedry a burzovní trhy dělat nedá. Něco se bude muset vždycky udělat rukama. Vždycky, rozumíš. Tak chci alespoň nějaký malý jistoty...když jsem po třiceti letech práce poprvý na dlažbě...a ve věku, kdy se o mně nikdo zrovna přetahovat nebude a když mi není zrovna nejlíp...nepotřebuju žádněj přepych...chci jen jistotu, že si budu moct dál dovolit bydlení alespoň v tomhle sídlišti, že budu mít na nájem a na jídlo...že neskončím někde pod mostem Palackýho. V kartonovym spacáku.

VILÉM: Proč bys měl končit zrovna pod mostem?

RICHARD: No proč ... jsou lidi, co takhle skončej.

VILÉM: Ale to už musej bejt vážně zoufalci. A možná i slaboši.

RICHARD: Nebo falešní automechanici. **/pauza/** Víš... někdy si připadam jak v nějakym zaprášenym vlaku, kterej před dvaceti lety vyjel z jedný ospalý

zanedbaný zastávky, a mašinfíra s topičem cestujícím slíbili, že nejpozději do deseti let dojedeme až do bohatého Londýna. Na hlavní nádraží. A tam že si dáme pořádně do nosu. A teď jsme na cestě už dýl jak dvacátý rok, kodrcáme se po vymletejch kolejkách ... a ti dva, co stojej u kotle a zodpovídaj za řízení, pořád hlásej, že vlak nabírá cestou další zpoždění a do té cílový stanice prej dorazíme nejspíš až za dalších dvacet let. Možná za třicet. A já sedim v tom nejposlednějším vagoně, kde se netopí, je tam smrad a jsou tam matný okna a pomalovaný sedadla. A ten mašinfíra s topičem, co jsou vpředu...místo aby čuměli na trať a snažili se přidat do kotle, tak pobíhaj po vagoněch, strašej lidi a dolujou z nich úplatky a svačiny. Že se tahle jízda trochu prodražila a že si musíme připlatit na jízdenky. A když se pak zas vrátěj zpátky do lokomotivy, tak se místo řízení a přikládání začnou znovu hádat, kdo má větší vinu na tomhle zpoždění. Nakonec si řeknou, že za to asi můžou cestující v těch posledních vagoněch a že jim to budou muset pořádně osladit. A průvodčí je s nima spřaženej ... to je taky pěkná svině. Pendluje od vagonu k vagonu, černý pasažéry a všelijaký ty rowdies nechává bejt, těch se bojí, ale slušný cestující, který si poctivě koupili lístek, tak ty šikanuje a tahá z nich pokuty. A já se v tom poslednim vagoně modlim, aby tenhle muj vagon od toho vlaku konečně odpojili, aby mě mašinfíra, topič i průvodčí už nechali konečně na pokoji, že radši klidně zůstanu stát někde v polích, kde je ticho a klid, protože mě do toho Londýna podle jízdního řádu stejně nikdy nedovezou. Ne za mýho života.

VILÉM: Tak ty musíš bejt hodně frustrovanej, brácha. Skoro bych si teď dokázal tipnout, koho budeš příště volit.

RICHARD: No...a jsme u zas toho. Když se dneska někomu něco nelíbí...když nadává na poměry...hned z něj udělajj příznivce starejch časů. Hned do toho tahaj politiku. Ale já si přece můžu zanádat. Když se mi po tolika letech něco nelíbí, tak si snad můžu alespoň pořádně bouchnout v mym vlastnim bytě ... v mym pronajatym bytě... do svýho vlastního stolu ... **/bouchne pěstí do stolu/**

HLAS Z TELEVIZE: *Ale tohle od vás není hezké, pane poslanče, připomínat mi před televizními diváky pět na stole v českých, protože to já bych vám zase mohl na oplátku připomenout...a že to dělám nerad...tu vaši aféru s krabicí od bot...*

RICHARD: **/znovu bouchne pěstí do stolu/** Slyšels ho? Prevíta. To je to, vo čem právě mluvím.

VILÉM: No tak, Richarde...sakra. Mít mizerný období přece neznamená, že to tak musí bejt napořád. Ale když se tomu takhle podáš...když budeš jen pořňukávat...možná to už napořád bude.

RICHARD: **/sklesle/** Víš ...poslední dobou se mi zdává takovej divnej sen...přijde ke mně doktor a je celej v černym. Vleze mi do pokoje bez zvonění. Bez klepání. Najednou prostě stojí přede mnou. Není to kominík. Je to doktor. Ale je celej v černym.

VILÉM: Brácha, ty máš asi pořádný deprese.

RICHARD: Jestli to jsou deprese, nevim. Ale každopádně mě to už všechno sere.

VILÉM: Tak se na to vykašli. Hele, já něco málo našetřeno mám. Kdybyste fakt potřebovali ...

Helga se vrací na scénu. Nese Vilémovi novou kávu. Postaví ji na stůl.

HELGA: Co...ty si chceš od Viléma půjčit peníze?

RICHARD: Nic si půjčovat nechci. To von se tady kasá s těma svejma milionama.

VILÉM: Jsme přece jedna rodina.

HELGA: Jseš hodnej, Viléme, ale nic už si půjčovat nebudeme. Až se tady zastaví ten domácí finanční poradce...nějak to vymyslíme. **/sebere ze stolu prázdný šálek. Odchází ze scény/**

RICHARD: Objednala pro nás nějakýho finančního ombudsmana.

VILÉM: Něco takovýho existuje?

HLAS Z TELEVIZE: *Milí diváci. Náš další soutěžící v kategorii: „Live talent and drive talent“ přichází s neobyčejnou disciplínou: stepováním na kulečnickovém stole kombinovaném s tyrolským jódlováním... tak ho přivítejme/ / zazní potlesk/*

RICHARD: Sakra! **/stoupne si, nervozně popochází/** Helga běhá s letákama po poštovních schránkách a já s výsledkama po doktorech...takhle teď žijem. **/sáhne po novém šálku kávy pro Viléma a rozčileně se napije/** fuj...proč je to pořád tak hořký. **/sahá po cukřence na stole, sladí kávu/**

Vilém chce protestovat, pak jen mávne rukou.

RICHARD: **/míchá kávu/** Teď ti něco povím, brácho. Ta doba už změnila i lidi. Za minulýho režimu jsme nadávali na komanče a drželi jsme tak nějak spolu. Něco nás spojovalo. Takovej ten pocit utajovanýho vzdoru. A naděje na něco lepšího. Ale dneska už nemáš o koho se opřít. A proti komu se postavit. Mít nějakou naději. Je to jeden velkej chaos, nedá se v tom už vyznat. Kdo kam vlastně patří. Starej svět, kterýmu jsem rozuměl, se zhroutil...a ten novej už nemá pravidla.

VILÉM: Teda brácho...jak tě tak poslouchám, ty budeš mít dneska hodně ošklivý sny.

RICHARD: To je možný. Ty mám teď pořád. A nejen sny. Tak dobře poslouchej. Je to jen pár dnů...bylo kolem třetí odpoledne, když zazvonil zvonek. **/odmlčí se, zvedne prst v očekávání, pak zazní zvonek /**

RICHARD: Tak. Já šel otevřít... **/zvedne se ze židle, jde přitom během vyprávění k okraji scény. Část scény se stolem, kde zůstal sedící Vilém, potmění. Na osvětlenou scénu, kde teď stojí jen Richard, vchází muž v obleku, s buřinkou na hlavě a s diplomatkou v ruce, v patách má Helgu, která za ním zametá/**

AGENT: **/smeká buřinku/** Dobrý den, vážení. Dobré zažití, pokud jste právě obědvali a dobrý kulinářský odhad, pokud teprve vaříte. Vaše žena, pane, projevila nebývalý zájem o naši nejnovější a mnoha bonusy vylepšenou životní pojistku...

HELGA: U nás se ale zouvají boty, pane! **/vytáhne z kapsy spray, osvěží vzduch a pak znovu začne zametat/**

AGENT: Mladá pani, spolu už jsme mluvili, že? Ale až uslyšíte, s jakou nabídkou přicházím, zapomenete na všechny malichernosti tohoto světa.

RICHARD: **/k Vilémovi, který stále zůstává v potměnlé části scény/** Takhle sem ten cizí dotěrnej chlap vpadnul. Vypadal jak rada Vacátko. Bejt tohle někde v Americe, tak ho rovnou zastřelím a ani by mě za to nezavřeli. **/otáčí se k agentovi/** Ztraceně, jak si to vůbec dovoluujete, lízt nám až do kuchyně! Co jste zač?

AGENT: Životní pojišťovna Obzor. OB-ZOR. Ten název je velice symbolický, protože je důležité předvídat, co nás při životní cestě čeká tam dál, na obzoru. **/gestikuluje/** Jaká nebezpečí se tam mohou skrývat. Jaká úskalí. A že

jich tam číhá, pane. Váš mimořádně inteligentní výraz mne utvrzuje v přesvědčení, že budete zodpovědný muž. Že si dokážete dát pět a pět dohromady. Takže pro vás mám další senzační zprávu vašeho života: můžete smlouvu s naší pojišťovnou sepsat hned tady. Přímo na místě. Máte radost? No jistě...ten váš užaslý pohled...vždycky mě to potěší...když vidím ty ohníčky štěstí v očích klientů /**poklepe pěstí na diplomatku**/ Tady to všechno máme. Základní pojistka, rozšířená pojistka, nadstandardní europojistka... ta je vskutku naprosto převratná. Ta už zahrnuje úplně, ale úplně všechno. Zásah meteoritem, zranění způsobená útokem teroristy, povodňovou vlnu, migrační vlnu, ta je však nyní dost nepřehledná, tam se podmínky teprve pilují, dále škody na majetku zaviněné táním ledovců, útok hackerů na vaše stránky, předčasné otěhotnění vaší nezletilé dcery, případně nemožnost otěhotnění přestárlé dcery...prostě mimořádné události, které vás dnes můžou postihnout i v naší kdysi tak klidné Evropě...Ty klidné časy ovšem už skončily, s okurkovou evropskou sezonou se musíme navždy rozloučit, teď tu bude pořád rušněji a výbušněji, a tak je na čase nějak se pojistit...ano, máte mé svolení tvářit se užasle, být ohromen, sdílím vaši upřímnou radost...propisovací pero nehledejte, mám u sebe tohle firemní, které po podpisu získáte jako milý bonus. A pokud vás to potěší, můžete tuto smlouvu podepsat na mých zádech. Ano, slyšíte dobře. /**hned se ochotně předklání**/ Takhle to řeším, když občas uzavírám smlouvy s klienty na ulici. Když to podepíšou na mých zádech, je to takové osobnější. Znásobí to vzájemnou důvěru. Uvědomí si, že se o nás můžou doslova opřít.

RICHARD: A ven!

AGENT: /**stále v předklonu**/ Máte tu neobvykle čistou podlahu. Vidím se v ní jako v zrcadle.

RICHARD: Tak abych ji s váma ještě jednou nevytřel!

AGENT: /**narovná se**/ Ano, já vašemu rozrušení naprosto rozumím...hned jak smlouvu podepíšete, samozřejmě vás nechám, abyste celou tuhle událost mohli oslavit v klidu rodinného krbu. Ve vašem případě rodinného radiátoru.

RICHARD: Řekl jsem: ven!

AGENT: Ale jistě, hned...jenom bych prosil ten podpis. /**chystá se otevřít diplomatku, ale nestihne to**/

RICHARD: Ty mizero! Vydřiduchu!

AGENT: **/pomalu ustupuje před Richardem/** Nepodléhejte panice... uvažujte logicky...

RICHARD: A co právě asi tak dělám!

AGENT: Ale pokud máte problém s financemi jako takovými, mohu vám vřele doporučit svého bratra, domácího finančního poradce...

RICHARD: **/drží agenta za klopy, strká ho před sebou/** A jakou životní pojistku máš uzavřenou ty? Supernadstandard?

AGENT: **/přidušeně/** Správná volba, pane. Teď se projevil váš geniální odhad. Protože když uzavřete nadstandard, je tam i úplná novinka: v případě, že napadnete pojišťovacího agenta a způsobíte mu újmu na zdraví, lze léčebné výlohy hradit právě z pojistky, kterou jste s tímto agentem co? No? No přece právě uzavřel!

RICHARD: A co výlohy rovnou za funus!

Richard vytlačí agenta k okraji scény. Tam ho pustí a vrací se. Helga, která za nimi přitom stále zametá, nyní opouští scénu.

AGENT: **/popojde za Richardem, který se vrací ke stolu/** Ale měl bych tu i naši novinku, takzvaný bonus za nedožitý důchod. Ano, vidím ve vašich očích jiskru zájmu, ale také všetečnou otázku: *nedožitý důchod*... vyplatí se to? Nevyplatí? Vyplatí! To si pište, že vyplatí, pane. Nedožijete se důchodu... ano, to se může v této době stát... takže elá hop... pojišťovna Obzor vám za to vyplatí jednorázovou částku, rovnající se desetinásobku vašeho předpokládaného nedožitého důchodu. Ano, samozřejmě, vidím ve vašich očích další šťouravou otázku: a jakpak že můžu dostat peníze za nedožitý důchod, když se důchodu vlastně nedožiju? Odpověď je nasnadě: peníze budou v tomto případě převedeny na účet vašich milovaných blízkých. Ano, opět čtu ve vašich zvědavých očích rafinovanou otázku: a nebudou se mne chtít moji milovaní blízcí zbavit a odstranit mne ještě před tím, než se dožiju důchodu, aby jim byla vyplacena tato odměna za můj nedožitý důchod? Nemusíte se bát, vážený pane. Každému takovému rozhodnutí předchází soudně vyžádaná pitva zemřelého, která potvrdí, zda byl zabit úkladně a ze zjištěných důvodů nebo zda šlo o přirozenou...

Richard znovu chytí agenta za klopy a vystrčí ho ze scény. Pak se vrací ke stolu, kde sedí Vilém. Celá scéna je opět nasvícena.

RICHARD: Takhle jsem s ním vyběhl. Mízero jeden. Přijdou doby, že budou chodit i uprostřed noci. Větrou se lidem otevřeným oknem do ložnice a budou jim nabízet pojistku proti nočním můrám. **/usedá ke stolu/** A to si Helga u toho pojišťovacího hochštaplera ještě objednala jeho bratra, nějakýho domácího finančního poradce. Má přijít taky teď někdy. Umím si ho živě představit, toho vykuka v kravatě...a s kalkulačkou. **/rozkašle se/**

VILÉM: Člověče...to zní ošklivě.

RICHARD: Vykuk s kalkulačkou? To mi povídej...

VILÉM: Ten tvůj kašel, myslím.

RICHARD: To nic. To jen že jsem se tak rozčílil.

VILÉM: A tím si právě ubližuješ. Tím věčným stresem.

RICHARD: Řeknu ti...někdy bych si nejradši ze všeho přál, aby to se mnou praštilo hned a naráz a byl ...byl by klid.

VILÉM: Nezačínej s tím zase. Spousta lidí má starosti. To je život.

RICHARD: Neumím všechno hodit za hlavu tak jako ty.

VILÉM: Hodit za hlavu, říkáš. Jako já. **/ chvíli váhá /** Tak víš co? Něco ti teď řeknu. Něco, co jsem ještě nikdy nikomu nesvěřil.

RICHARD: Moudro vyčtený z mraků?

VILÉM: **/starostlivě/** Helga už nepřijde?

RICHARD: Myslím, že šla zametat kuchyň nebo spát.

VILÉM: Víš ...v mym životě je taky jedna věc, která mne dodnes straší. I když to nedávám moc znát. Taky se mi něco stalo.

RICHARD: Já vim, to už jsem slyšel. Dva rozvody. A šrouby v noze.

VILÉM: Něco horšího. **/váhá /** Můžu se ti svěřit? Je to dost ošklivý.

RICHARD: Jestli máš problém s důvěrou k vlastnímu bráchovi, tak si to nech pro sebe.

VILÉM: To ne. Chtěl bych to konečně někomu říct. Pořád to nosím v sobě...i když všechno řeším srandičkama, tohle už ve mně zůstane napořád.

RICHARD: Začínáš mě děsit.

Pauza.

VILÉM: Necháš si to pro sebe?

RICHARD: Jsme bráchové.

VILÉM: Tak dobře. Stalo se to před pěti lety. Před mým druhým rozvodem. Někoho jsem totiž potkal. Jmenovala se Helena. Byla z jedné vesnice kousek od města. Opravdu to mezi námi zajiskřilo. Já vim...od někoho, kdo byl dvakrát ženatý, to nezní moc důvěryhodně.

RICHARD: Ale jo. Právě že vod takovejch jo.

VILÉM: Poznal jsem, že vona je ta pravá. Spousta lidí žije spolu, samozřejmě, ale nejsou to ti praví, kteří se mohli na tomhle světě potkat, rozumíš?

RICHARD: No dobře. Tvoje další láska na první pohled. Ale nepamatuju si, že bys mi někdy vyprávěl, že chodíš s nějakou Helenou.

VILÉM: Protože jsem to taky nikdy nevyprávěl. / pauza/ Nevím jak začít. Ten její byl prostě takovej podivín. Asi jí miloval, to jo, ale tak nějak chorobně. Jakoby ji chtěl ovládat. Přestala s ním bejt šťastná. A to už dávno předtím, než jsme se poznali. S tím vším se mi potom svěřila. Ani já jsem před ní nic netajil. Ani to, že jsem už podruhý ženatý. A podruhý nešťastně. Já vim, taková výmluva zní dost otřepaně, jako taková fráze, co se jen tak řekne...ale tohle ženský většinou poznaj. Kdy mluvíš pravdu a kdy lžeš. A hlavně, když jsme byli spolu, rozumíš, cejtili jsme to. Že patříme k sobě. Že jsme právě ti, kteří se měli potkat. To se nedá jenom tak popsát slovy...

RICHARD: Budu hádat. Vona tě pak nechala, co? A to má bejt ten životní malér?

VILÉM: /vrtí hlavou/ Scházeli jsme se v takový anonymní ubytovně na konci města. Spousta cizinců. Brigádníci, montéři, nebyl v tom moc přehled. Ztratil ses tam jak v Babylonu. Měl jsem tam pronajatou šedivou cimru. Pokoj číslo šest. Nikdo se nás tam nevšímal. Bylo to bezpečnější než hotel nebo penzion ve městě. Tak jsme vzali zavděk touhle dírou. Když jseš ale fakt zamilovanej, je ti jedno, jestli jseš v hotelu nebo lidový ubytovně. Vrátnej u vchodu byl spíš jen pro formalitu. Nepamatuju si, že bych ho alepoň jednou viděl střízlivýho. Dal jsem mu vždycky stovku nebo dvě navrch a nahlásil jsem mu falešný jméno. Pro jistotu. Nechtěl vidět ani občanku. Dneska už tam žádná ubytovna není. Nedávno ji zrušili.

RICHARD: Prostě šmajchlkabinet. Vždycky jsi byl na ženský. No a co.

VILÉM: Říkám ti ... s Helenou to bylo něco jinýho.

RICHARD: No dobrý, já chápu. Byla to ta pravá. Ta, která chlapovi rozumí. Tak už přejdi k věci.

VILÉM: Jen chci, abys mi uvěřil. Že jsem to s ní myslel vážně.

RICHARD: Většina životních průserů začíná vždycky tím, že to člověk myslí vážně. Ale věřím ti to. **/zvedá dva prsty/** Přísahám.

VILÉM: Jenže ta situace, za který jsme se poznali...na to bys nepřišel.

RICHARD: Nechám se podat.

VILÉM: Měl jsem tenkrát krizi. Před tím druhým rozvodem. Mizerný období. Starosti doma i v práci a tak podobně, všechno se to prostě sešlo dohromady...

RICHARD: Konečně slova, kterejm rozumím.

VILÉM: ...a tak jsem se brzy ráno vydal k mostu. K řece. Bylo ještě šero. Díval jsem se tam dolů, do té studený a černý vody a napadlo mě, že kdybych skočil ... nikdy předtím jsem na žádný takový věci nepomyslel, věř mi, ale najednou se ta myšlenka prostě objevila ... a jak tam tak stojím a přemejšlim, vynořila se ze tmy ona. Helena. Šla do práce, přijela autobusem z té svý vesnice a byla první, kdo se mně na tom mostě v ranním šeru všimnul. **/scéna, kde Richard zůstává u stolu, potemní. Vilém vezme židli a přejde od stolu stranou, do osvětleného zbytku scény. Tam židli postaví, stoupne si na ni a naklání se, jakoby se díval někam do hloubky/** Nejprve jsem tam dolu hodil jen kousek odlouplý dlažby. Ale pak mě ta černá hloubka začala přitahovat. Nedokázal jsem tomu odolat.

Na scénu přichází Helena. Před Vilémem se zarazí.

HELENA: / **bázlivě** / Haló ... pane ...

Vilém se otáčí za hlasem.

HELENA: Co to tam děláte, proboha. Vždyt' můžete spadnout!

VILÉM: Cože? Ale ne, to rozhodně ne.

HELENA: Slezte dolů, prosím vás.

VILÉM: To nic. O nic nejde, Nebojte se.

HELENA: Nechystal jste se snad právě udělat to, co si myslím, že jste se chystal udělat?

VILÉM: Já...ne, nechystal jsem se nic udělat.

HELENA: Připadalo mi, že chcete skočit dolů.

VILÉM: Skočít dolů? Ne, to opravdu ne.

HELENA: Ale vypadalo to tak.

VILÉM: Vlastně...jen jsem nad tím tak trošičku uvažoval... ale neudělal bych to.

HELENA: Už jste to zábradlí přelezal.

VILÉM: Neudělal bych to. Jen jsem to tak zkoušel. Nevím, co mě to napadlo.

HELENA: Tak už to nezkoušejte, prosím vás. Nevěděla bych, co mám dělat. Dolů bych za vámi neskočila, sama špatně plavu. /**rozhlíží se**/ A široko daleko zrovna nikdo jiný není. Musela bych volat pomoc mobilem...a to by asi trvalo moc dlouho...než by někdo přijel.

VILÉM: Já vím. Jste velice laskavá...že jste o mne měla starost. /**slézá ze židle na zem**/ Taky jste mohla projít jenom tak kolem...tam, po druhý straně mostu. Mohla jste dělat, že mě nevidíte.

HELENA: To bych neudělala.

VILÉM: Ale spousta jinejch lidí ano. Nezajímají je starosti druhejch. Asi proto, že mají těch svejch vlastních dost.

HELENA: To ano...každý máme svoje starosti/ **přijde blíž, zadívá se přes opěradlo židle dolů**/ To je strašný ... taková tma tam dole ...nechtěl jste doopravdy skočit, že ne? Na takovou věc už musí být hodně vážný důvod. Ani mne nenapadá jaký.

VILÉM: Jen jsem s tou myšlenkou trošičku koketoval, to se přiznám. V nějaký statistice psali, že víc jak polovina dospělý populace na něco takového alespoň jednou za život pomyslí. A teď se za to stydím. Že jsem se ocitl v týhle půlce. Bylo by to zbabělý. Takhle utíkat od problémů. Děkuju...že jste přišla. Že jste na mne promluvila. Jako můj strážný anděl ...

HELENA: Já tudy chodím do práce. Většinou tady ale není tak prázdná jako právě dnes...jsme tady úplně sami...to je divné.

VILÉM: Tak to vidíte...jakoby vás seslalo samo nebe.

HELENA: /**usměje se**/ Kdepak nebe. Přijela jsem autobusem. Dvacítkou.

VILÉM: Dvacítká. Tohle bude ode dneška moje šťastný číslo.

HELENA: Tak už jste v pořádku? Už nebudete zkoušet tohle.../ **kývne hlavou směrem k židli** /

VILÉM: To ne. Už nikdy. Můžu se vás teď zeptat...máte chvíli čas? Já vím, říkala jste, že jdete do práce...ale chtěl bych vás na oplátku pozvat alespoň na

kafe. Hned tamhle za mostem je taková malá pekárna...cítíte? Voní to až sem. Dá se tam posedět a mají tam otevřeno už takhle brzy po ránu.

HELENA: Já vím. Taky tu vůni miluju.

VILÉM: Takže vás zvu. Abyste si se mnou dala kávu. První kávu tohoto nového dne ... a věřte mi, že si ji vychutnám jako nikdy předtím. **/nakoukne přes opěradlo židle dolů/** Máte pravdu. Tam dole je tma. A zima. To v pekárně na kafi bude mnohem líp.

HELENA: A cítíte se už dobře? Neměl byste spíš zajít za někým blízkým? Nebo za doktorem? Možná byste si o tom měl s někým promluvit.

VILÉM: Spokojím se s tím, když si se mnou vypijete kafe. Už je mi dobře. Opravdu. Ale jestli je vám to nepříjemné...pak se omlouvám a raději půjdu.

HELENA: To ne. Není mi to nepříjemné. Jsem ráda, že jste neskočil z toho mostu.

VILÉM: Za to se teď opravdu stydím. Že jsem vás vylekal. Já jinak takové myšlenky nemívám, věřte mi. Já život miluju.... a jak říkám...stejně bych neskočil.

HELENA: I kdybych na vás nepromluvila?

VILÉM: Ale vy jste na mne promluvila.

HELENA: **/dívá se na hodinky/** Pár minutek mám. Ano. Můžu si s vámi vypít kafe v té pekárně. Jestli vám to trochu pomůže.

Chvíli se na sebe upřeně dívají. Pak Helena pohladí Viléma po tváři a on ji po vlasech. Helena odchází ze scény. Vilém se vrací i s židlí ke stolu. Zbytek scény se opět nasvítí.

VILÉM: Takhle to začalo. Dali jsme si kafe v ranní pekárně...a o pár dnů pozdějc znovu...a pak jsme se začali scházet v tý ubytovně.

RICHARD: Teda ... to jsem nevěděl.

VILÉM: Promiň. Měl jsem ti o Heleně říct.

RICHARD: Myslím to, žes chtěl skočit z mostu.

VILÉM: Neskočil bych. Teda...alespoň myslím. Jen jsem si tam přišel něco ujasnit. A tak jsem poznal Helenu. Byl to osud. Jenomže ...to nejhorší teprve přišlo.

RICHARD: No to mi řekni co.

VILÉM: Sblížili jsme se. Dávali jsme si pak dostaveníčka v tý ubytovně na kraji města.

RICHARD: A dál?

VILÉM: Já do tý ubytovny přijížděl autem. Vždycky dřív než ona. Helena přicházela až po mně. Aby nás nikdo neviděl spolu. Bála se toho svýho víc, než jsem tušil, to už dnes vim. Takže...měla přijít přesně ve tři. **/znovu vezme židli, odnese ji stranou od stolu a usedne na ní. Scéna s Richardem a stolem znovu potemní, osvětlená zůstane jen část scény s Vilémem, sedícím na židli /** V ubytovně jsem byl ten den před druhou. Byla to naše už ani nevím kolikátá schůzka. Seděl jsem tam na židli a čekal. Zamilovanej. Natěšenej. Jako ještě nikdy předtim. Pak jsem si vzpomněl, že jsem v autě nechal krabičku s řetízem. Mělo to bejt překvapení. Chtěl jsem jí prostě něco koupit, něco pro radost a napadnul mě řetízek. Nebyl moc drahej. Stál patnáct stovek. Ale o peníze nešlo...nevěděl jsem, jestli se jí bude líbit, ale udělal jsem to. To nemůže žádnou ženskou urazit. Řetízek. Chystal jsem se pro něj zaběhnout...ale pro žádněj řetízek už jsem jít nestihl. Protože najednou se otevřely dveře. Bez klepání. A v nich ...

Na scénu vchází Tonda. Je mírně podroušený. Přichází obezřetně, s rukama v kapsách. Zůstane stát pár kroků před Vilémem. Rozhlédne se, pak se upřeně zadívá na Viléma.

TONDA: Kutloch číslo šest. Takže ty budeš ten slavnej Vilém.

VILÉM: **/k Richardovi/** A to bylo poprvý, co jsem toho chlapa viděl. Přitom mi to bylo hned jasný...že je to von. **/k Tondovi/** Co tu chcete? Kdo jste?

TONDA: Jen zůstaň pěkně v klidu sedět. A nevykej mi. Vždyť jseš tak nějak součást mojí rodiny. A to mě dost sere. Co se divíš. Jo tak...tys čekal Helenu. Ta dnes nepřijde. Poslala mě. Abych ji omluvil.

Vilém se zkouší postavit.

TONDA: **/hlasitě /**Zůstaň sedět, povídám! Ještě jsem nedomluvil. Mám totiž takovej neodbytněj pocit, že tohle bude docela ostrá diskuse. **/ pomalu vytáhne ruku z kapsy. V ruce drží revolver. Ruku má zatím volně spuštěnou podél těla/** Kdysi dávno žil taky nějakěj slavnej Vilém. Sestřeloval lidem jablka z hlavy. Ale ty jseš jinej Vilém. Takovej zparchantělej. Ty střílíš lidem rovnou do srdce.

VILÉM: **/zaraženě/** Ta pistole ...

TONDA: **/zvedne ruku s pistolí/** Tahle? Neboj se. Je pravá. Na atrapy dnes není vhodná chvíle. **/pauza/** Víš ty vůbec, kdy jsem poprvý poznal Helenu?

VILÉM: Počkej ... jen klid ... jen klid, prosím tě...

TONDA: Bylo mi osumnáct. A jí patnáct. Věděl jsem, že s ní chci strávit zbytek života. To setkání bylo osudový. Jak v nějakym filmu. Jenomže tohle žádnej film nebyl.

VILÉM: **/znovu se nadzvedává ze židle/** Opatrně s tou pistolí.

TONDA: Opatrnej jsi měl bejt ty. Dřepni si zpátky! Sehnal jsem tenhle krám na černym trhu. Pro tuhle příležitost. Kudlou nebo klackem bych to dělat nechtěl. To je takový...moc primitivní. Vyčerpávající. Takhle to bude lepší. **/znovu skloní revolver. Z druhé kapsy vytáhne malou otevřenou placatici. Napije se /**

VILÉM: Tohle bude nějakej omyl.

TONDA: Tak to máš pravdu. To s Helenou byl největší omyl tvýho podělanýho života.

VILÉM: Hlavně klid, člověče...

TONDA: Kroutíš se. Jak slizkej had. Tak už to bejvá.

VILÉM: **/k Richardovi/** Lhal jsem mu a snažil se ho nějak obelstít, zmást, ale ne kvůli sobě...bál jsem se o Helenu. Ale nedal mi šanci...

TONDA: Dívej se na mě, když s tebou mluvím!

VILÉM: **/k Tondovi /** Možná sis jen spletl dveře. Tady žádná Helena není a nebude.

TONDA: No jasně. Když přijde čas splatit dluhy, každej se kroutí. Odsouzenci pod šibenicí taky řvou, že jsou nevinny. Že kat uvazuje smyčku na špatnej krk. Ty prevíte. To ty sis spletl dveře. Ty ses naboural do mýho domova. **/znovu se trochu napije, zakucká se/** Měl jsem podezření už delší dobu, ale teprve před pár tejdny jsem získal jistotu. Zjistil jsem si, kam vždycky tam natěšeně pospíchá. A bolelo mě to. Moc mě to bolelo. Tady.../ **klepe se pistolí do prsou/** Dal jsem jí celej svůj život. Tak proč mi tohle provedla? **/znovu se napije /**

VILÉM: Nemůžeme si o tom promluvit bez tý pistole?

TONDA: To nemůžeme. **/zadívá se na revolver/** Tohle dnes bude náš smírčí soudce. **/zadívá se na Viléma, obchází ho velkým obloukem kolem dokola, míří na něho/** Poznals jsem, že ve městě není šťastná. Tak jsem se rozhodl vzít ji na venkov. Koupili jsme si starší baráček. Potřeboval opravu. Ale

ne, že bych jen tak šáhnul do kapsy pro milion nebo dva. Tak snadný to teda nebylo. Hypotéka. Znáš to. Ale ne ...neznáš. Ty si chceš jen užívat. V kutlochu plnym pavučin jako je tenhle. Musel jsem makat víc a dýl než ostatní, abych to stíhal všechno splácet. Musel jsem si ledacos odepřít. A můj táta ... můj vlastní táta nám dal všechny svoje životní úspory. Aby nám ulehčil, rozumíš? Tak jsme si tam žili...na vsi. Vracel jsem se z práce utahanej jako pes, ruce vytahaný až na zem a když jsem měl některej víkend volno, dřel jsem na baráku, protože barák, to je věčná práce. Vo tom ty ale nic nevíš. Ty si jenom užíváš a ničíš životy jinejm. Nezvedej se, ti povídám! Jestli něco zkusíš ...

VILÉM: Vždyť nic nedělám...jen klid, člověče.

TONDA: Klid, říkáš? A kdo myslíš že jsem? Nějaká onuce? Já makal a vona si začala trajdat. Zajedu do města, říkala. Potřebuju si skočit do lékárny. A podívat se po nějakym levnym kabátě na zimu. Byl jsem asi trouba, co? Rozdělával jsem tam u baráku maltu, a vy jste tady mezitím utužovali vztahy. Ale pak jsem tak nějak zavětril. Tohle prostě dřív nebo pozdějc vycejtíš. Že se něco děje. Chovala se najednou tak odměřeně. Jakoby se mě štítila. Tak jsem se pustil po stopě. A bylo to ošklivý zjištění. Vědět, kam to vždycky tak natěšeně pospíchá. Co jí dělá větší radost než bejt se mnou. Tak jsem si pořídil tuhle pistoli. Chápeš... vjel do mě strašnej vztek. Chápeš to, sakra, ne? Všechno, v co jsem celej život věřil, bylo najednou pryč. Říkal jsem si ... půjdu a odprásknu tě jako psa. Protože tohle pár facek nespraví. Ale dneska se stalo ještě něco. Nevydržel jsem to a řekl Heleně, že o tom už vim. O tobě. O tomhle kutlochu. A ona se přiznala. Najednou to z ní vypadlo. Že jde k tobě. Ještě dnes. Že tě má ráda. Že jí to je líto...rozumíš...bylo jí to líto. Dal jsem jí přes dvacet let svýho života. Všechnu svojí sílu. Všechny svý sny. A prachy mýho starýho táty, kterej už nežije. A jí to bylo líto. A pak řekla ... pak řekla... /**znovu se napije**/ ...že chce mít dítě. Ne se mnou. S tebou. Byli jsme spolu tak dlouho a dítě jsme neměli. Nějak se to pořád nehodilo. Nebyla na to pořád ta správná doba. A ted' najednou chtěla dítě. Tohle mi řekla a dívala se přitom na mě. To neměla dělat. Říkat chlapovi takovýhle věci. Neměla se na mě přitom tak koukat. Zlomilo mě to. Tak jsem to udělal.

Pauza.

VILÉM: Co? Cos udělal? /**pomalu se přitom zvedá ze židle**/

TONDA: Jí jsem vlastně ublížit nechtěl. Jí ne. Jen tobě. Ale neměla mi to říkat. Že odchází. Neměla mi to říkat a koukat se mi přitom do očí. Když jsem měl tuhle pistoli zrovna u sebe. Bylo to vlastně tak snadný. S tou pistolí. Bylo to takový rychlý...a čistý. Definitivní. **/znovu namíří na Viléma/** Tak dobře...už ses tady načekal dost. Vypadni. Vypadni odtud. Dneska už nikdo nepřijde.

VILÉM: To ne...tohle jsi neudělal, že ne? Tohle jsi přece nemohl udělat...

TONDA: Že ne? **/hystericky se zasměje/** Do prdele... já to fakt udělal. Tohle by do mě nikdo neřek. Báby se budou srocovat u plotů. Slyšeli jste to? Ten chlap, co každé víkend dřel na svym baráku a tu svojí miloval jako nic na světě...ten pán, co se na každého usmíval a radil jak zastřihávat jabloně...on že nakonec udělal takovou strašnou věc? **/ pauza /** A teď si myslíš, že zabiju i tebe, co? Máš naděláno? Co myslíš...bylo by to správný? Spravedlivý? Abych vás tam do toho pekla poslal spolu? Za to, co jste mi udělali? Možná. Možná bylo. Ale to bys z toho nic neměl. To bys měl moc jednoduchý. Jeden záblesk, vteřina horka v tý tvý houbovitý hmotě uvnitř hlavy a pak už věčnej klid. Ne. To mi nestačí. Jestli jsi ji opravdu miloval...alespoň zpoloviny jako já...budeš se tím trápit po zbytek života. Budeš nad tím přemejšlet a přemejšlet. Jestli to muselo dopadnout právě takhle. Do pekla se proto vydam já. Protože bez ní už tu stejně nechci bejt. Tak už vypadni. Víckrát to říkat nebudu. Vypadni, sakra! **/s namířeným revolverem ustupuje stranou, nechá zmateného Viléma projít k okraji scény/** Měla ode mě všechno. Dal jsem jí bezpečí...věrnost...a vona byla šťastnější tady. V týhle špíně. Na tomhle proleželym kavalcí.

Když Vilém pomalu couvá ze scény, Tonda se znovu napije, pak si přiloží revolver k hlavě. Světlo zhasne. Do tmy se ozve výkřik:

TONDA: Heleno! Nikdy tě neopustím! Jdu za tebou, láska! Odpouštím ti!

Ze tmy se ozve výstřel.

Hudební předěl.

Scéna se nasvítí. Tonda už na scéně není. Vilém nese židli zpátky ke stolu. Unaveně se posadí.

VILÉM: Takhle to tenkrát bylo. Takhle se to stalo. **/ ukryje tvář do dlaní/**

Richard zaraženě mlčí.

VILÉM: **/zvedne hlavu/** Ten můj věčnej optimismus, ty moje srandičky...to pozorování mraků...to je jen taková obrana.

RICHARD: Teda Vildo...to jsem netušil ...

VILÉM: Nikdo to netušil.

RICHARD: Nevím, co na to teď říct.

VILÉM: Nemusíš říkat nic. Ale teď znáš nejstrašnější tajemství mého života.

RICHARD: Pořád tomu nemůžu uvěřit. Že se ti stalo něco takového.

VILÉM: Já tomu v té první chvíli taky nevěřil. Že ji opravdu zabil. Že to vážně udělal...

RICHARD: Ale pamatuju si ... jo, pamatuju si, jak se před lety povídalo o nějakym chlapovi, co někde za městem zastřelil svoji ženu a pak ve městě zabil sebe.

VILÉM: To byl von. Jo. Udělal to.

RICHARD: Tak to by mě tenkrát ani ve snu nenapadlo...spojovat to nějak s tebou.

VILÉM: S nikým jsem o tom nemluvil. Teprve teď...

RICHARD: Musel kolem toho bejt přece strašnej frmol. To tě policajti ani nevyslýchali?

VILÉM: Nevěděli o mně. O tom našem vztahu. Neměli důvod někoho hledat. /**pauza**/ ...hned jak se to stalo, vyběhnul jsem z té ubytovny ven. Svoje auto jsem ale na ulici nenašel. Někdo s nim ujel. V té ubytovně bydlela samá sebranka, dalo se to čekat. Pořád se tam něco ztrácelo. Odběhl jsem o pár ulic dál, zavola jsem si taxi a nechal se odvézt do té vesnice, kde Helena bydlela. Myslel jsem, že třeba ještě není pozdě...že jí zachráním...že jí nic neudělal, že to řekl jenom tak, ve vzteku...a ona tam bude čekat...

RICHARD: Nezkoušels jí nejprve třeba zavolat?

VILÉM: Ne. Nevolali jsme si vlastně nikdy. Bála se, že by jí na to přišel. Kontroloval jí prej v poslední době seznam. Tak jsme se domlouvali jinak. Její číslo jsem ani neznal.

RICHARD: No a dál? Tak co bylo dál?

VILÉM: Kolem jejího baráku už stáli policajti. A spousta zvědavých sousedů. A černej vůz. Von to fakt udělal. Zabil jí.

Pauza.

RICHARD: Ty vole...

VILÉM: Zlomilo mě to. Ten den jsme se měli znovu sejít ... a ona najednou nebyla. Přestala existovat. Dostal jsem strach. Z té prázdnoty. Z toho definitivního stavu. Přitom jakobych ji pořád viděl před sebou, když jsme se potkali na tom mostě... /**pauza**/ Z té vesnice jsem se zas vrátil taxikem do města. Nejprve jsem jenom tak chodil po ulicích a nevěděl co dělat. Pak jsem nahlásil krádež auta. Řekl jsem, že mi ho ukradli z jedné ulice v centru. O té ubytovně jsem se ani nezmiňoval. O tom, co se stalo. Asi za měsíc jsem se rozvedl. Od té doby jsem už zůstal sám. Jen jednou jsem se pak přinutil a projel kolem toho jejího baráčku. Měl už jinou fasádu. Už tam bydleli cizí lidi. Říkal jsem si ... kdybych jí nechal na pokoji, kdybych jí nepopletl hlavu, kdybych na ten most tenkrát vůbec nešel, mohla u toho domku dodnes pěstovat růže a popíjet čaj na terase. Možná by nebyla tak úplně šťastná, ale žila by. Ale ona se toho všeho chtěla klidně vzdát... kvůli chlapovi, jako jsem já. Milovala mě...zachránila mě na tom mostě... a proto taky musela umřít.

RICHARD: To je blbost / **položí mu ruku na rameno**/ Za nic nemůžeš, brácho. Každý den se rozchází spousta lidí... a nezabíjej se kvůli tomu. Nanejvýš si daj pár facek na cestu. Jako ti sousedi nad náma. To jen tomu chlapovi prostě hráblo. Copak se to neděje pořád? Někomu přeskochí, vltne do školy nebo do práce, kde dostal padáka a všechno to tam vystřílí. Takový šílenosti se prostě stávají. A už dávno ne jenom v cizině.

VILÉM: Nikdy jsem to nikomu neřekl. Až teď tobě. Policajti si mě s tou tragédií vůbec nedali dohromady. Prostě to vyšetřovali jako rodinnou tragédii. Vražda a sebevražda. Rodinné spory.

RICHARD: A to jim nebylo divný, že se ten magor nestřelil rovnou doma, ale v nějaký ubytovně?

VILÉM: Možná bylo. Co já vim. Ale nezůstalo tam nic, podle čeho by mě mohli vystopovat. Byl to pro ně zřejmě jasnej případ. Měli oběť i pachatele. O tom, že jsem s Helenou chodil, se nedozvěděli. A představ si...ten chlap nakonec dosáhl svého. Dali je totiž k sobě. Do jednoho hrobu. /**pauza**/ Občas se tam zajdu podívat. Položit kytku. Na hrob Heleny, která měla bejt mojí ženou. Dlouho mi to vadilo...že tam leží i von. Dneska už je to jedno. Změnil jsem se, brácho. Víc nad všim přemejšlim. Po práci chodim na ryby, čtu si, hledám znamení v mracích, rád si s každým pokecam o životě...a čas od času si brzy ráno

zajdu do té voňavý pekárny na kafe. Vždycky si sednu ke stejnému stolu jako tehdy, když jsem tam byl s Helenou poprvý. Koukám se z okna a čekám na svítání. Mám pak najednou pocit, jakoby tam byla pořád se mnou. Můj anděl strážnej. Kterej za mnou tenkrát přijel ranní linkou číslo dvacet. Proto...když se pak vracím z pekárny přes most domů...se už nikdy nekoukám dolů, do té černý vody...ale jen nahoru. Na oblohu. Tam někde je ona...

RICHARD: Tak tohle jsem nevěděl. Měls mi to říct už dávno. Netrápit se tím. Já bych to přece pochopil. A nikomu bych o tom nevyprávěl.

VILÉM: Brácha ... myslíš si, že jsem srab?

RICHARD: Proč srab? S tím chlapem ses přece rvát nemohl. Když měl tu pistoli.

VILÉM: Takhle to nemyslím...ale že jsem to nikomu neřekl. Policajtum. Jejím příbuznejm. Tobě. Že jsem jí miloval a že umřela kvůli tomu. Že jsem se té situaci nepostavil jako chlap. Že jsem se k tomu vztahu po té tragédii přede všemi nepřihlásil.

RICHARD: No...byl jsi v šoku. Tohle si za vinu už nedávej.

VILÉM: Přitom jsem to mohl říct. Že jsme měli vztah. Ale bál jsem se, že by mi její smrt dávali všichni za vinu. Toho jsem se bál úplně nejvíc...že by mi někdo řekl, že jsem ji vlastně zabil já... /odmlčí se/ To bych asi nevydržel.

RICHARD: Nic si nevyčítej. Nemohls tušit, že ten její bude zabíjet... /pauza/ Poslyš...na to tvoje ztracený auto, na ten modrej passat, si pamatuju. Jak jsi mi tenkrát říkal, že ti ho ukradli. Ale nakonec se přece našel?

VILÉM: Našel. Asi po třech dnech. Byl odstavenej v Nymburce. V jedný ulici u řeky. Nebyl nijak poškozenej, měl jen prázdnou nádrž. Jo... a jediný, co z toho auta kromě benzínu taky zmizelo, byla ta krabička s řetízkem. Ale ten řetízek už jsem stejně neměl komu dát. Už mi to bylo jedno.

RICHARD: Auto s vyschlou nádrží. To mi něco připomíná. //zpozorní/ Pozor. Helga.

Helga vchází na scénu. (ted' je bez koštěte)

HELGA: Chtěla jsem spát, ale nemůžu usnout... /cestou se ohne k zemi pro smítko/ Já vím, je to nezdvořilé, Viléme...jsi tu na návštěvě a já si jdu klidně spát...

VILÉM: Ale ne...to vůbec ne. To je dobrý. Povídal jsem si tu s bráchou.

HLAS Z TELEVIZE: *Slávie v dnešní ligové dohrávce prohrála s posledním týmem v tabulce o tři góly. Zeptali jsme se trenéra, v čem vidí důvod téhle nečekané porážky.*

HLAS TRENÉRA Z TELEVIZE: *Tak to jste celý vy, reportéři a ty vaše nesmyslný, provokativní otázky, vy chcete senzaci a skandál za každou cenu, co ...*

Richard bouchne do stolu, televize ztichne.

HELGA: Proč jste tak zaražení? Co je? Něco se děje? Viléme... stalo se něco?

VILÉM: Proč?

HELGA: Připadáš mi nějak bledej.

VILÉM: Vážně? Tak to bych měl asi chodit víc na slunce.

RICHARD: Jo. To bude vono, brácho.

HELGA: Vždyť jsem tady zametala...co to na té podlaze pořád je? **/sbírá smítka/**

VILÉM: Myslím, že už bych měl jít.

RICHARD: Máš pravdu. Je čas jít spát.

VILÉM: **/zvedne se ze židle/** A ráno si zajdu do té své pekárny ... tam za mostem. Posedět a přivítat novej den. Tak se mějte **/odchází. Naposledy se otáčí/** Všude mají lidi svoje problémy. Tady nebo na druhý straně světa...i na těch ostrovech, který jsem tu vychvaloval. Vážně...všude je to úplně stejný. Jiný jsou tam jen stromy a zvířata, ale lidi a jejich problémy ... to zůstává stejný. Ale vono se to zas nějak srovná. Každá rozvodněná řeka musí jednou klesnout. Každěj vichr se nakonec uklidní. Každá noc se zas promění v bílej den. Ještě není konec, lidi. Ještě ne. Tak dobrou noc. **/opouští scénu/**

HELGA: Počkej...já tě vyprovodím. **/následuje Viléma, opouští scénu. Jejich hlasy doznívají za scénou/**

RICHARD: **/je na scéně sám. Monolog:** / Každá noc se zas promění v den...to je sice pravda, ale den může bejt někdy horší než noc. V noci člověk alespoň ledacos zaspí.

Pauza.

RICHARD: **/popochází po scéně. Monolog/** Tohle jsem teda o bráchovi netušil. Že se mu stala taková věc... **/pauza/** No...a že prej je to všude stejný. Že prej maj všude svoje problémy. Já vim, je to pravda. Ale chtěl bych to jinak. Tu chvíli, kterou strávíme na týhle hliněný roztočený kouli ... chtěl bych to jinak.

Moc bych to chtěl. Vrátit čas, něco udělat jinak a líp a nemít teď pocit, že jsem to všechno tak promarnil. Kolikrát o tom snim...vymejšlim si...a představuju si...představuju si, jak třeba... /**scéna trochu potemní. Přichází Helga a Klára. Smějí se. Helga teď na sobě nemá zástěru, ale moderní plášť. V pozadí je na chvíli slyšet zpěv ptáků/**

HELGA: Tyhle jarní podvečery miluju.

KLÁRA: Hlásili, že takhle krásně vydrží až do konce měsíce.

HELGA: Kaštanka je v tuhle dobu tak kouzelná.

KLÁRA: Taky to tady miluju, mami. Jak tu kolem všechno kvete. A voní.

HELGA: A žádní problémoví sousedí. Je tu takovej klid. Ani nevíme, co tady máme.

KLÁRA: Jo, a někdo říkal, že v naší čtvrti budou rušit tu policejní služebnu. Že už se tady deset let nic neztratilo. Nemají tu žádnou práci.

Před Richardem se Helga i Klára zastaví.

KLÁRA: Ahoj tati.

HELGA: Tak jak ses celej den měl, miláčku? /**políbí ho/**

RICHARD: Skvěle. Nemohlo to bejt lepší.

HELGA: A co v práci?

RICHARD: V práci taky dobrý. Lidi jsou tam fajn. Každý si dělá svý a nikdo nikoho zbytečně nepomlouvá ani nedráždí.

HELGA: A nechystaj se u vás vyhazovat?

RICHARD: Kdepak vyhazovat...u nás je práce habaděj. Spíš budou přibírat. A valorizovat platy. A...a kdoví co ještě. /**pauza** / Krásně voníte, holky.

KLÁRA: To mamka.

HELGA: Nová vůně našeho salonu. /**vytáhne z kapsy malý spray a rozstříkne vůni po prostoru/**

RICHARD: A víte, že bych s váma dnes docela rád někam vyrazil? Co kdybych vás pozval někam na večeři. Obě dvě.

KLÁRA: To by bylo supr, tati. Mám docela chuť na pizzu.

HELGA: Jsem pro, miláčku. Udělat si společnej večer. Jo... představ si, že za mnou dnes přišli až do salonu a nabízeli mi, jestli bych nechtěla dělat hlavní vedoucí poštovních doručovatelek v našem městě. Ale já zůstanu raději u těch svejch vůní.

RICHARD: To víš že jo. /**pauza**/ Ale nebudeš tu dneska už uklízet, že ne?

HELGA: /**rozhlíží se** / Uklízet? Proč...vždyť je tu čisto.

RICHARD: Správně. Přesně tak. Je tady čisto.

Obě ženy se otáčejí, chystají se odejít ze scény.

HELGA: Tak my jdeme napřed, miláčku. Počkáme před domem. Venku je tak krásně...slyšíš ty ptáky? Jak zpívají?

Klára opouští scénu, Helga se ještě naposledy otočí k Richardovi.

HELGA: Miláčku ... co máš na mně vlastně nejraději? Moje krásné tělo ... nebo moji půvabnou tvář? Hebkou plet'?

RICHARD: To všechno. /**chvilku váhá**/ A taky tvůj smysl pro humor.

Helga se zasměje, znovu vytáhne z kapsy malý spray, rozstříkne vůni po prostoru a opouští scénu. Scéna se znovu nasvítí.

Richard se dívá do prázdného prostoru, kudy ženy odešly. Zvedne se ze židle. Odkudsi se ozve hluk. Třískání nádobí.

MUŽSKÝ HLAS: Už toho mám dost! Odcházím!

Richard se zadívá ke stropu.

ŽENSKÝ HLAS: Klidně jdi! Vypadni!

MUŽSKÝ HLAS: Semetriko!

ŽENSKÝ HLAS: Prasáku!

RICHARD: Tak ... a jsme zase zpátky doma.

Vzdálené prásknutí dveří.

Na scénu se vrací unavená Helga v zástěře a koštětem v ruce.

HELGA: Volals mě?

RICHARD: /**sedá si zpátky na židli**/ Ale ne. Nevolal.

HELGA: Jakobyh něco slyšela.

RICHARD: To byl jen večerní sousedský rituál. /**ukáže ke stropu**/

HELGA: /**začne zametat**/ Když přišel, byl samej humor. Ten tvůj brácha. A teď, když jsem za nim zamykala, tvářil se, jakoby mu ulítly včely. Že tys mu něco řekl?

RICHARD: Cože?

HELGA: Jestli jsi mu něco zlého neřekl. Jestli se neurazil.

RICHARD: Nic jsem mu neřekl. A přestaň už proboha s tím zametáním. Na podlaze není ani chloupek. Za chvíli se prodřeš sousedovic stropem.

Helga přestane zametat.

HELGA: Když nic nedělám, znervózňuje mě to.

RICHARD: Tak dělej něco jinýho...ale hlavně pořád nezametej. To je fakt k zbláz...ně...ní.

Helga chvíli váhá, pak vytáhne spray, chodí po místnosti a osvěžuje vzduch.

HLAS Z TELEVIZE: *Milí diváci. Opoziční poslanec je tvrdě kritizován vládou za tento údajně hanobící a emoce vyvolávající výrok. Citujeme: Je to pro policii ztrátou času, kontrolovat na Úřadě vlády dokumenty a zatýkat jednotlivé osoby. Efektivnější řešení bude rovnou obehnat budovu plotem, zamřížovat okna a poslat tam dozorce...*

Hlas v televizi se smíchá s jinými, jakoby se přelad'ovaly stanice. Pak se ozve nový hlas.

HLAS Z TELEVIZE: *A téd' fám prosradím naše národní speciálita, tazvanej Tyrólský hroudy z hófěsího mása...fítejte v pořadu Multidóbroty...*

HELGA: Nemáš hlad? V lednici je gulášovka.

RICHARD: Nemam hlad.

Helga to nevydrží a začne znovu zametat.

RICHARD: Proboha, už toho vážně nech. Odpočiň si už. Zametej podlahu, ale až na ní bude nějaký smetí.

HELGA: /**přestane zametat**/ Tak dobře.

Pak Richard položí unaveně hlavu na stůl. Usíná. Helga toho využije a rozsypává z cukřenky trochu cukru po podlaze. Pak začne cukr zametat. Část scény, kde Richard usnul u stolu, se ponoří do tmy. Zametající Helga se přesouvá dál od stolu, do části dosud osvětlené scény. Pak přestane zametat a zasněně se zadívá k vzhůru ke světlu.

HLAS Z TELEVIZE: *Milí diváci. Meteorologové nás v krátkodobé předpovědi s pravděpodobností jedna ku pěti ujišťují, že letošní jaro bude krásné, bez teplotních výkyvů a podle dlouhodobé předpovědi s pravděpodobností jedna ku stu bude stejně příznivý i zbytek roku. Hospodářská krize je definitivně zažehnána, ceny energií půjdou výrazně dolů, státní dluh je naší společnou pílí konečně umořen a podle aktuálních údajů finančních analytiků bude životní úroveň všech občanů, všech živnostníků i státních zaměstnanců v tomto roce už*

jen stoupat. Dá se očekávat, že navýšení platu se dočkají i poštovní doručovatelky pracující na částečný úvazek. Na naše noční zprávy už čekat nemusíte, vyjděte si na čerstvý vzduch, pokud žijete na venkově, nebo někam do baru, pokud jste z města, a užívejte krásného jara...

Hlas televize dozní. Ze tmy od stolu přichází k Helze Richard.

HELGA: /zasněně opakuje poslední slova z televize/ Krásného jara...

RICHARD: Miláčku, ty tu máš ale krásně zameteno. Na to se nikdy nemůžu vynadávat ... na tu naši čist'ounkou podlahu. /políbí Helgu/ Zavolej Kláru, oblíkněte se a půjdeme se trochu projít kolem řeky. Je tam tak krásně.

HELGA: / potěšeně / Máš pravdu. Je tam krásně. Říkali to teď v televizi.

RICHARD: No...ono asi stačilo podívat se z okna, vid'?

HELGA: /směje se/ To máš pravdu. A víš, že i tohle naše unavený sídliště je zjara vždycky najednou docela hezký. Jak ta zeleň schová všechnu tu špinu.

RICHARD: To se ví, že je to tu hezký. Na jaře obzvlášť.

HELGA: Máš to tady rád?

RICHARD: Že se ptáš. Je to náš domov.

HELGA: A nechtěl bys bydlet třeba někde jinde?

RICHARD: Třeba kde?

HELGA: Třeba na Kaštance?

RICHARD: Co...mezi těmi snoby a maloměšťáky? Nikdy.

HELGA: Jseš tu teda šťastnej?

RICHARD: Proč bych nebyl? Tady jsme se vzali, tady vychovali holku, tady zůstaneme.

HELGA: A už je ti líp? Už tě nebolí na prsou?

RICHARD: Mě bolelo na prsou?

HELGA: Říkals to.

RICHARD: Asi jsem byl jen trochu utahanej. Teď je mi fajn.

HELGA: A práci sis už našel?

RICHARD: Práce je všude dost.

HELGA: A nebudeš kvůli tomu shánět tyhle...kontakty?

RICHARD: Poradím si i bez kontaktů. Já nejsem z těch, co hned fňukaj. Ztratil jsem práci, dobrá, najdu si jinou. S tím si nedělej starosti. Jsem snad chlap a vy jste moje rodina. Moje holky. Tak kde je Klára? Kláro!

HELGA: Klára je přece u sebe doma. Má už svůj domov a svou práci.

RICHARD: Samozřejmě. Já věděl, že se z toho dostane. Když v nás uvidí příklad. Copak jsem někdy házel flintu do žita? Tak ... a teď se spolu trochu projdeme. A až se vrátíme ... až přijdeme z procházky ...

HELGA: Tak to tady ještě jednou pěkně všechno zametu.

RICHARD: Přesně tohle jsem chtěl říct. Vymeteš odtud všechny chmury.

Ozve se vzdálené bouchnutí dveří. Richard a Helga se zadívají ke stropu.

ŽENSKÝ HLAS: Miláčku ... proboha, co to bylo?

MUŽSKÝ HLAS: To netuším, lásko. Asi průvan.

ŽENSKÝ HLAS: Dnes se mnou budeš doma?

MUŽSKÝ HLAS: Pochopitelně, holoubku. Kam bych taky chodil...

ŽENSKÝ HLAS: Ty můj hřebečku.

MUŽSKÝ HLAS: Ty moje hříbátko.

Ozve se zaržání koně.

Pauza.

HELGA: Slyšíš to? Vaňouskovi se asi udobřili.

RICHARD: A teď už bude v baráku zase klid.

Na okamžik ozve zpěv ptáků. Helga zasněně poslouchá. Richard ji pohladí a pak se vrací do temné části scény zpátky ke stolu.

Celá scéna se znovu nasvítí. Richard teď opět podřimuje u stolu. Helga si povzdychne, znovu začne zametat. Richard ze spaní hlasitě zakašlá.

HLAS Z TELEVIZE: *Nezapomeňte na naše noční zprávy. A co vás v nich čeká? Státní dluh neustále roste. Zákonodárci se inspirovali divadlem a uvažují o zavedení takzvané poslanecké nápovědy. Jak se však zdá, bude problém najít vhodného kandidáta pro post v kukani. Klientům cestovní kanceláře Krajánek, kteří uvěřili odletu last moment za teplem, zmrzl v den plánovaného odletu úsměv na rtech. Na pořadu dne také návrh na zavedení manželství na dobu určitou. Podrobnosti už za chvíli. Určitě ještě nechod'te spát.*

Hlas z televize dozní.

Helga dál zamyšleně zametá podlahu a pomalu přitom odchází ze ztichlé scény. Scéna se po jejím odchodu pozvolna ponoří do tmy, osvětlený teď zůstane jen prostor se stolem, u něhož odpočívá Richard.

Zazní zvuk varhan.

K osvětlenému prostoru přichází doktor v černém plášti. V podpaží nese chorobopis. V druhé ruce má rozsvícenou baterku, kterou si svítí na cestu.

DOKTOR: /když dojde do osvětleného prostoru, zhasne baterku/ Tak, pane Richarde ... už mám ty vaše výsledky.

Richard se polekaně probere.

RICHARD: Co... cože?

DOKTOR: /pokládá chorobopis na stůl/ Tady je váš chorobopis. Chcete znát pravdu?

RICHARD: Kde jste se tu vzal? Kdo vám otevřel?

DOKTOR: Jako obvykle. Bylo odemčeno. Ale klepal jsem. Tak chcete znát svůj aktuální zdravotní stav?

RICHARD: Můj stav...říkáte to tak strašidelně, pane doktore. Já opravdu nevím.

DOKTOR: Říkám to úplně normálně. Nechci vás nijak děsit.

RICHARD: Ale děsíte.

DOKTOR: Tak mám přijít zítra?

RICHARD: Zejtra... jo, zejtra, pane doktore. Buďte tak hodnej. Přijďte až zejtra. Nebo pozejtří.

DOKTOR: To už budete připravený? Na to, přečíst si svůj chorobopis?

RICHARD: Možná. Já nevím...já nikdy neměl čtení moc v oblibě... ale jestli by to šlo, pane doktore, jestli bych mohl o něco poprosit ...

DOKTOR: Copak?

RICHARD: Mohl byste si vzít příště jinej plášť?

DOKTOR: Jiný plášť? Nelíbí se vám snad ten stříh?

RICHARD: Nelíbí se mi ta barva.

DOKTOR: Nelíbí se vám barva mého pláště. To nevěstí nic dobrého ... když se vám nelíbí tahle barva. To je špatné znamení.

RICHARD: Nezlobte se. Já jen, že v takovym plášti nevypadáte jako doktor...vypadáte spíš jako...jako ...

DOKTOR: Tak už se tím dnes netrapte. Stavím se u vás zítra. /vezme ze stolu chorobopis, odchází /

RICHARD: / **hlasitě** / Zejtra možná nebudu doma, doktore! Ani pozejtří! Odjíždím na cesty! Budu totiž hledat práci! A nevím, kdy se vrátím! A jestli vůbec!

Zbytek scény se znovu osvíí.

Přichází Helga s koštětem.

HELGA: Co se stalo? Proč křičíš?

RICHARD: Kde je ten chlap?

HELGA: Jakej chlap?

RICHARD: Ten v tom černym. Říkal, že bylo vodemčino. Musíš navečer zamykat.

HELGA: Vždyť jsem zamknula. Když odcházel Vilém. A teď jsem zametala na chodbě a žádnýho chlapa jsem projít rozhodně neviděla.

RICHARD: /**rozhlíží se**/ Já...usnul jsem. Měl jsem asi ošklivej sen.

HELGA: Nemáš usínat u stolu. To není zdravý. Pojď už do postele.

RICHARD: Asi bych potřeboval na čas vysadit. Vypadnout někam do lesů, courat se po stráních a nevidět žádný lidi.

HELGA: Chceš trochu čaje s medem?

RICHARD: To raději s rumem.

HELGA: Nebo prášek na spaní? /**sedá k němu ke stolu**/ Tohle mi nesmíš dělat ... abych měla strach i o tebe. Nechceš si zajít někam k psychiatrovi? To už dneska není žádná ostuda...doba je zlá, spousta lidí chodí k psychiatrovi. Když ztratí práci. Poradit se.

Richard pomalu vstává od stolu.

RICHARD: Ne...k žádnýmu cvokařovi nejdu. To bude dobrý. Jdeme spát ...

HELGA: Neříkej cvokař.

RICHARD: No tak psychouš.

HELGA: To jsou jen hloupý předsudky. Je to doktor jako každej jinej. I duše přece může onemocnět...

Richard zívá a pomalu odchází s Helgou ze scény. Helga se náhle zastaví.

HELGA: Jdi napřed. Jen ještě vytáhnu nějaký maso z mražáku ... na zejtra. Hned přijdu za tebou.

Dívá se, dokud Richard nezmizí ze scény. Pak vezme koště a začne zametat kolem stolu.

HLAS Z TELEVIZE: *Milí diváci. Výjezdy lékařské záchranné služby se po opakovaných útocích agresivních pacientů zřejmě prodraží, neboť každý výjezd vozu do terénu bude muset podle novely doprovázet také policejní hlídka, člen antikonfliktního týmu a profesionální vyjednávač. Závěr letošního jara bude velice deštivý, očekává se vzednutí hladin řek. Škody na majetku i přírodě budou nedozírné a budeme to muset zaplatit z vlastní kapsy. To je pro dnešek všechno, teď už můžete jít klidně spát. Nezapomeňte zamknout byt, vzít si své pravidelné prášky a natáhnout si budíka, pokud jdete do práce. Vy, kteří ale ještě spát nechcete, vydržte a podívejte se na následující aktuální krimireportáž. Po ní zaručeně neusnete. Vám ostatním přejeme dobrou noc.*

Helga přestane zametat, vytáhne z kapsy spray a nastříká ho kolem sebe do prostoru. Odchází ze scény.

Scéna potemní.

Hudební předěl.

Scéna: Den. Plot. Stromek. Cedule s nápisem AZYL. Za plotem znovu okouní Bód'a. Pokuřuje. Poslouchá zpěv ptáků. Pak se ozve klakson auta. Zpěv ptáků utichne.

BÓĎA: /naklání se přes plot, hrozí za projíždějícím autem/ Co tady troubíš, ty kreténe! Máš si umět vystačit s volantem, plynem a brzdou a ne hned troubit...tady je zóna klidu, ty jelito! V týhle ulici je porodnice a pohřební ústav, tak měj trochu úcty!

Zklidní se. Rozhlíží se po okolí.

BÓĎA: /**monolog**/ To je fakt pohodička. Takovýhle jaro. Všude samej květ. Alergikum z toho možná jde hlava šejdrem, ale mně jaro nevadí. A tenhle muj stromek /**zadívá se na stromek**/ ten už příští rok taky určitě rozkvetne. Ale to já už tady nebudu. Teda...tim nemyslím na světě, ale tady, v Azyláku. Tady už nebudu. To už budu žít jinej život. /**osahává plot**/ Ten plot by chtěl vážně natřít. Pepa se pořád kasá, že se do toho pustí...aby to tady trochu vypadalo. A ne se tu jenom poflakovat. Zrovna dneska se ten moula divil, proč tady, v Azyláku, kde je všechno jenom tak fórový a splácáný, aby to bylo co nejlevnější, máme takový bytelný a pevný poste. Tak mu říkám: to proto, že lidi, co tu na nich spěj, maj

hodně těžký sny. /**pauza**/ Ale já už těžký sny nemam. Já už se dokážu ledačemus zasmát. Zrovna dnes ráno, když jsem uklízel ve městě, jsem vlezl do jedny trafiky, tam taková stará bába a já na ní: jedny sirky bych prosil. A vona: co jste říkal? No, jedny sirky, prosim, opakuju hlasitěji. A vona: nemusíte na mě rvát, já vás slyším dobře...a chcete s filtrem nebo bez? /**zahlédne na druhé straně plotu psa**/ No nazdar, čokle! To jseš zase ty? Ten Rin Tin Tin ze včerejška? Nebo jseš jinej opelichanec? Jak to mám poznat, všichni jste podobní podvraťáci... pucvol s vocasem a nohama. Ani se tu nezastavíš? / **dívá se stranou, pozoruje vzdalujícího se psa** / To se ví, že jseš to ty! A na stejnym místě jako včera, potvoro! To nemůžeš použít nějakej kandelábr? Máš jich tu snad málo? /**mávně rukou**/ Ale no jo ... tak si ulev, psisko. Vždyť mně je to nakonec fuk. Už nechci pořád jen na všechno nadávat. Chci začít znovu. A taky začnu. I když je to divnej svět...ten, do kterýho se vracim. Dějou se v něm věci, který dokážou jednoho rozhodit. To jsem třeba slyšel, že do nějakyho nově otevřenýho babyboxu někdo uložil malou panenku na hraní. A druhej den tam přišla ubrečená sedmiletá holčička, že by ji zas chtěla zpátky, že si to rozmyslela...jeden neví, jestli je to k pláči nebo k smíchu. A taky jsem někde četl...nebo slyšel...že už brzy budou i pohřby fungovat přes tenhle internet. Umře vám například děda...no a vy si přes internet si sjednáte pohřeb a objednáte kytky, hudbu i smuteční řeč. Vůbec nebudete muset vytáhnout paty z bytu. Pozůstalí se sejdou doma, pěkně v soukromí, bez zvědavejch čumilů, a samotnej pohřeb jim bude nasmlouvaná pohřební služba přenášet přes internet. Z repráčeků bude znít hudba, kterou si objednali, řečník v černym kvádru pronese z monitoru smuteční proslov a až to ti chudáci doma celý dokoukaj, zamáčknu slzu, řeknou *ámen*, a uložej to všechno do paměti. No jo...lidstvo čeká velká budoucnost. /**zahlédne imaginárního sportovce běžícího kolem**/ Nazdar, maratónče! Tak za kolik to běžíš dneska? Za dvacet jedna minut? A včera to bylo za dvacet dva, co? No vidíš, jak se zlepšuješ! Jasně, jen se nezdržuj, ať nevychladneš ... jen běž! /**dívá se za mizejícím sportovcem. Trochu zakluše na místě** / Sakra...tomu to ale běží. To je teda fofr.

Scéna lehce potemní. Rozsvítí se pouliční lampa, Bód'a stojí v jejím osvětleném prostoru.

BÓĎA: Vida. A zase je tu večer. Možná jeden z posledních, který tu strávím ... tím nemyslím na světě ... proboha, to snad určitě ne ... ale tady v Azyláku.

Zahlédne imaginárního kominíka.

BÓĎA: No páni ...vidím dobře? Opravdovej kominík. Tak to už jsem dlouho neviděl... opravdovýho kominíka. Dobrej den šéfe! Vlastně dobrej večer! Právě si tak říkám, že jsem živýho kominíka už dlouho neviděl. Co...jestli mrtvýho? Tak to už vůbec ne! No jo...já vim, že jen žertujete! Tak to abych se rychle chytil za knoflík, že jo...pro štěstí. Dneska je to už všechno jen na suchej zip, ale já si pořád potrpím na starý dobrý knoflíky, vidíte? Co? Jestli nepotřebujeme vymýst v našem baráku komín? /**ohlíží se**/ To asi ne. Tohle je Azylák, pane. Tady už máme všechno vymetený! Spižírnu, kasu a komín nejspíš taky. Tady se vlastně ani moc netopí, abych vám pověděl. Dostal jsem na noc jen deku navíc. Co...že byste to vyčistil ve slevě? Že má cech kominíků tenhle tejdén služby v akci? Jak že se to jmenuje? *Zákazníci drazí, zbavte se levně sazi?* Kdo vám ten slogan vymyslel? Helejte, a to děláte i takhle večer? Nevěděl jsem, že kominíci dělaj i noční...to přece musí bejt nebezpečný. Motat se za tmy po střechách. Že to máte v noci radši? Že alespoň nevidíte tu vejšku pod sebou? Co...chcete zálohu? Vode mně? Tak to jste se obrátil na toho pravýho...vypadam snad jako majitel tohodle bazaru lidskejch osudů? Jako místní ředitel? Kdepak, pane...zkuste to někde jinde. Vždyť tenhle Azylák funguje sotva půl roku a už se začíná šuškat, že ho chce někdo koupit, že je tady moc drahej provoz. No jo je mi líto. Zkuste to o komín dál! Tak sbohem. /**kroučí hlavou. Monolog**/ Je to vážně milý...vidět kominíka... takovej závan starejch časů. Připomnělo mi to dětství. Třeba mi tohle setkání přinese štěstí...zvlášť, když jsem se chytil za...sakra...kde ho mam! Von mi snad ulít...já ho překroutil nebo co? /**osahává prázdné místo po knoflíku**/

Na scénu přichází Richard. Pomalu prochází podél druhé strany plotu.

BÓĎA: No tohle... jakobych se vrátil v čase. Nazdar, kámo!

RICHARD: /**zastaví se v osvětleném prostoru**/ No...nazdar.

BÓĎA: Je to úplně stejný jako včera. Nejdřív si tady pochvaluju jaro, pak tudy běží ten vopelichanej čokl, pak zpocenej maratónec a sotva se setmí, objevíš

se ty. Navíc tu byl dneska už jenom ten kominík. Pamatuješ na mě? Já jsem Bóďa.

RICHARD: No jo. Pamatuju. Loudil cigaret.

BÓĎA: Pokud vim, nic jsi mi nedal. Říkals, že nekouříš.

RICHARD: Když jsem to říkal, tak to asi tak bude.

BÓĎA: Byl jsi znovu v práci?

RICHARD: Jo. Znovu v práci.

BÓĎA: A potom na pivu?

RICHARD: Na pivu.

BÓĎA: Měls zase náročnou šichtu, co? Tu zodpovědnost?

RICHARD: Zodpovědnost. Tu mam pořád. A divíš se? Když mam pod sebou dvacet lidí.

BÓĎA: Dvacet? Včera jsi mi říkal, že jich máš pod sebou třicet.

RICHARD: Třicet?

BÓĎA: No jo. Třicet lidí. Pod sebou. Jsi říkal.

RICHARD: No tak to ještě včera byla taky pravda, když jsem to říkal. Ale dneska jsme museli deset lidí propustit. Je krize. Nemůžeme zaměstnávat každýho. Necháváme si jen ty nejlepší.

BÓĎA : Tak to zase jo. To je nejlepší...nechávat si jen ty nejlepší.

RICHARD: Co ty o tom víš. Jaký to je ...Bydlíš si tady za pár šupů, jídlo ti strkaj pod nos, každěj tě lituje...

BÓĎA: Lituje? To sotva. Nepamatuju si, kdy mě někdo tady naposledy podaroval jedním blbym cigárem.

RICHARD: Nemáš jen škemrat. To já se musím starat. Každěj den. Pořád. Všichni na mě spolíhají.

BÓĎA : Taky se už brzy začnu starat. Odstěhuju se k Anně. Do garsonky. Budeme se tam možná trošku mačkat, ale až přijde zima, bude to přece fajn, mačkat se k sobě v jedný posteli. Nic nezahřeje víc jak dvě těla pod peřinou. Ušetříme za otop.

RICHARD: **/zavrtí hlavou/** Garsonka ...

BÓĎA : Já vim. To by nebylo nic pro tebe. Když máš ten baráček v Kaštance.

RICHARD: Baráček? Von je to spíš pořádnej barák.

BÓĎA : Tak to se tam s tou svojí Vanessou asi musíte pořád hledat, co?

RICHARD: Vanessou?

BÓĎA: Divíš se, že znám tvoji ženu? Včera jsi mi to přece říkal. Že má takový pěkný jméno. Já ti zas pro změnu prozradil jméno té své. Anna.

RICHARD: /**chvíli vzpomíná**/ Vanessa. Anna. No jasně.

BÓĎA: Vanessa z kosmetického salonu. Když to takhle člověk řekne...úplně si ji umím představit. Tu tvoji polovičku. Pěstěná. Voňavá. S kůží jako dětská prdýlka. To moje Anna se skoro vůbec nemaluje. Vona je spíš taková přírodní. Ale mně to nevadí. Ona je totiž jinak moc hodná. Starostlivá. Slouží u železnice. To díky ní jsem se teď rozhodl změnit svůj život. Teda ne díky železnici...díky Anně.

RICHARD: To tvoje nadšení se mi zdá skoro až nevěrohodný.

BÓĎA: To ne. S Annou to dokážu. Začít znovu. Prožívám šťastný období, kámo. Vidiš...spouště lidí by přitom tohle ke štěstí nestačilo. To by jim bylo pro život málo. Třeba tobě ... když jseš zvyklej na lepší. A to jsem ti, myslím, ještě ani neprozradil, že jsem se s Annou seznámil tady. U tohodle plotu. U Azyláku. Namouduši. Šla tudy z práce a já jsem tady postával a promluvil na ní. Každá jiná by hned utíkala, nebo by alespoň odvrátila hlavu, ale Anna se zastavila a začala si se mnou povídat. A pak přišla i druhý den a bylo to. Dala mi tuhle šanci. To bys neřek, co? Že tady, u tohodle plotu, s vizáží šupáka, s minulostí plnou bláta, sbalím ženskou. Vlastně jsem se s ní začal bavit o autě.

RICHARD: Vyprávěl jsi jí o těch svejch štrekách ... jak ses projížděl v cizích autech?

BÓĎA : To jsem jí řekl ...ale až pozdějc. Ten první den jsme se bavili o jejím autě. Má totiž starou stodvacítku. Prakticky veterána. Když tak nad tím přemýšlím...všechny moje nejšťastnější okamžiky se zatím vždycky točily kolem aut. Kdysi dávno...když jsem ještě měl práci a domov...navštívil jsem autosalon. Jen ze zvědavosti, to se ví. Měli tam jedno oddělení a v něm fára, z nichž každý nestálo míň jak milion. Ale chtěl jsem ho alespoň zblízka vidět. Šáhnout si. A pak se ptám toho prodejce, co tam tak postával: kolik pak taková kára vlastně žere, pane? A on mi říká: tak tohle vážně nevim. Na tohle se mě tu ještě nikdy žádnéj kupující nezeptal. Ale jak říkam, to už je dávno. Pak jsem začal dělat ty psí kusy. Ale pozor: nikdy jsem nikomu neublížil. Nikdy jsem nikomu nezkřivil jedinej vlas na hlavě. Jenom jsem jezdil. V cizích autech. Dokud nedošla šťáva.

Pauza.

RICHARD: Poslyš...a neříká ti něco jeden půjčený starý modrý passat? Asi před pěti roky. V tomhle městě.

BÓŇA : Modrý passat?

RICHARD: Takovej vybledlej. Vojetej.

BÓŇA: Před pěti lety? / **váhavě**/ Proč se ptáš?

RICHARD: Jednomu mému známému se tu před pěti lety právě takovej passat ztratil. Našli ho o pár dnů pozdějc. Myslim, že v Nymburku. Nepoškozenej a s prázdnou nádrží.

BÓŇA: Takový věci se stávají.

RICHARD: Nemohl bys zavzpomínat? Jestli to nebyl auták z jedný tvój štreky?

BÓŇA: Už si tyhle věci nechci připomínat.

RICHARD: Máš to přece smazaný. Tak už o nic nejde.

BÓŇA : Oprejskanej modrý passat?

RICHARD: Přesně takovej.

BÓŇA: A našel se v Nymburku?

RICHARD: Právě tam.

BÓŇA: Pamatuju si všechna auta, se kterejma jsem se projel. Značky i barvy.

RICHARD: A ten modrý passat?

BÓŇA : Teď jsem na rozpacích. Mam ti tyhle věci fakt vyprávět? Připomínat si tyhle starý úlety?

RICHARD: No a co. Tým svý Anně si to přece už stejně všechno řekl. Mluvíš o čistým stole.

BÓŇA: To jo. Chci bejt slušnej a férověj. Chci se se svou minulostí vyrovnat a nic netajit. Ale nechci bejt vůl.

RICHARD: Neptám se abych tě na něčem nachytil. Každěj jsme měli v životě nějakěj ten úlet. Dneska už je to stejně jedno.

BÓŇA : Kdy je to jedno tak proč se ptáš?

RICHARD: Protože mi to připadá jako hodně zvláštní náhoda. Že tu takhle narazím na někoho, kdo se tajně projížděl v autě mého...mého známého.

BÓŇA: Ještě jsem neřek, že jsem se v něm projížděl.

RICHARD: Ale já vim, že projížděl. Mně to říct můžeš.

BÓĎA : / **váhá** / A nebude na mě ten tvůj známej nasranej? Kdyby se ukázalo, že to byl ... čirou náhodou ... jeho auťák? Ten, co jsem tenkrát provětral? Nepřijde mi sem rozbít hubu?

RICHARD: Máš mé slovo, že nepřijde. Ostatně, on má od té doby trochu jiný starosti. Čert vem nějaký blbý auto, který mu před pěti lety na pár dnů zmizelo. Dostal ho zpátky a hotovo.

BÓĎA: Tak dobře. Když už chci začít sekat latinu, lhát ti nebudu...půjčil... ukradl jsem v tomhle městě modrýho passata. A bude to asi tak těch pět let, jak říkáš. To by odpovídalo. Dojel jsem s nim do Nymburka. To si pamatuju moc dobře, i když se mi jinak všechny ty města trochu pletou. Nymburk. Mají tam u řeky takový dlouhý cihlový hradby a na nich cimbuří. Ale náměstí nic moc. Jako náměstí to vlastně ani nevypadalo. Dal jsem si tam v cukrárně kafe. Říkal jsem si: *tak sis zajel do Nymburka na turka.*

RICHARD: Svět je pro tolik událostí a náhod asi fakt malej.

BÓĎA : To jo. To by mě včera vážně nenapadlo ... že když tě poprosim o cigáro, dostane se to nakonec až takhle daleko.

RICHARD: Tak ses projel v passatu. No a co.

BÓĎA: Vid' že jo. No a co.

RICHARD: Tak to dopověz celý.

BÓĎA: No celý...tenhle auťák a tuhle štreku jsem na sebe poldum neprásknul. Udělal jsem celkem dvanáct štek. Ale tuhle jsem nepřiznal. Nevim, proč. Proč právě tuhle jedinou. Asi mi dvanáct štek připadalo už moc. Asi jsem myslel, že jedenáct není tolik, že to soudce tak nenasere...jako když přiznam všech dvanáct. Dvanáct, to už je tučet. To už se může zdát hodně.

RICHARD: Taková náhoda. Šlohnul jsi starýho passata někomu, koho dobře znam.

BÓĎA : Tak to se vmlouvam. Tomu dotyčnýmu. Nebylo v tom nic osobního. Seknul jsem ho před jednou ubytovnou. Na druhym konci města. Zrovna jsem se tam nějak nachovejtnul a to auto tam stálo tak opuštěný...smutný...nevyužitý...

RICHARD: Takže tohle poldové nevědí...žes šlohnul ten passat.

BÓĎA: Nevědí. Tak to raději tomu svému kolegovi ani neříkej ...že jsem ti tu kápnul božskou. Třeba by do něj i po těch letech ještě vjel vztek...a to by bylo zbytečný, kámo. Nasírat ho.

RICHARD: Nebudu ho nasírat. On už má od tý doby trochu jiný starosti, jak jsem ti řekl.

BÓĎA: Tak to je dobře ... ne, že má starosti, to ne...ale že mu to s tím autákem už nevadí. Vždyť jsem byl jen zoufalej chudák, kterej přespával pod mostem Palackýho a po ránu snídal vůni koláčů z pekárny, no ne?

RICHARD: Zvláštní je, že tenhle muj známej taky jednou řešil závažnej problém na tom mostě.

BÓĎA: Opravdu? /**pauza**/ Občas mi to přijde líto. Že jsem si tak zošklivil mosty. Mosty by přece měly spojovat lidi z protějších břehů. Člověk by pod nimi neměl celou noc mrznout...a spát v krabicích ... a bejt sám.

Pauza.

RICHARD: Ale jednu věc bys mi ještě říct mohl.

BÓĎA: Začínáš mi znovu nahánět strach, kámo.

RICHARD: V tom passatu byla taková malá krabička.

BÓĎA : Krabička?

RICHARD: Krabička s řetízkiem.

BÓĎA: Aha. Krabička s řetízkiem.

RICHARD: Vim to nabeton. Že tam byla.

BÓĎA: Jak moc nabeton to víš.

RICHARD: Hodně nabeton.

BÓĎA: / **posmutní** / No jasně. To je tak, když si pouštím hubu na špacír. Někdy moc kecam. Vůbec se neznáme a já ti všechno vykecam. Jen proto, abych měl čistej stůl. Dobře mi tak...tý mý hubě nevymáchaný.

RICHARD: Říkám ti, že už je to všechno dávno zapomenutý. O tebe už dávno nejde. Jen mě zajímá ten řetízek.

BÓĎA : To víš od toho svýho známýho? Že tam nechal nějakej řetízek?

RICHARD: Od koho jinýho. Ale přísaham, že ti kvůli tomu žádný problémy dělat nebudu. On taky ne. Jen se ptam.

BÓĎA: Hele...a není to jen bouda? Já už vim, že to bylo tvoje auto... tvůj passat ...tvůj řetízek. Že jo? Je to bylo tvoje auto?

RICHARD: Buď bez obav. Nic z toho moje nebylo. Auto ani řetízek. Tentokrát ti nelžu.

BÓĎA: Tentokrát nelžeš? A předtim jsi mi v něčem lhal?

RICHARD: Jen se ptam na ten řetízek.

BÓĎA: / **povzdychne** / Připadam si najednou jak vůl... když ti tu na sebe všechno takhle napráším.

RICHARD: Možná je to ta poslední věc, kterou můžeš u tohodle plotu udělat, abys měl fakt čistej stůl, jak o tom pořád mluvíš. Čistej stůl do toho novýho života.

BÓĎA: /**váhá**/ No ... tak dobře. Mohl bych říct, že o žádným řetízku nic nevím. Ale slíbil jsem sám sobě, že už nikdy nebudu lhát. Že se každý situaci postavím čelem. Jako chlap. Neuhnu. I kdybych za to měl schytat jednu do zubů. Nebudu si dělat do kalhot. Jinak bych taky mohl bejt natošup zpátky na dně. A to už teda rozhodně nechci. Tak dobře ... nějakej řetízek jsem tam objevil. V tom passatu. Líbil se mi. Tak jsem si ho nechal. Nikdy jsem jinak z těch aut nic neukradl... jen jednou tašku s termoskou plnou kafe, jeden časopis s pěknějma ženskejma a pak ... pak ten řetízek. Jo, byl tam ten řetízek.

RICHARD: Prodals ho?

BÓĎA: /**chvíli se ošívá**/ Měl nějakou hodnotu?

RICHARD: Nic zvláštního. Věř mi.

BÓĎA : V těchhle věcech se nevyznam. Nechal jsem si ho spíš jako takovej talisman.

RICHARD: Stál patnáct stovek.

BÓĎA: Patnáct stovek?

RICHARD: Takový lepší kočičí zlato.

BÓĎA: Patnáct stovek. Teď už mi to nepřipadá jako kdovíco, ale byly doby, že desetikačka pro mě byla hotový jmění.

RICHARD: Tak za kolik jsi ho prodal?

BÓĎA : Neprodal jsem ho.

RICHARD: Tak jsi ho ztratil? Vyměnil za chlást a cigára?

BÓĎA: / **vrčí hlavou** / Svůj starej život už zpátky nechci. A vymlouvat se už taky na nic nebudu. /**sáhne do kapsy**/ Tady máš ten řetízek. Vezmi si ho. /**natahuje ruku, podává Richardovi řetízek přes plot**/ Měl jsem ho celou tu dobu pořád u sebe. I pod tím mostem. Už tisíckrát jsem byl v pokušení vyměnit ho za horkej párek a studený pivo, ale neudělal jsem to. Ani nevím proč. A teď...teď jsem ho chtěl dát Anně. V ten den, kdy se k ní nastěhuju. Jako takový

malý překvapení. Protože zatím nemam prachy, abych jí dal něco jinýho. Ale máš pravdu...nebylo by to fér. Dávat svojí nový lásce kradenej řetízek. Začínat novej život a novej vztah lži a nepoctivym dárkem. To by chlap dělat neměl. To by si Anna nezasloužila...dostat ode mě kradenej řetízek. To by nám mohlo přinýst velkou smůlu. A smůly já už měl v životě až moc. Vydělám si na novej. Nakonec ti za to jsem vděčnej... žes mne donutil zbavit se týhle poslední kaňky mýho života. Asi to nemůže bejt náhoda...že se tu najednou objevíš a že znáš chlapa, kterému patřil ten modrej passat a tenhle řetízek. A že mi takhle rozvážeš jazyk. Asi to tak ale mělo bejt. Asi to tak chtěl osud.

RICHARD: Osud?

BÓĎA: Jo. Osud. Třeba mě jenom zkouší...nakolik to s tím novym životem myslim upřímně. Tak mi sem poslal tebe.

RICHARD: Na osud se dá svádět ledacos. Ale i tak ti děkuju za upřímnost.
/strká řetízek do kapsy /

BÓĎA : Já na osud věřim. Každěj to máme někde napsaný. Co se stane. Jak skončíme.

RICHARD: Je to všechno jen náhoda. Žádnej osud.

BÓĎA: Tohle naše setkání nemohla bejt náhoda.

RICHARD: A i kdyby ne ...není to nakonec jedno?

BÓĎA: Před patnácti lety jsem znal jednoho chlápka. Jožka se jmenoval. Byl takovej neduživej. Jednou za čas musel vždycky na pár dnů do špitálu na všelijaký kontroly a pozorování a tak před odchodem nechal na svém ponku nedopitý kafe a řekl: *tohle mi tu nechte, kamarádi, dopiju si to až se vrátim. Mně studený kafe nevadí.* To kafe tam pak stálo třeba dva dny netknutý. Jožka se pokaždý vrátil ze špitálu, vychechtanej jak předseda dozorčí rady, a byl z toho zase načas venku. Vysekal z duritky zaschlej lógr a jelo se dál. On totiž věřil, že když nechá před odchodem do špitálu nedopitý kafe na ponku, přinese mu to štěstí. Jako že se k tomu kafi bude muset vrátit. Jenomže jednou, když ho doktoři měli znovu v parádě, někdo tu jeho skleničku nechtěně shodil na zem. Rozbila se na tisíc kousků. A Jožka se z toho špitálu už nevrátil. Ani ke svému ponku, ani domu k rodině. Umřel to odpoledne, co se jeho sklenička rozbila. Od té doby věřim na osud.

RICHARD: Tak dobře. /**poplácá se po kapse, kde má řetízek** / Tohle vrátím tomu známýmu. Nemusíš se bát...že si to třeba necham nebo tak.

BÓĎA : To se nebojim. Co by sis nechával řetízek za patnáct stovek, když bydlíš v Kaštance.

RICHARD: Tak vidíš.

BÓĎA : A když tvoje žena dělá v kosmetickym salonu...tu bys takovym řetízkiem taky neohromil.

RICHARD: Vrátim ho tomu, komu patřil. Můžeš se spolehnout.

BÓĎA : A nepráskneš mě?

RICHARD: Nikdy jsem nikoho neprásk.

BÓĎA : A co mu řekneš? Tomu známýmu? Žes ten řetízek našel vedle kanálu? Žes ho objevil ve frcu?

RICHARD: S tím si nedělej hlavu.

BÓĎA : Nemůžu tomu uvěřit.

RICHARD: Co? Že tě neprásknu?

BÓĎA : Vůbec jsme se neznali...a ty si jdeš náhodou okolo...a najednou ten starej modrej passat svede po pěti letech naše osudy dohromady.

RICHARD: Byla to jen náhoda.

BÓĎA : Osud.

RICHARD: Tak teda: *náhodnej osud*. Ať je po tvym i po mym.

BÓĎA: Náhodnej osud. To zní divně. To je jako říct: veselej smutek.

RICHARD: Každopádně jsi frajer. Žes ten řetízek přiznal. Na tvym místě by každej jinej zatloukal.

BÓĎA: Ještě před několika měsíci bych zatloukal taky. Ale změnil jsem se. Teď mám svojí Annu. Chci si znovu užívat života. Podívat se ráno na modrou oblohu...do mraků...

RICHARD: /**podezíravě** / Cože? Koukáš do mraků?

BÓĎA: No...vobčas jo.

RICHARD: Snad tam taky nehledáš akvárium a velryby?

BÓĎA: Jaký akvárium?

RICHARD: Ale nic. /**rozkašle se**/

BÓĎA: Člověče...haraší ti to tam jak ve starejch pendlovkách.

RICHARD: Jsem jen trochu nachlazeněj. Ofouknul mě průvan.

BÓĎA : Průvan. Tak vo tom já vim svý.

RICHARD: Musim jít. Žena už na mě čeká.

BÓĎA : Já vim. Ženuška. A teplá koupel ve vaně.

RICHARD: Jo. A teplá koupel.

BÓĎA: A čistounkej byt. Říkals to přece.

RICHARD: To jsem říkal. **/pomalu se vzdaluje/** Říkal jsem ledacos.

BÓĎA: Jseš šťastnej chlap, kamaráde!

RICHARD: **/chvíli jen přikyvuje/** Někdy to ale stojí moc sil. Unýst tolik štěstí najednou. **/stále se vzdaluje/**

BÓĎA: **/křičí za ním/** Ale já ti to přeju! Pěknej domov, krásnou ženu, chytrou dceru a postavení v práci! A vlastní postel a horkou vanu! A čistou podlahu! Slyšíš mě ještě? Těm, co k majetku a penězům přišli svojí vlastní poctivou prací, to přece nebudu závidět! Přej a bude ti přáno! Já už taky budu mít brzy domov.

Richard odchází ze scény. Jen zvedne ruku na pozdrav. Pak se ozve jeho vzdálený kašel.

BÓĎA : **/monolog/** Jo, jo, kamaráde. Nikdy nebudu bydlet v Kaštance jako ty a možná se s Annou z té naší garsonky jaktěživo nedostaneme jinam, možná se tam k sobě budeme tulit až do smrti...ale bude to muj novej domov! **/hlasitě /** Slyšíš mě ještě? Richarde! Po všem tom trmácení světem jsem objevil někoho, kdo mě neodpisuje! **/ztiší hlas /**Já vim, říká se, že láska je nejsilnější, když jsou lidi mladý. Když mají ještě všechnu sílu, energii. Když je život ještě nezbavil snů a iluzí. A že když jsou lidi ve věku jako já, že už to nemůže bejt vono. Ale starej chlap, co přespával pod mostem, co byl tolik let sám, co kradl auta, aby se trochu projel, taky měl často hlad a navíc vyfásnul podmínku...když se takovej chlap po všech těch peripetiích zamiluje...je to jako uragán. Jak se říká: *když čapne stará stodola, to je teprve fajrunk.* Ale nakonec...proč bych si měl myslet, že jsem starej chlap. Každýmu je tolik na kolik se cejtí. Udělám se pro sebe a budu opravovat starý auta. Mezi lidma je ještě spousta starejch aut. Kdysi jsem to dělal...když jsem skončil s tou fuškou na hřbitově, tak jsem nějakou dobu vyklepával pomačkaný blatníky. Načerno. V pronajatý garáži. Jednomu zákazníkovi se tenkrát nezdála cena: dva tisíce za přední blatníky. Jak to účtujete, ptal se mě. A já říkam : čtyřista krát klepnutí paličkou, to je za pětistovku. A vědět kam a jak klepnout, to je za patnáct set. **/zavrtí hlavou, zadívá se směrem,**

kterým odešel Richard/ Jestli já nejsem trouba. Všechno mu vykecam. Tomu chlapovi, kterýho vidim podruhé v životě. Prásknu mu na sebe všechno a ještě mu dam na cestu svůj poctivě ukradenej řetízek. Ale možná mi tenhle dobrej skutek někdy přičtou k dobru. Tam nahoře. Až tam jednou budu nervózně přešlapovat před nějakejma těma nebeskejma vrátkama, podívají se na mě a řeknou : to je von, ten mizera a votrapa, co se teprve na starý kolena vzpamatoval a taky udělal slušnou věc, když se zamiloval do osamělý ženský a taky vrátil řetízek, kterej nebyl jeho. To byl dobrej skutek. Ne kdovíjak převratně dobrej, ale dobrej prostě byl. Tohle mi možná řeknou. A já vim, že na druhou stranu jsou zas lidi, co se topěj v majetku, nakradou všude okolo miliony a nenapadne je vrátit z toho ani vindru. Výčitky si z toho nedělaj. Maj klidnější spaní, než jsem měl já pod tím mostem. **/mávně rukou, dívá se přes plot/** Každopádně...s Annou to bude teď jiný. Taky byla celej život sama. Taky toužila utýct z tý svý samoty. Tak musela potkat mě. Je to už nějakej ten tejděn...stál jsem tady u plotu, zrovna jsem se vrátil z úklidu ve městě. Bylo ještě vidět, bylo kolem třetí odpoledne, nebyla ještě tma. **celá scéna se osvítlí/** jo, takhle za světla to bylo, když vtom...najednou...kde se vzala, tu se vzala...

Z druhé strany plotu se přibližuje Anna.

BÓŔA: **/monolog/** A to bylo taky poprvý, co jsem u tohodle plotu někoho oslovil a nechtěl po něm cigaretu.

Pauza.

BÓŔA: Mladá pani ...

Anna se zastavuje.

BÓŔA: Dobrej den. Já...totiž...nezlobte se. Že jsem na vás takhle promluvil. Já vim, to není slušný. Vůbec mě neznáte...vumlouvam se. Už to neudělám.

Anna jen přikývne a pokračuje v chůzi. Po chvílce se obrací.

ANNA: Asi jste se chtěl jen na něco zeptat.

BÓŔA: **/ ožije/** Máte pravdu. Chtěl jsem se na něco zeptat... ale takhle narychlo mě napadly jen samý bl...samý hloupý otázky. Jako třeba: kolik je hodin. Jestli se vám líbí jaro. A jestli jsme se už někde neviděli.

ANNA: Jsou asi tři hodiny. Jaro mám ráda. A ještě jsme se neviděli.

BÓĎA: No jo. To bych si pamatoval. Já si pamatuju docela dost. A jaro... jaro mám taky moc rád. / **přešlapuje** / Já ... opravdu se vmlouvám. Že vás takhle zdržuju. Taky za to, jak vypadám se vmlouvám. Tohle je Azylovej dům.

ANNA: Já vím.

BÓĎA : Víte? /**otáčí se**/ No jo ... přečetla jste si to.

ANNA: Víím to už dávno. Před rokem jsem posílala příspěvek na sbírku. Pro tenhle dům. Psali, že ho tu chtějí otevřít. Ale poslala jsem jen dvě stovky. Víc jsem opravdu nemohla.

BÓĎA : Na sbírku? Pro tenhle dům? Tak to je od vás vážně hezký. Dneska už lidi na tyhle záležitosti moc přispívat nechtěj.

ANNA: Pomáhají vám tu?

BÓĎA: To jo. Ale nechci tu uvíznout nadlouho. Chci se o sebe postarat sám. Najít si práci. Měl jsem v minulosti nějaký potíže, moc se mi nedařilo ... ale teď už je to lepší. Možná proto jsem vás předtím oslovil ... že jsem předtím s lidmi až tak moc nemluvil. A to byla chyba. Teď to chci všechno znovu dohnat.

ANNA: /**nakukuje přes plot**/ Tenhle plot by potřeboval natřít ... ale zahradu máte pěknou. Udržovanou.

BÓĎA : Však na ní taky děláme každěj den. V rámci zdejšího programu: Novej život. Ale já na zahradě moc nedělám. To maj na starosti jiní ... tuhle zahradu a tenhle plot. Já jsem tu jen zasadil tenhle stromek.

ANNA: Je pěkněj.

BÓĎA: Děkuju. Já teď jinak chodim uklízet město. Zatím. Ale najdu si lepší práci. Toho se nebojim.

ANNA: Moc vám to přeju.

BÓĎA: To jste hodná.

ANNA: Tahle zahrada mi připomíná jedno místo v Písku.

BÓĎA: Vy jste z Písku?

ANNA: Žila jsem tam s rodiči až do svých osmnácti.

BÓĎA: Písek ... to je hezký město.

ANNA: Znáte to tam?

BÓĎA: Trochu. Byl jsem tam před lety na vejletě. S takovym starym autem. V tom městě mi došel benzín.

ANNA: Písek je nádherný.

BÓĎA: Já vim. Mají tam tu ...Putimskou bránu.

ANNA: A nábřeží podél Otavy.

BÓĎA : A velkej splav, že jo?

ANNA: Ano, velký splav. A kostely a krásné parky.

BÓĎA: To je pravda. To všechno tam mají.

ANNA: A taky nádherný starý most. Nejstarší most v Čechách.

BÓĎA: Abych řekl pravdu...mosty já zrovna moc nemusím. Ale jinak se mi Písek líbil.

ANNA: Byl jste tam se starym autem? Taky mam starý auto.

BÓĎA : Vážně?

ANNA : Ale nedávno se mi s nim něco stalo. Nerozumím tomu. Musím to nechat odtáhnout do servisu.

BÓĎA : Do servisu? Tam vám ho sice odtáhnou, ale hned vás při placení natáhnou a přitom to může bejt nějaká kravina. Teda...chtěl jsem říct blbost ... vlastně maličkost.

ANNA: Vy se v autech vyznáte?

BÓĎA : Dá se to tak říct.

ANNA: Mám škodovku. Stodvacítku.

BÓĎA : Stodvacítku GLS ?

ANNA: Prosím?

BÓĎA : Stodvacítku GLS ... to je typ.

ANNA: Ano. Myslím, že ano. Nerozumím autům, ale musela jsem si ho pořídit. Bylo levný. Mám to totiž do práce daleko, přes celý město ... ale teď musím chodit pěšky. Tam, kde bydlím, tam doprava nezajíždí.

BÓĎA : Škodovka GLS. No jo. To už je dnes uměleckej kousek. Pohon na zadní kola, čtyři válce, čtyři rychlosti ... už jsem u takovýho auťáku vyměňoval těsnění olejový vany a opravoval tyčku rozvodu sání. Ale jinak jsou tyhle veteráni pořád spolehlivý. Stará dobrá kvalita.

ANNA: O tom já nic nevím. O rozvodu sání.

BÓĎA: Kde ho máte?

ANNA: Rozvod sání?

BÓĎA : To auto.

ANNA: Před barákem. Nepojízdný.

BÓĎA: Nechci bejt dotěrnej ...abyste si to nějak špatně nevysvětlila. Ale mohl bych se na to podívat. Zadarmo, samozřejmě.

ANNA: Podívat?

BÓĎA: Zkusil bych vám to opravit. Rád opravuju auta.

ANNA: /**váhá**/ Opravdu nevím. Jestli vás tím mám obtěžovat.

BÓĎA: Tohle mě rozhodně neobtěžuje. Auta mám rád. A ty starší obzvlášť. Že maj takový to kouzlo dávnejch časů. Nebojte se, nebudu chtít, abyste mě pozvala na kafe, nebudu vás nijak otravovat ... nechci vypadat moc dotěrně. Ale jestli ze mě máte špatnej pocit, tak tomu já rozumim ... ještě jsem se nedal tak úplně do kupy, já vim.

ANNA: To ne. Nemám z vás špatnej pocit.

BÓĎA : Ne? Tak to děkuju. Já jsem nějakej Bód'a.

ANNA: Anna.

BÓĎA: Anna. Starý český jméno. To mám rád ... starý auta, starý jména, starý věci ... ty novoty mi nic neříkaj. Ale tím nechci říct, že jste stará i vy, abyste si to špatně nevyložila.

ANNA: Tak teda ... jestli máte chuť se na to podívat.

BÓĎA: Moc rád vám pomůžu, pani Anno.

ANNA: Ale dneska je to trochu moc narychlo.

BÓĎA: Já vim. Musíte si to promyslet. A co zejtra?

ANNA: /**chvíli váhá**/ Dobře.

BÓĎA: Můžu na vás teda zejtra počkat? Tady u plotu? Teda jestli se vám to hodí. Od tří už mám volno. Doprovodím vás k autu a mrknu se na to. Abyste nemusela chodit do práce pořád jen pěšky.

ANNA: Zítra ve tři? Platí. /**usměje se**/ Tak děkuju...že mi s tím autem pomůžete. /**pomalů odchází**/ Nashledanou.

BÓĎA : Nashledanou zejtra, Anno. Nashledanou !

Bód'a se ještě chvíli dívá směrem, kde zmizela Anna. Scéna znovu potemní, zůstane jen osvětlený prostor pod lampou.

BÓĎA: Tak takhle to bylo. Takhle jednoduchý. Kolem tohohle plotu šla osamělá ženská a já na ni promluvil. Neodradily ji tyhle moje hadry. Ten muj zjev. Ten Azylák za mejma zádama. Jo, takovýhle věci se taky stávají. Nemusí to bejt pokaždý jen Pretty Woman. Kaštanka. Někdy se tyhle zázraky a životní

šťěstíčka odehrajou i docela u dna tohoto lidského světa. A brzy se s tou mojí Annou projedu v tý její stodvacítce po mostě Palackýho. Jo. Tentokrát budu na něm, ne pod ním. A na to se už moc těším. **/odchází z osvětleného prostoru. Ozve se zvuk přijíždějícího auta. Bód'a se rychle vrací do osvětleného místa a dívá se přes plot.**

BÓDA: Fiat punto. A udržovanej. Má dobrej zvuk.

Zvuk auta dozní, Bód'a definitivně odchází.

Scéna potemní.

Hudební předěl.

Scéna: Richardův byt.

Helga zametá podlahu kolem stolu. Na stole leží kniha.

HLAS Z TELEVIZE: *Milí diváci, co vám ještě nabídneme v dnešních zprávách? Hromadná stávka nezaměstnaných paralyzovala Úřady práce. Ministr školství váhá v napjatém rozpočtu mezi navýšením platu učitelů a instalací bezpečnostních rentgenových rámců do vstupních dveří škol. Nejmladší účastníci reality show: „Kdo šokuje, boduje,“ vyklouzlo nádro z korzetu a to ji dočasně posunulo na druhé místo. A v dnešním očekávaném střetnutí mezi Spartou a Ostravou padlo šestnáct žlutých karet, explodovalo přes padesát dýmovnic, bylo zraněno sto diváků, pět policistů a vykradeno osmnáct vozů na parkovišti před stadionem. Promiňte, ještě výsledek: zápas skončil bez gólů a byl ukončen ještě před druhým poločasem. Určitě si počkejte na naše zprávy. A na závěr tip pro hospodyňky. Chcete mít dokonale čistou a sterilní podlahu? Podlahu zářící leskem?*

Helga zpozorní, přestane zametat.

HLAS Z TELEVIZE: *Pak zapomeňte na běžná košťata, mopy a klasické čisticí přípravky. Náš nejnovější tip pro všechny spořádané hospodyňky se jmenuje Podlahožer ...*

HELGA: **/bouchne násadou koštěte o podlahu, televize zmlkne/ Koště, vy chytráci, přežilo staletí. /znovu začne zametat/**

Na scénu přichází Richard.

RICHARD: Zase jsem se zdržel. Promiň.

HELGA: Já vim. Sháněl jsi ty kontakty, co?

RICHARD: To taky. Pár tipů od chlapů už mám. Pracuju na tom, neboj se.

HELGA: No...právě že se bojím.

RICHARD: Představ si...potkal jsem u výtahu kominíka. Ptal se, jestli bysme tu nechtěli vyčistit komín ... že bysme to měli ve slevě. A každéj čtvrtéj komín prej vypucuje zadarmo. A já mu říkám ... člověče, tohle je přece panelák. Tady žádný komíny nejsou. A von na to: tak bych vám mohl alespoň zamýst střechu.
/pauza/ Není to zoufalý?

HELGA: To je. No a co ty tvoje výsledky?

RICHARD: Jestli jsou taky zoufalý?

HELGA: Jestli je už máš.

RICHARD: Jo tak. Budou pozejtří. Říkal jsem přece, že pozejtří.

HELGA: To nevím. Žes to říkal. Jo ... a stavěl se tu Vilém.

RICHARD: Vilda? Co chtěl?

HELGA: Vlastně nic. Jen mi pro tebe dal nějakou knížku, co ti prej slíbil a zase šel.

RICHARD: No jo. Knižku. Chce mne dohnat ke čtení. Abych zapomněl na starosti. **/sáhne po knížce/** Nejkrásnější města Evropy...aha. To člověka musí opravdu povzbudit. Podívejme ... Madrid ... Toledo ... Verona... **/chvíli si listuje/** Zajímavý. Naše město tu není. Nevytrhnul nějakej vandal tu stránku?
/položí knížku zpátky na stůl/

HELGA: Jsem dnes utahaná. Bylo hodně pošty. Jdu se vykoupat a spát. V ledničce máš jídlo. Přijď brzy. Ať tu zas neusneš oblečenej u stolu. To není zdravý.

RICHARD: Spát oblečenej?

HELGA: Spát u stolu.

Ozve se vzdálený hluk a hádka.

HELGA: Vaňouskovi. Už zase. Doufám, že se nebudou hádat celou noc.
/odchází ze scény/

RICHARD: Kdepak, celou noc. Tohle bude rychlý. Jako obvykle. **/zadívá se ke stropu/** Já jim trochu napovím. A teď...**/pauza/** *Já tu taky nemusím bejt.*

MUŽSKÝ HLAS: Vždyť já tu taky nemusím bejt.

RICHARD: *Jen si jdi.*

ŽENSKÝ HLAS: No tak si klidně jdi!

RICHARD: *Krávo.*

MUŽSKÝ HLAS: Krávo!

RICHARD: *Osle!*

ŽENSKÝ HLAS: Mezku!

RICHARD: To jsem měl na mysli jako druhou možnost. A teď ... bum a prásk.

Pauza. Ticho.

RICHARD: Že by si pořídili zatahovací dveře?

Pauza. Ticho.

RICHARD: Nebo že by ji snad proboha v tom afektu ...

Ozve se prásknutí dveří.

Richard přikývne a pak zvedne ruku v napjatém očekávání poslední věty.

ŽENSKÝ HLAS: Tak si jdi! A už se nevracej!

RICHARD: /spustí ruku zase dolů/ Tak. To by bylo. Některý věci se neměňj. Jsou určitý jistoty, o který se nemusím bát. Třeba že nikdy neumřu v letadle, frčící si to na Maledivy. /usedá ke stolu, sahá po knížce. Listuje v ní/ Ty věčný bráchovo sny... o cizích zemích. Ale možná je to tak dobře ... když člověk najde útěchu ve snech. I když se mu nikdy nesplňj. Ale co by mu pak zbylo, když by si nemohl dopřát ani ty sny a fantazie ... co by mu pak, sakra, na tomhle světě ještě vůbec zbylo. Tak si jich taky trochu dopřávám ...to není lež...o tý Kaštance ...to jsou jen takový sny, ze kterejch se pak vždycky zase probudím. A sen přece není lež. Je to něco, co není, ale mohlo by bejt. /rozkašle se, odloží knížku. Poklepe se dlaní po prsou/ Copak? Kdopak se to tam asi schovává? Ty budeš možná pořádněj prevít ... ty ses asi rozhodl mi to pořádně osladit. Nebo spíš osolit. Užírat mě pěkně zevnitř. Abych si tu mizérii vychutnal pěkně do dna, co? Ale já si svý sny vzít nenechám, ty hajzle. Nikdo mi nevezme moje sny...

Richard sedí u stolu, začíná podřimovat.

Scéna lehce potemní. Přichází Helga a Klára. Helga je bez zástěry, má na sobě opět moderní plášť.

HELGA: Byl to nádhernej večer.

KLÁRA: A ta pizza byla moc dobrá. Budeme tam chodit častějc. Posedět mezi lidí. Pobavit se.

HELGA: / **k Richardovi**/ Taky se ti to líbilo, miláčku?

RICHARD: /**probere se**/ Cože? No jo...aby se mi to nelíbilo, holky moje. Však cí to byl taky nápad? Vyrazit si ven?

HELGA: Tvůj.

KLÁRA: Táta má vždycky dobrý nápady. Jsem na tebe moc pyšná ... tati.

RICHARD: To jsem rád, holčičko.

HELGA: Jakápak holčička. Už je to dospělá slečna.

RICHARD: Vždyť já vim.

Richard sahá do kapsy. Vytahuje řetízek.

HELGA: Co to máš? / **jde blíž**/ Řetízek? Ten je pro mě?

RICHARD: Totiž ... ne ... ten je bráchy.

HELGA: Tys mu koupil řetízek?

RICHARD: Ale ne... on ho tu zapomněl. Ukazoval mi ho a zapomněl ho tu. Musím mu ho vrátit. /**strká řetízek zpět do kapsy**/

HELGA: To koupil pro nějakou novou známost?

RICHARD: Tak nějak. Nová známost. /**zívá**/ Byl to dlouhej den. Na chvilku si zdřímnu. Jen tak, u stolu.

HELGA: Ale to víš že jo. Jen si tady odpočiň.

RICHARD: Dnešek byl moc fajn. Budu šťastnej, když to takhle zůstane co nejdýl. Nic víc už od života nechci. A u nás v práci ... nevím čím to je, ale je to všechno moc fajn ... moc fajn je to. /**pokládá hlavu na stůl. Helga i Klára ho pohladí po vlasech a pak tiše odcházejí**/

RICHARD: /**nadvihne hlavu**/ A nezapomeňte zamknout dveře, než půjdete spát! Ať nám sem nevlezou zloději!

KLÁRA: /**se smíchem**/ Jací zloději, prosím tě?

HELGA: Tady v Kaštance přece žádní zloději už dávno nejsou, miláčku! /**odcházejí**/

RICHARD: No jo, vlastně. Nejsou. Co to plácám. / **znovu položí hlavu na stůl. Usíná**/

Scéna zhasne. Osvětlený zůstane jen prostor se stolem a Richardem. Pak se na chvíli ozve zvuk varhan. Do osvětleného prostoru přichází doktor v černém plášti. V jedné ruce nese opět chorobopis a v druhé má rozsvícenou baterku. Dojde až ke stolu.

DOKTOR: Pane Richarde! / **zhasne baterku** / Vzbud'te se. Tak už jsem tady.

Richard se polekaně probouzí.

RICHARD: Doktore?

DOKTOR: Měli jste zase odemčeno.

RICHARD: Cože? To není možný.

DOKTOR: Proč by nebylo? Jak jinak bych se sem byl dostal.

RICHARD: To já nevím ... je to moc divný, pane doktore.

DOKTOR: Divné věci se stávají. Ale mám na vás dnes málo času. Musíme to vyřídit rychle. Čekají mne ještě další pacienti.

RICHARD: Tak to se tady nezdržujte. Můžeme to klidně nechat na jindy. Mně vážně nebude vadit, když mě šoupnete na konec pořadníku. Já se rád obětuju.

DOKTOR: /**strká mu chorobopis před obličej**/ Ale dřív či později si to stejně budete muset přečíst.

RICHARD: Tak radši později, jestli by to šlo.

DOKTOR: Začínáte zlobit, pane Richard. Nebo se něčeho bojíte? Vy... dospělý muž? Který toho už tolik prožil?

RICHARD: /**váhavě**/ Vás. Vás se bojím.

DOKTOR: Mně? Nebo tohodle? /**poklepe prsty na chorobopis**/

RICHARD: Vás, pane doktore. Že máte pořád takovou smutnou barvu.

DOKTOR: Aha. Ten můj plášť. Tohle slýchám často.

RICHARD: Tak vidíte.

DOKTOR: A teď k těm výsledkům. Mohl bych vám je přečíst sám, ale mám takové pravidlo: nejdřív do nich nechám nahlédnout pacienta. Jsou to přece jeho výsledky. Jeho život. /**znovu strká chorobopis Richardovi před obličej**/

RICHARD: Poslední dobou špatně vidím, doktore. Musím si nechat udělat brejle.

DOKTOR: Bez nich to nepřečtete?

RICHARD: Bez nich asi ne.

DOKTOR: Já si spíš myslím, že zavíráte oči. Úplně před vším. Proto nic nevidíte. Ale musíte se tomu konečně postavit jako chlap. **/naposledy natáhne ruku s chorobopisem k Richardovi. Ten se odvrací /**

DOKTOR: Tak dobře. Dnes vás ještě nechám na pokoji. Ale pak už si to budete muset přečíst. **/vezme chorobopis, rozsvítí baterku, odchází z osvětlené scény, mizí ve tmě/**

RICHARD: **/hlasitě/** Já ale nechci nic číst! Nic nechci! Já jsem v životě nic pořádného stejně nepřečetl, nechci nic číst!

Když doktor odejde, scéna se znovu nasvítí.

Přichází Helga v županu, vlasy má omotané ručníkem. Pořád drží v ruce koště.

HELGA: Proboha, co tu křičíš? Vzbudíš půl baráku.

RICHARD: Měl jsem zas ten sen...viděl jsem toho chlapa...toho v černym plášti.

HELGA: Bodejť ne. Říkala jsem ti, abys neusínal tady u stolu. Vždycky tu máš pak tyhle noční můry.

RICHARD: Tohle byla pořádná můra. Vypadala jak smrtihlav.

HELGA: Tak už se pojd' umejt. A spát.

RICHARD: Je zamčino?

HELGA: Proč by nemělo bejt? Zamykala jsem.

RICHARD: Já nevím ... něco se se mnou děje. Nic najednou nezvládám. **/chodí po místnosti/** Jakobych to snad ani nebyl já. A bojím se. Bojím se že ... **/odmlčí se /**

HELGA: Chceš něco na spaní? Mám na nočním stolku prášky.

RICHARD: Tak jo. **/ukazuje na koště, které Helga pořád drží/** Ale nebudeš tohle tahat až do ložnice, že ne? Nebudeš tam teď zametat?

HELGA: Ale ne. **/opře koště o stůl/** Tam už jsem zametla.

Společně odcházejí ze scény. Scéna se ponoří do šera.

HLAS HELGY ZE ZÁKULISÍ: Zapomněla jsem zase vytáhnout na zejtra masoz mražáku. Jdi si lehnout, já přijdu za chvíli!

Helga se vzápětí vrací sama na scénu. Chvíli se opatrně ohlíží, pak začne zametat.

Po chvilce se začnou ozývat vzdálené hlasy a zvuky.

Štěkot psa. Zuřivé bouchání do teplovodních trubek.

ŽENSKÝ HLAS: Zatraceně už krucinál...zklidněte si toho čokla! Je půlnoc, lidi už spěj! To si nemůžete pořídit třeba vykastrovaný morče!

Ozve se zakvílení psa a štěkot dozní. Vzápětí je slyšet troubení auta.

MUŽSKÝ HLAS: Už zase, už zase, už zase! Tohle je moje rezervovaný parkovací místo...hej, vy v tom paneláku! Vzbud'te se! Tak komu patří tenhle žlutěj opel ... přijď si to pěkně přeparkovat, frajere, já si počkam! /**znovu zběsilé troubení**/ Však ty se vzbudíš! To tě odnaučí cpát se na rezervaci!

Troubení dozní. Ozve se alarm automobilu. Po chvílce odezní.

Ozve se spláchnutí toalety. Kašel. Bouchnutí dveří. Opět štěkot psa a troubení auta. Zpěv opilců, táhnoucích městem.

Helga opře koště o stůl a na chvíli si před všemi těmi zvuky zacpe dlaněmi uši. Pak bouchne rukou do stolu a spustí televizi. Zvuky dozní, je slyšet jen televize. Helga začne znovu zametat.

HLAS Z TELEVIZE: *Vážení diváci. Než půjdete spát, poslechněte si naše půlnoční zprávy. Podle analýzy týmu renomovaných vědců nás během příštích padesáti let navštíví neznámá mimozemská civilizace. Existuje však reálné nebezpečí, že to bude civilizace expanzivní a pro lidstvo nebezpečná. Když jsme se našeho předního vědce zeptali, jestli existuje nějaký způsob jak jim zabránit v ovládnutí naší planety, s humorem odpověděl: neudělit jim víza. A teď naše pravidelná informace o stavu akcí u vybraných potravin ve vybraných potravinových řetězcích. Jogurty s biokulturou se od zítra prodávají za cenu pouhých 10 Kč v akci. Fidorky můžete mít se slevou, pokud jich koupíte více než pět...*

Hlas z televize pomalu zeslabuje a doznívá, Helga přestane zametat, vytáhne z kapsy županu spray a nastříká ho do prostoru,

Scéna se ponoří do tmy.

Ze tmy se ozve krátké zvonění budíku.

MUŽSKÝ HLAS: Sakra, co je to po ránu za rámus? Odkud to je? To si nemůžete na tom budíku nastavit tichej režim, sakra! Já do práce nechodim, já můžu spát jak dlouho chci, jasný!

Hudební předěl.

Scéna: odpoledne. Plot. Stromek. Cedule s nápisem AZYL. Před plotem stojí Josef se špičatým kloboučkem na hlavě a s plechovkou barvy a štětcem v ruce. Natírá plot.

JOSEF: /**přestane natírat, potěšeně si prohlíží svou dosavadní práci** / No vida, jak to prokouklo. Člověk tomu dá nověj syntetickej kabát...a hned je to jinej šálek kafe. Plot snad ještě natřít dokážu. To měl Bód'a keců, že se mi do toho nechce. Že von to dělat nebude. Že von chodí uklízet ulice /**otáčí se**/ A kdyby se ještě udělala nová fasáda na tomhle baráku ... lidi, co by šli vokolo, by si mohli myslet, že tu nestojí nějakej obyčejnej Azylák, ale třeba rovnou finančák. Nebo nějaká pobočka ministerstva dálnic a cyklistickejch stezek. /**otáčí se zpátky k plotu**/ S barákama je to jako s lidma. Dejte nějakýmu profesorovi rozdrbaný plandavý kalhoty, vytahenej zatuchlej svetr...no, něco jako mam teď já... a pes po něm neštěkne. Každěj se mu vyhne. A oblíkněte grázla do obleku s kravatou, k tomu boty naleštěný jak klekátka v kostele, trochu gelu do vlasů a lidi ho budou hned zdravít a cpát mu svoje úspory, aby jim je pěkně zůročil. A pak zašantročil. Šaty holt dělaj člověka a nová fasáda instituci. /**znovu začne natírat**/ Jenomže kdo by nám dal prachy na novou fasádu. V týhle době. Když jsou všichni zadlužený. Vod prezidenta až po vobyčejný nemluvně. Říkali to. Že máme každěj na hrbu dluh přes sto tisíc nebo kolik. Úplně každěj. Každěj člověk v týhle zemi. I já. Já, kterej v životě neviděl víc jak dvě stovky pohromadě. I naše kuchařka má ten dluh. A to je nějak šetrná ženská. Ta každou korunu nejprve čtyřikrát obrátí a pak jí stejně strčí zpátky do kapsy. Vona za tenhle dluh taky určitě nemůže. Plot si proto natřem sami a fasádu vem čert. Ať si zůstane dál voprejskaná. A možná je to tak správný. V tomhle baráku se sešli samí pochybný existence. Samý šupáci posbíraný po parcích, po sklepích, v kanálech a pod mosty. Všichni smrděj ulicí, průserem a korunou. Tak proč by se měl tenhle barák chlubit do dálky novou fasádou ... jen ať je to hezky vidět ...ta jeho oprejskanost. Zoufalost. Protože to nejlíp vystihuje naše osudy. Nikdo si nemá hrát na něco, co není. Lidi ani budovy. /**spatří psa, běžícího podél druhé strany plotu. Přestane natírat, otáčí za ním hlavu**/ Čau psisko. Připomínáš mi mýho Kuldu. Ty časy, kdy jsem jezdil s kárkou plnou bordelu do sběrný. Když majitel sběrný vážil muj šrot, Kulda si vždycky nenápadně stoupl na váhu. /**zasměje se**/ No jo. Vážně. Naučil jsem ho to. Měl šedivou barvu, zrovna jako ty, a nebyl mezi tim železem ani vidět. To byl

dobrej figl. Těch sedum kil navíc. Byl to dobrej pes. Vedli jsme spolu takovej toulavej život. Ale už je po něm. Dostal nějakou psí nemoc a na veterináře já neměl. Umřel mi na klíně uprostřed jedný deštivý noci...a od tý doby mi už ve sběrně vždycky navázili vo sedum kilo míň ... **/natahuje krk, varovně zvedá štětku nad hlavu/** Ne! Ty psisko jedno ...tam nemůžeš chcát! Tam už je to natřený! Hele, říkám ti to po dobrym, protože já mam psy rád... takže ne? Nedáš si říct? **/rozběhne se kousek dál a dvakrát prudce máchne štětkou směrem k psovi. Ozve se zakňučení/**

JOSEF: Tak ... a je z tebe dalmatín. Lepší rasa.

Vrací se zpátky k místu, kde začal s nátěrem plotu. Odkládá plechovku s barvou i štětku. Protahuje se. Zahlédne imaginárního chodce.

JOSEF: Haló...bacha, pane...ten plot je natřenej! Neopírejte se tam! Ať si nazasviníte kalhoty! Pak byste nás mohl chtít žalovat...a dneska se prej žaluje vždycky rovnou nejmíň vo milion. Aby to za to vůbec stálo. Někdo o někom řekne, že je to třeba mafián nebo že za komančů donášel a dotyčnej ho hned zažaluje vo milion. I když to třeba mafián je a i když třeba donášel. No...to byste si dal, pane! Žalovat Azylák a chtít po nás milion! Co...že by vás to nenapadlo nás žalovat? Že máte jiný dilema? A copak? S kým že jste se seznámil? S pěknou ženskou? A mladou? Nepovídejte. No to je pěkný, to vám přeju! Že je nejen pěkná, ale že má i dost našetřino? A že se jí taky docela líbíte? Že byste si jí rád vzal k sobě domů? Tak proč se tváříte tak zničeně, práskněte do toho a basta ... jo tak ... bojíte se to říct doma svý ženě. Tak v tom vám neporadim. V tomhle ne. A vůbec, já mám na manželství svůj názor. Kdybych si mohl vybrat mezi spokojenym manželstvim nebo milionem korun...tak už vím, co bych si za ty prachy koupil. Kdepak, vázat se na nějakou ženskou, pane. Ale na druhou stranu jsem uznalej a říkam, že ne vždycky za krach v manželství může ženská...někdy je to i vina tchýně, pane. Tak sbohem. **/znovu začíná natírat plot/**

Na scénu přichází Richard. Je střízlivý. Zastaví se kousek od Josefa.

RICHARD: Dobrej den.

JOSEF: **/ohlíží se/** No ... dobrej. Jak pro koho, že jo.

RICHARD: Můžu se zeptat ...kdepak máte kolegu?

JOSEF: Kolegu?

RICHARD: Stojí vždycky na tomhle místě a loudí cigára. Ačkoli dneska jdu dost brzy. On tu stojí spíš takhle navečer.

JOSEF: Tak to teď nevim, koho máte na mysli. Tady louděj cigára všichni. Jak vypadá?

RICHARD: Takovej trochu zarostlej... v obnošenejch hadrech.

JOSEF: Tak to jste mi moc nepomoh.

RICHARD: Jmenuje se Bód'a, jestli si to dobře pamatuju. Je blázen do aut.

JOSEF: Jo tak. Bód'a. Automechanik. No jo. Toho znam. Bód'u. Tak ten už tady není. Chudák. Ten už to má spočítaný.

RICHARD: Co...stalo se mu něco?

JOSEF: To se ví. Přišel si pro něho anděl.

RICHARD: Proboha...to snad ne?

JOSEF: No jo. Ráno to tady Bód'a zabalil a odstěhoval se k nějaký ženský. Říkal, že je to prej jeho strážnej anděl. Taková blbost. Takhle přijít o svobodu.

RICHARD: Aha. Tak přece.

JOSEF: Že je to blbec? Udělat takovou koninu...na starý kolena.

RICHARD: Já jen...chtěl jsem mu ještě něco říct. Něco vysvětlit.

JOSEF: Rozmluvit mu tu ženskou, že jo? Ale to se vám nepovede. Já už to taky zkoušel, ale nedal si říct. Je v tom až po uši. Hlupák.

RICHARD: Proč hlupák. Vždyť je to pěkný...najít spřízněnou duši.

JOSEF: Nenechte se vysmát, pane. Abych řekl pravdu, já jsem měl vážnou známost jen jednou v životě. A už bych to nechtěl vopakovat. To jednou nepřišla v noci domu a tak jsem šel na pivo a říkam kamarádovi ... ona asi někoho má. Asi je u nějakýho chlapa. A kamarád mě uklidnil: nesmíš hned myslet na nejhorší. Třeba jí jenom porazilo na ulici auto. Od těch dob jsem se už na nikoho nevázal. A mam svatej klid.

RICHARD: Ale já jsem chtěl s Bód'ou mluvit o něčem jiným.

JOSEF: O čem byste s nim asi tak mohl mluvit. Řeknu vám...on byl od tý doby, co poznal tuhle ženskou, stejně nějak mimo. To jsme před pár dny stáli tam dole u přejezdu a zrovna projížděl vlak ... a já mu říkám : ta mašina to ale pěkně kalí, co? A Bód'a na to: copak mašina, však vony i ty vagony maj pořádněj kalup.

RICHARD: Tak už si s ním nepromluví. Škoda.

JOSEF: To jsem znal taky jednoho takhle šťastně ženatého chlapa. Přišel domu, zrovna když ta jeho vytírala, a šlápnul jí v botech do mokrého. A ona zničehonic chytla rapl a seřezala ho jako žito. Ležel tam v krvi v koutě a sousedi při tom jeho řevu zavolali policajty. Přijeli dva, stojej na prahu, koukaj do tý místnosti a někdo jim říká: tak už tam běžte, pomozte tomu chlapovi a zatkněte tu bláznivou ženskou. A víte, co na to řekli? Že snad raději počkaj, až ta podlaha uschne. To je co? A pak si vezte nějakou ženskou.

RICHARD: Takhle snad ten Bód'a nedopadne.

JOSEF: Ale dopadne. Dřív nebo pozdějc.

RICHARD: Myslíte?

JOSEF: Myslim, že spíš dřív.

RICHARD: Tak nic. Škoda. Tak já zase půjdu...

JOSEF: Poslyšte...a nejste vy náhodou ten zazobanej chlap z Kaštanky?

RICHARD: Zazobanej?

JOSEF: No jo. Bód'a mi vyprávěl, že se tu u plotu zakecal s nějakym bohatym chlapem, co má barák na Kaštance a ženu modelku nebo tak něco...a dělá někde velkýho šéfa a doma baští kaviár přímo z podlahy...tak jsem si říkal: to víš že jo. Zrovna někdo takovej se s tebou bude zastavovat na pokec. S takovym šupákem jako ty.

RICHARD: Nebydlim na Kaštance. A už vůbec nejsem zazobanej.

JOSEF: Takže to nejste vy ... ten chlap. Ten zazobanec.

RICHARD: Ne. Nejsem to já.

JOSEF: Tak to byl někdo jinej. Anebo to nebyl nikdo. Nebo si ho Bód'a jen vymyslel. Aby byl zajímavější.

RICHARD: Máte pravdu ... nejspíš to nebyl nikdo.

JOSEF: Von si vůbec pořád něco vymejšlel. Toho zazobance nejspíš taky.

RICHARD: Uvidíte ho ještě?

JOSEF: Zazobance?

RICHARD: Bód'u.

JOSEF: Bód'u? Na to vezte jed. Až ho ta jeho bába vyrazí, připlazí se sem s prosíkem. Takovejch už tu bylo...co chtěli začít znovu...s čistym štítem, jak tady všude roztrubovali ...a nakonec byli rádi, když se mohli vrátit pro trochu tý držkový polívky. Ženský jsou jak košile. Až když ji máte na krku, poznáte, co je

to za číslo. A tenhle stromek tady vysadil taky von... podívejte... není to moula?
Dát to tak blízko k plotu.

RICHARD: Chtěl jsem se mu jen za něco omluvit. Ale teď už je to fuk.

JOSEF: To já se rozhodl, že budu sám. Žádný povinnosti, žádný ženský, co jen pořád něco chtěj a něco se jim nelíbí. Tyhle vztahy člověku jen zničej život. To máte jako ten chlap v Berouně ... myslím...nebo v Prostějově. Prostě tam někde. Mluvili vo tom v rádiu. Večer se ženil a hned druhej den ráno tu svojí krasomilu během vzájemný hádky skro přizabil. A víte, jaký z toho plyne ponaučení?

Richard vrtí hlavou.

JOSEF: Že ráno je vždycky moudřejší večera.

RICHARD: To je dost smutnej příklad.

JOSEF: Protože smutnej je celej život, pane. Vono se řekne láska...obětování se pro druhýho...ale poznal jsem během života jen jednoho takovýho chudáka, co to všechno vydržel, co se voženil a byl pak s tou svojí pořád doma. Každěj večer. Uvázaněj jak pes řetězu. Nevytáhnul paty, jak byl rok dlouhej. A víte proč?

RICHARD: No... láska?

JOSEF: /vrtí hlavou/ Kdepak.

RICHARD: Zodpovědnost?

JOSEF: /vrtí hlavou/ Obrna.

RICHARD: Aha. No...už musím jít.

JOSEF: Počkejte ještě, pane...koukám, že jste v týhle oblasti moc velkej optimista.

RICHARD: Myslíte? Tak to mě neznáte.

JOSEF: Třeba tyhlety lásky na první pohled. Jenom kecy. To se taky takhle potkali dva na ulici. Von a vona. Neznali se, on jí stoupl do cesty a promluvil na ni, usmál se a hned to mezi nimi zajiskřilo a on jí klečel u nohou.../pauza/ no a vona schovala paralyzér zpátky do kapsy a šla zase dál.

RICHARD: Tak já už asi vážně půjdu...

JOSEF: Nespěchejte tolik, pane. Já vám chci jen vysvětlit, že tyhle báchorky o šťastnejch ženáčích mě nikdy moc nebraly. Já tvrdím, že kdyby chtěl někdo vyrobit opravdu účinný sérum proti lásce, musel by ho vyrobit z krve chlapů, co jsou ženatý dýl jak třicet let. Takový sérum by mělo fakt grády. Vona ženská vás

někdy dokáže rozhodit třeba i úplně obyčejnou otázkou. Vona si to neuvědomuje ... jak vás tím nasírá. Tak si představte třeba ty horníky tam někde v Americe, nebo kde to bylo...jak byli kolik tejdnu zasypanýv uhelný šachtě, v tý tmě a smradu, v těch hromadách uhlí, a pak je konečně jednoho po druhym vytáhli ven. Pamatujete na to? Všude se o tom mluvilo. A teď si představte jednoho toho horníka, jak si po těch tejdnech strávenejch tam dole konečně lehne poprvý doma na kanape, vykoupanej, šťastnej ...a ta jeho se ho třeba docela nevinně zeptá: *hele, nemohl bys mi takhle místo toho válení skočit do sklepa pro uhlí?* No...a pak se nemůže nikdo divit, že jí tenhle chlap hned chytne pod krkem. Ženský si někdy neuvědomujou, co říkaj. A některý chlapi taky ne. Jako ten mamlas Bód'a.

RICHARD: Tak mu to přejte. Třeba tu Annu má opravdu rád.

JOSEF: Těch prvních pár měsíců...možná. Ale za rok za dva...až se jí nabaží...až se v tom kamrlíku vokoukaj...tak si bude brát půlku viagry pokaždý, když jí bude chtít dát alespoň pusu. Takhle to dřív nebo pozdějc zkrátka dopadne.

RICHARD: Možná ne.

JOSEF: Jen nechte na hlavě. Helejte, víte přece, co se říká: když mlčí chlap, tak přemejšlí. Když mlčí ženská, tak je nasraná. Kdepak láska. Víte, já se hodně pohybuju po parcích. Když tam lidí viděj na těch lavičkách a na stromech vyřezaný srdíčka milenců, jihnou dojetim nad jejich láskou, ale mně vždycky napadne jen jedno jediný: sakra, proč si berou na rande kudlu?

Richard mávne rukou na pozdrav, pomalu odchází.

JOSEF: Počkejte ...pane ... nemáte náhodou cigáro navíc?

RICHARD: **/osahává si kapsy/** Cigáro. Jistě, moment. **/plácne se dlaní do čela/** Už zase. Vždyť já nekouřim.

JOSEF: Nekouříte? Ale vošahával jste si kapsy jako profesionální kuřák.

RICHARD: Nekouřím teprve pár tejdnu. Mám asi něco na plicích. **/poplácá se rukou po hrudi, rozkašle se/** Myslel jsem, že to bude jen od nastydnutí, ale vypadá to vážnějc. Zatím ale nevím. Zejtra si jdu pro výsledky.

JOSEF: Aha. Tak to buďte v klidu. To nemáte z kouření. To máte z těch smradů a jedů co jsou ve vzduchu. Já taky furt kašlu.

RICHARD: No ... i to je docela možný.

JOSEF: To víte, že je to možný. Těch aut všude kolem...tolik jich tu nikdy nebylo. A jak lidi nemaj prachy na otop, pálej doma rozřezaný pneumatiky i plastový flašky. Já jich taky něco spálil, když jsem přespával venku za městem.

RICHARD: Asi to tak bude.

JOSEF: No jasně. Kouření za nic nemůže. To je jen mýtus. Tady mam důkaz pane. /**položí plechovku s barvou na zem, sahá do kapsy, vytáhne novinový ústřížek**/ Tohle jsem našel jednou v novinách a tak jsem si to schoval a nosim to pořád sebou. Abych zavřel hubu všem, co mi raděj, že mam přestat hulit. Poslouchejte: /**čte**/ *Andy Kaufman, svérážnej americkej komik, zapřísáhlej nekuřák a vegetarián, zemřel na rakovinu plic ve věku 35 let.* /**dočte, schová lístek do kapsy**/ Tak to vidíte. Co mu bylo platný, že žil zdravě, že měl prachy, že se v práci furt chechtal a že nekouřil.

RICHARD: Už vás nebudu zdržovat.

JOSEF: Mě nezdržujete. My tady máme všichni času habaděj. My se nikam neženem. Jeden den jako druhej. Já budoucnost moc neřeším. Proč taky. Helejte...teď je mi čtyřicet pět let. A víte, co mě čeká dál?

Richard vrtí hlavou.

JOSEF: Bude mi čtyřicet šest. A pak čtyřicet sedum. A když si jednou budu moct říct: je mi sedumdesát sedum ... tak to mi bude ke štěstí stačit. Tahle doba je už stejně tak nějak podivná. Víte, každej rok jsem chodil na městský vánoční trhy. Pokaždý tam totiž po lidech zbylo v kelímcech spoustu piva a svařáku. Ale loni to už nestálo za nic. Všude samej policajt a ten strom na náměstí ani nerozsvítili. Nechali ho jak je. Prej aby se zbytečně neprovokovalo. Lidem se to sice nelíbilo, ale voni že to není až tak o věci, protože tim město prej zároveň ušetří za energii. No jo, doby se mění, ale já už ne, pane. A ten trouba Bód'a...ten to podělal ... že se nechal lapit od tý ženský.

RICHARD: Třeba se mají opravdu rádi.

JOSEF: Bába má kvartýr a auťák. Jakápak láska.

RICHARD: Ale já mu to přeju. Kvartýr i ten auťák.

JOSEF: Já měl kdysi dávno taky auto. Ale v dnešnim provozu už je to vo hubu, to vám řeknu. To jsem vám tenkrát takhle jel a vidim na kraji silnice chodce ... pořád váhal, kudy se vydat, pořád se tak nějak nerozhodně cukal, a

chvíli jako že jó a pak že né, blbec jeden...a tak jsem ho přejel. Vod tý doby už žádný auto nechci.

RICHARD: Tak já už musím jít ... doma mě čekají.

JOSEF: Tak to vidíte. Jak to maj ženáci těžký. Pořád na ně doma někdo čeká. Pořád něco musej. Vracet se, vysvětlovat, starat se, bát se...na to já nejsem.

RICHARD: **/zamyšleně/** Starat se...ano...musím se začít starat. Strašně moc mi na nic záleží. Na ženě. Na dceři. A je možný, že už tady dlouho nebudu ...

JOSEF: Copak? Někam se chystáte?

RICHARD: Musím všechno napravit. Ne jen doma kňourat...hrbit se...bát se.

JOSEF: Vás doma bijou?

RICHARD: Musim se tomu konečně postavit jako chlap. Porvat se s tím.

JOSEF: No to se ví, nenechte si to líbit. Každou ránu jim hned vraťte.

Richard se rozkašle.

JOSEF: Ať vám slouží, šéfe. A vážně byste v kapse nenašel nějaký zatoulaný cigárečko? Třeba vám tam nějakej nouzovej tygřík ještě uvíznul.

RICHARD: **/strká ruku do kapsy a vytahuje popsany list/** Ne. Cigaretu opravdu nemám. Ale mám tohle. Jestli budete mít chuť, někdy si to přečtete. Ať vidíte, jak mladá generace vidí náš svět. A pak si z toho můžete třeba ubalit nějakou cigaretu. **/podá papír Josefovi /** Tak se tu mějte. **/odchází ze scény/**

Josef se za ním chvíli dívá. V ruce drží papír od Richarda.

JOSEF: **/ monolog/** To byl ale divnej týpek. Vsadil bych se, že ho doma žena mlátí jak žito a von tu pak trousí ty svoje rozumy. A Bóďa dopadne zrovna tak ... první neděli po svatbě mu ta jeho možná upeče bábovku, aby se neřeklo, ale za měsíc už ho bude nahánět po kuchyni s pohrabáčem v ruce. Kdepak. Není nad to bejt pěkně sám. S nikym se nehandrkovat. Nemít za nikoho odpovědnost a nikomu se sám nezodpovídat. Nemít vo nikoho strach. To je ošklivý, když se o někoho musíte celej život bát. V týhle mizerný době to ani jinak nejde. A nenechat se vod nikoho omezovat, to je taky důležitý. Tím si člověk ušetří spoustu zklamání a starostí. Když natru tenhle plot blbě, nikdo mi to nebude vyčítat. Držkovou polívku tu dostanu, ať už to natru blbě nebo dobře. Hlavně že to natru. Ale kdybych měl ženskou a zprasil to, hned by začala ječet: *no podívej se na to, jaks to vošmudlal, copak takhle se natírá plot?* A mám já tohle zapotřebí? Nemám. Protože život...a to jsem poznal...je jako rozbahněnej dvorek před

chlívkem. Jenom svině v něm uměj pořádně chodit. A já se jako svině prostě nenarodil. Já jsem zkrátka nejradši sám. Nikoho nepotřebuju. Mně by vyhovovalo bejt strážcem nějakýho majáku. Na nějakym ostrově někde v teplým moři. Měl bych tam nahoře tu svojí cimru s lampou, co svítí na moře, bednu cigaret, usínal bych za hukotu mořskýho příboje a přes den si máchal nohy na břehu, lovil ryby a přemejšlel, jak to asi vypadá na druhý straně toho oceánu. Nepotřeboval bych si to zjišťovat. Jak to tam doopravdy vypadá. Jen bych o tom přemejšlel a to by mi stačilo. **/teprve teď si uvědomuje, že pořád drží list, který dostal od Richarda/** Copak mi to vlastně dal...nějakej dopis nebo co. Cože...slohová práce žáka Honzíka? Co je to za blbost? **/chvíli mžourá na text, pak hlasitě čte:**

Moje rodný město.

Naše město je plný krásnejch paneláků. Žijou tu lidi, psi, holubi, důchodci, potkani a jiný zvířata.

V poslední době tu vzniklo mnoho užitečnejch věcí, jako například herna Colorado nebo kadeřnictví pro kluky, kde dokážou udělat barevnou hlavu. Zanikly naopak neužitečné věci jako třeba ten starý pan zubař, což jsem rád, protože se zubaře bojím.

Lidi se tu mají velice rádi, proto nechápu, proč tatínek přišel jednou večer s oteklým okem a tvrdil, že mu v ulici Boženy Němcový někdo sebral peněženku. Já si totiž myslím, že v našem městě je velice bezpečno, protože maminka tvrdí, že potkat na ulici policajta je učiněnej zázrak. A taky si myslím, že tu žijou jen samí chytrý a vzdělaný lidi, neboť tatínek zase prohlašuje, že o blbce a kretěna člověk v tomhle městě nezakopne.

Myslím, že lidi tu musejí bejt převelice šťastni, jinak by nám přece nezpívali a nejásali celý noci pod okny. Až budu velkej, taky bych s nima rád zpíval po večerech pod okny lidem pro radost.

Na silnici za sídlištěm zase stopuje každej den spousta veselejch děvčat v minisukních. Řidiči jim rádi zastaví a za to, že se na ně děvčata smějou, jim ještě zaplatí. Až budu velkej a budu mít auto, taky jedno z těch děvčat svezu. To bude rádo. To se bude smát.

Už se moc těším, až budu v našem městě dospělej.

JOSEF: **/dočte/** Slohová práce ... **/zmuchlá list, odhazuje ho/** To mě nikdy nebavilo. Psát slohy. I když...na jeden si pamatuju. To mi bylo asi deset. Nebo

patnáct. Měli jsme téma: *Stručně popište, jak hospodaříte u vás doma.* No, neměl bych to možná tak špatný, ale pak jsem u slova *v prdeli* napsal špatný *i. /sebere plechovku se štětcem. Naposledy si prohlíží plot/* Chtělo by to asi vzít ještě jednou. To je pořád práce, že by se z toho jeden posral. Já vim, říká se sice, že práce ještě nikoho nezabila...ale proč to riskovat, že jo. A vůbec: já byl odjakživa zvyklej odpočívat dřív, než se unavím. */opouští scénu. Pohvizduje si/*

Tmavý předěl.

Hudba.

Scéna: Richardův byt. Stůl, židle.

Helga zametá, Vilém sedí u stolu.

Richard vchází na scénu. Hudba dozní.

HELGA: Konečně jsi tady!

VILÉM: Ahoj, brácho.

RICHARD: Nazdar. Přišel sis pro tu knížku? Ještě jsem se k ní nedostal...

VILÉM: Nejdu kvůli knížce. To bys neuhodl, co se mi ráno stalo!

HELGA: Málem ho přejelo auto!

RICHARD: Co...auto?

VILÉM: No jo. Tady Helze už jsem to vyprávěl...

HELGA: Jen mu to řekni. A pak mu tu mojí novinku řeknu já. / **stále zametá/**

RICHARD: No tak povídej. Co se stalo?

VILÉM: Šel jsem ráno po chodníku z té pekárny, byl jsem se znovu podívat na svítání při kafičku...však víš. A jak se tak vracím přes ten osudovej most zpátky domů, byl jsem zamyšlenej a najednou jsem vlezl přímo na silnici. Zamotala se mi hlava, asi z té cukrovky, to se mi občas stává...prostě jsem udělal krok přímo do silnice. Zničehonic. Zrovna tam jelo nějaký auto. Ale ten chlap, co ho řídil...byl pohotovej. Byl to dobrej řidič. Šlápnul na brzdu právě včas.

RICHARD: Šlápnul na brzdu...

VILÉM: Zastavil pár cent'áků ode mne. No jo, sáhnul jsem si na kapotu. Kdyby mě rozmašíroval, nemohli by mu u soudu říct ani slovo. Vždyť já mu pod to auto doslova skočil. Přitom to byla taková stará herka. Škodovka. Stodvacítka. A ten chlap ... vypadal dost ošuntěle. Vylezl z auta...von i ta ženská, která seděla vedle něho ...ptali se, jestli jsem v pořádku.

RICHARD: Vošuntělej chlap. Škodovka stodvacítka.

VILÉM: Jak povídám.

RICHARD: To snad ani není možný.

VILÉM: Ale je. Takovej voblezlej chlap. Ale zachránil mi život, protože někdo jinej by to možná takhle neubrzdil.

RICHARD: To není možný. Ten svět je vážně malej...všechno je to tak navzájem pospojovaný...

HELGA: **/přestane zametat/** A já mám pro tebe taky jednu novinku...ten pán z pojišťovny Obzor...pamatuješ na něj...když tu byl minule, nabídl mi práci. Dnes zavolal. Budu dělat správcovou v tý jejich nový budově.

RICHARD: Správcovou.

HELGA: Objednávat opravy, pomáhat s úklidem a tak. Otevírají tu novou budovu jen kousek odtud, takže to ani nebudu mít daleko. Příští měsíc prej můžu nastoupit. Nebude to na zkrácenej úvazek a budu tam mít víc než za roznášku pošty. Není to všechno nádherný? Jak se nám začíná zase dařit? **/znovu začne radostně zametat, dostane se k okraji scény. Tam se ale ještě zastaví, vytáhne z kapsy spray, nastříká trochu do vzduchu a pak již odchází ze scény/**

VILÉM: Tak co tomu říkáš, brácha?

RICHARD: **/zavěťří/** Jinej smrad, že jo? Tentokrát kokosovej. **/usedá ke stolu/**

VILÉM: Myslím to, že jsem přežil skoro jistou smrt. A že tvoje Helga našla práci, viděls ji jak je šťastná.

RICHARD: Jo...možná se to vážně konečně pohne k něčemu lepšímu. **/sahá váhavě do kapsy/** Vildo ... já ...něco ti teď dám.

VILÉM: Nic mi nedávej. Dnes vážně nic nechci. Nemohl bych se na nic jinýho soustředit. **/pauza/** Zítra ráno si znovu přivstanu a zajdu na kafe do pekárny za mostem. Venku bude ještě šero, uvnitř budou vonět koláčky a já budu sedět u svýho stolu ... a nebudu tam sedět sám. Bude tam se mnou *ona*. Však víš. A až dopiju kafe a rozloučím se ... a víckrát už do tý pekárny nepůjdu. Už ne. Tohle udělám, brácha. Tohle udělám. Je to ale zvláštní...na tom mostě jsem mohl bejt už podruhý po smrti... **/odchází ze scény. Ještě než ji stihne opustit, ozve se zvonek /**

HELGA: / **ze zákulisí**/ To je ten poradce, měl teď přijít...ale nemůžu otevřít, mám rozmetenou kuchyň!

VILÉM: To je dobrý, brácho, jen sed', já otevřu. / **odchází ze scény**/

Ozývá se hlas ze zákulisí.

FINANČNÍ PORADCE: Dobrý večer, omlouvám se, že jdu tak pozdě, ale dřív mi to opravdu nevyšlo. Pozvala mne paní Helga. Vy jste pan Richard? Její muž? Ne? Váš bratr? A vy jste jeho bratr Vilém? A on tím pádem váš bratr? No jistě, to je logické. Sedí v kuchyni? Ano, čeká mne. Jsem objednan. Děkuji.

Na scénu vchází finanční poradce. Nese velký sešit. Rychlým krokem jde k sedícímu Richardovi, podává mu pravici.

FINANČNÍ PORADCE: Dobrý večer, omlouvám se, že jdu tak pozdě, ale mám hodně klientů, ale snažím se čekací lhůty co nejvíc zkrátit, proto chodím i po večerech. Takže se do toho pustíme. /**otevívá sešit**/ Času není nazbyt. Ranní ptáče, dál doskáče, pomalejší pouze pláče.

RICHARD: Vždyť je skoro večer, vy ranní ptáče.

FINANČNÍ PORADCE: Ano, ale na nohách jsem už od rána. Jsem domácí finanční poradce. Objednali jste si mne.

RICHARD: Já rozhodně ne. Já si nikoho nevobjednal. To žena.

FINANČNÍ PORADCE: To nevadí. Vy jste hlava rodiny, nemám pravdu? A protože jako správný finanční poradce vím, že čas jsou peníze, pustíme se do toho hned. Budeme řešit vaši finanční situaci tím, že nastavíme přesný plán investic a výdajů a zjistíme, zda vám nějaké finanční toky neutíkají tak trochu bokem. Neboli, jak lidově říkám: mimo prasátko.

RICHARD: Finanční toky.

FINANČNÍ PORADCE: Přesně tak. Spousta lidí se dostane do problémů jen proto, že neví, kam své vydělané peníze nasměrovat. Jak s nimi hospodařit. Jak je zúročit. Takže vám nejprve přečtu seznam položek, které musíte se svým aktuálním zdrojem peněz pokrýt. /**rozevře sešit, čte**/ Takže to máme: nájem, případně fond oprav, k tomu plyn, voda, elektřina, poplatek za odpadky a také daň z nemovitosti, vlastníte-li chatu či jinou stavbu. Nově také pravidelné revize komínů. Dále na ošacení a stravu. Následují výdaje na svého psychoanalytika, abyste měl s kým řešit své psychické problémy, výdaje na svého finančního poradce, ale já jsem levný, nemějte strach, potom výdaje na lékařskou péči, tedy

povinné nemocenské pojištění, ale i spoluúčast. Z ní však vyjímám zvláště zubaře, to je kapitola sama pro sebe, ale kousat něčím musíme, že ano. Když dojde časem na *zubobraní*, tak to něco stojí, vážený pane. Dále tu máme koncesionářské poplatky za televizi, ovšem za sportovní a jiné kanály si musíme ještě připlatit, že, dále poplatky za rozhlas, telefonní kredit, zcela jistě paušál za internet, potom bankovní poplatky z účtů, taky školné... pokud ovšem máte děti ve studijním věku...a zájmové kroužky, pokud děti nesedějí jenom doma u počítače...a dále důchodové připojištění, ale pozor, teď opět nemluvím o povinném platbě do důchodového systému, ale o nezbytném spoření do soukromého důchodového fondu, aby nějaký důchod vůbec byl. Následuje pojištění domácnosti, životní pojistka, na tu vám mohu doporučit mého bratra z pojišťovny Obzor. Už tady byl, říkáte? Tak dál...pokud máte auto tak ještě povinné ručení, emise a technické kontroly. Dále pak dálniční známky a samozřejmě nějakou pravidelnou částku na benzín, servis a pokuty. Nemáte-li auto, pak tedy dopravné na vlak či autobus. Následují občasné výdaje na kulturu a jednu letní, případně zimní dovolenou a k ní samozřejmě patří cestovní pojištění, dále určitý obnos na krmení nějakého toho vašeho domácího mazlíčka, do toho zahrňme i výdaje na veterinu, očkovat a odparazitovat se ta havěť občas musí, že...a hlavně nezapomeňme na přirozenou obměnu bytového zařízení...tím myslím jen důležité věci jako třeba pračku nebo ledničku, televizi nebo mixér. Samozřejmě musíme v dnešní době dbát taky na svůj vzhled, takže holič, fitness, případně nějaká ta masáž...to už je dnes běžný standard, že, a na závěr pak nějaký spořicí fond, neboli zadní vrátka pro horší časy. Mohlo by to být stavební spoření, ale to teď poněkud kleslo v ceně, za to dnes koupíte leda domeček pro panenky, takže se poohlídáme po něčem výnosnějším, pružnějším, mohou to být třeba i akcie a nepohrdneme ani státními dluhopisy. A nesmíme zapomenout na případné výdaje ohledně půjčky, leasingu nebo hypotéky, to je dnes už také běžná věc. Tak...a to by bylo. / **zhluboka vydechne** / Teď mi sem, prosím, napište měsíční finanční částku, se kterou disponujete, a pak se podíváme, kudy nám ty potvůrky korunky zbytečně utíkají. Kdepak má náš finanční tok trhlinu. /**položí před Richarda sešit, podává mu tužku**/

RICHARD: Napsat měsíční částku.

FINANČNÍ PORADCE: Ano. Sem, k těmhle položkám.

Richard přikývne, napíše částku do sešitu. Poradce vezme sešit, zadívá se na vepsaný údaj. Křečovitě se zasměje. Podívá se na Richarda. Pak znovu do sešitu. Na Richarda.

FINANČNÍ PORADCE: /podává sešit zpátky Richardovi/ To je váš plat, nebo jsou to jen prémie?

RICHARD: To je moje podpora.

FINANČNÍ PORADCE: Aha. Tak tohle bude chtít hlubší analýzu.

RICHARD: Takový finanční toky jste nečekal, co?

FINANČNÍ PORADCE: No...žádná Amazonka to rozhodně není. Dokonce ani Vltava.

RICHARD: Spíš jen takovej Bublák, co? To je potok tady za sídlištěm. Každý léto je vyschlej.

FINANČNÍ PORADCE: Nedá se nic dělat...tady budou muset přijít ke slovu škrty. Razantní škrty. Asi jste si žil příliš nad poměry, pane Richarde. Takové bývají důsledky rozhazovačné domácí politiky. Naordinujeme úsporný režim. Můžeme kousat jen do koláče, který máme v ruce. A když ho nemáme .../rozevře sešit. Škrtá/ Nájem a energii musíme samozřejmě ponechat. Ačkoli i tyhle položky budeme muset nějak okleštit. Na energii se dá ušetřit hodně. Svítit jen když bude nezbytně nutné a vodu po nádobí můžete ještě zužitkovat na toaletě. Taky na stravě budeme muset ušetřit. Divil byste se, kolik toho lidi zbůhdarma prože ...proženou žaludkem. Pak se vám, s vaším dovolením, podívám do ledničky a do spíže a trochu tohle projídání se rozpočtem omezíme. Tím zabráníte případným budoucím výdajům na nějakou tu liposukci, borcení kyčlů pod nadváhou a vůbec se budete vy i vaše choť cítit lépe. Ale zbavíme se také kultury. /škrtá /...je to ostatně jen třešnička na dortu, který však momentálně stejně nemáme...a vzdáme se obměny bytového zařízení ...to není nic tak důležitého. Rozbitou pračku nebo televizi si přece opravíte sám. Tak. /škrtá/ Finančního poradce se prozatím zbavovat nebudeme, toho si necháme, to je rozumná investice, já jsem opravdu levný, ovšem psychoanalytika za této situace vyškrtáme .../škrtá v sešitě / a o svých problémech si odted' budete povídat jen se svou manželkou... to vám utuží vztahy. Nač do toho tahat někoho cizího. Co je komu do toho, že. Vida jak nám to prořídlo. /rozhlíží se / Už vám tady v bytě někdy hořelo? Propadl se strop? Explodoval plyn?

RICHARD: Ničeho takového jsem si zatím nevšim.

FINANČNÍ PORADCE: Takže se dočasně zbavíme pojištění domácnosti ... a jdeme dál ... jak se dnes cítíte?

RICHARD: Dnes? Dnes zrovna dobře.

FINANČNÍ PORADCE: Takže dočasně škrtneme také výdaje na lékařskou péči. Mám na mysli připojištění a spoluúčast. Tím pádem odložíme i nové zuby, a pokud bude nejhůř, přejdeme nějaký čas na kašovitou stravu ... a až si najdete práci ... protože dřív či později si nějakou práci najít musíte, to je pochopitelné ... jinak nám tenhle plán zkolabuje ... necháte si udělat zuby. Budete zase klapat jak Redford. Teď další věci: používáte někdy k chůzi hůl?

RICHARD: To už vypadám tak blbě? Chodím normálně. Bez hole.

FINANČNÍ PORADCE: Takže škrtneme výdaje na dopravu a benzín a než se nám finanční poměry ustálí, budete chodit všude pěšky... navíc to posílí vaši imunitu. /rozhlíží se / Pejska máte? Kočičku? Morčátko?

RICHARD: Tady byste nenašel ani pavouka.

FINANČNÍ PORADCE: Výborně...já osobně považuju psy, kočky i morčata za zbytečnou havěť, která nepatří do bytu. Pryč s nimi. Škrtneme výdaje na domácího mazlíčka, od toho máme manželku, že. A co školné? Nemáte děti ve studijním věku? Ne? No to je přímo skvělé...škrtneme výdaje na studium a přidružené výdaje. Oni jsou pak někteří parchanti za tuhle vaši snahu stejně nevděční, to byste se divil. Tak, pane Richarde ... řekl bych, že se nám z té naší Bublavy začíná stávat taková menší Lužnice. Hladina v korytě se začíná zvedat. A co vaše žena? Nikde ji tu nevidím. Ale objednala si mne právě ona.

RICHARD: Už šla spát.

FINANČNÍ PORADCE: Moudré rozhodnutí. Kdo spí, ten neutrácí. Vaše žena chodí do kosmetického salonu? Ke kadeřníkovi?

RICHARD: Salonu? Chodí k Růženě Kadeřábkové. Ta má soukromou cimru tady na sídlišti a stříhá ženský i chlapy jen za stovku a psy za dvě stě.

FINANČNÍ PORADCE: To je přímo skvělá strategie, té se budeme i nadále držet. A protože jsme předtím vyškrtli nemocenské připojištění, vyškrtáme také dovolenou. Alespoň dočasně, nebojte se. To je dnes velké zdravotní i bezpečnostní riziko. Dovolená. Žádné moře, žádné cizí kraje, žádná exotická jídla. A mezi námi ... ani tady, v Čechách, už to dávno není žádné terno.

V rybnících je to samá sinice, v hospodách si snadno zničíte žaludek, půlka republiky je v záplavovém pásmu, druhou půlku rozežirá kůrovec, z lesa si přinesete spíš nakažené klíště než zdravou houbu a nad tím vším se v zimě i v létě nepřetržitě klene temný mrak dluhové pasti...škrťám tedy dovolenou.

RICHARD: Na dovolený jsme nebyli už pět let. Jsme pořád doma.

FINANČNÍ PORADCE: Pořád doma. To je moudré rozhodnutí. Tak jsme to zdárně vyřešili. Než jsem přišel, topili jste se v problémech a teď ... teď jsme nastavili finanční plán, nad kterým i mne samotnému zůstává rozum stát. Vešli jsme se s vaším příjmem do zbývajících nezbytných položek. Takže ... dostanu patnáct stovek. **/nastavuje ruku /**

RICHARD: Cože?

FINANČNÍ PORADCE: Chtěl jsem říct: tisíc korun.

Richard se pomalu zvedá ze židle.

FINANČNÍ PORADCE: Ale vzhledem k tomu, že je to moje první návštěva u vás, zůstaneme jen u vstupního poplatku pětiset korun.

RICHARD. Dneska si den kazit nenechám. Dneska se s váma prát nebudu. Dneska ne. Hezky jsme si pokecali a teď už zase jděte.

FINANČNÍ PORADCE: Samozřejmě žertuju. Dáte mi dvě stovky a pro dnešek jsme vyrovnáni.

Ozve se zvonění mobilu. Poradce dává k uchu svůj mobil.

FINANČNÍ PORADCE: Ano, domácí finanční poradce. Tíživá finanční situace? Jistě, to jste na správném čísle ... zastavím se, samozřejmě. Nebudete litovat. **/vypíná mobil/** Takže to necháme na příště, pane Richard. A nezapomeňte: jak se v současnosti volá, tak se z budoucnosti ozývá. **/ odchází ze scény. Ozve se zaklapnutí dveří.**

Pauza.

Richard stojí vedle stolu.

RICHARD: Teda .. to bylo něco.

Ozve se vzdálený hluk a hádka.

ŽENSKÝ HLAS: Kam to zase jdeš?

MUŽSKÝ HLAS: To je vlastně pravda. Kam bych chodil. Tohle je pořád náš společnej byt. Nejdu nikam.

ŽENSKÝ HLAS: Tak nikam nechod'. Mně je to fuk!

MUŽSKÝ HLAS: Taky že nikam nejdu!

ŽENSKÝ HLAS: Mezuláne!

MUŽSKÝ HLAS: Kotrmelíno!

Prásknutí dveří.

RICHARD: **/sedá si ke stolu/** Dneska si náladu zkazit nenecham. Dneska ne. **/sahá do kapsy pro řetízek, chvíli si ho prohlíží proti světlu/** Tvuj řetízek, brácho. Vrátil se ti z dlouhejch cest. Mám ti ho dát? Nebo...nebo raději ne? Proč jítřit starý rány, co? Já vlastně nevím, co mám dělat. **/vrací řetízek do kapsy. Zívá. Scéna se setmí. Osvětlený zůstane prostor kolem stolu/**

Zazní zvuk varhan. Přichází doktor v černém plášti. V ruce nese chorobopis. V druhé ruce má rozsvícenou baterku.

DOKTOR: Tak už mě tu máte znovu, pane Richard. Je čas vyložit zdravotní karty na stůl. **/položí chorobopis na stůl, zhasne baterku /**

RICHARD: **/zadívá se na doktora/** Já už vím, doktore ... nebylo vodemčino, že ne? Bylo zamčeno, ale vám to nevadí, protože máte od našeho bytu klíče.

DOKTOR: No...tak dobře. Klíč opravdu mám. Je to takový univerzál. S ním odemknu jakékoli dveře na světě.

RICHARD: Doufal jsem, že na mě tenhle tejděn už nebudete mít čas.

DOKTOR: Kdepak. To já si čas vždycky najdu. Je to moje poslání.

RICHARD: Neměl byste se tak honit.

DOKTOR: O mě tu nejde. **/ukazuje na chorobopis/** Přečtete si to.

RICHARD: **/ odsune chorobopis stranou/** Nechci. Nemůžu.

DOKTOR: Chcete se zase vymlouvat na brýle? **/ sahá do kapsy/** náhodou tu jedny mám. Jen pro vás. Prosím. **/ podává je Richardovi /**

RICHARD: Nechci to číst s brejlema ani bez nich.

DOKTOR: Co ... nechcete znát pravdu?

RICHARD: Řekněte mi to rovnou.

DOKTOR: Chcete to slyšet ode mě?

RICHARD: **/přikyvuje/** Chci to slyšet od vás. Nic si číst nechci.

DOKTOR: Cítíte se na to už připraven?

RICHARD: Ale jo. Co se má stát, to se stejně stane.

DOKTOR: Tak dobře. Jdeme na to. Přesto vás ale poprosím... alespoň do toho chorobopisu nahlédněte. To je takové pravidlo. První tam musí vždy nahlédnout pacient.

Richard chvíli váhá, pak se zadívá na chorobopis.

RICHARD: Ale ... já tady nic nevidím.

Chvíli v chorobopisu ještě listuje. Doktor mezitím odloží baterku na stůl, svléká si černý plášť a obléká si ho naruby. Plášť je teď bílý.

RICHARD: Jsou tu jen prázdný listy, pane doktore.

DOKTOR: Což tedy znamená

Richard k němu obrací svůj pohled.

DOKTOR: ...že už mne nepotřebujete.

RICHARD: Váš plášť, doktore. Je najednou... je bílejší.

DOKTOR: Ano. Bílý jako sníh. Jsem rád, když si ho občas můžu obléknout touhle barvou navrch.

RICHARD: Takhle vypadáte mnohem líp, doktore. Takhle vypadáte jako ... jako opravdovej doktor.

DOKTOR: Asi ano. To jste si přece přál. Tuhle barvu.

RICHARD: To je pravda. To jsem si přál. Znamená to, že dneska se na mě konečně usmálo štěstí?

DOKTOR: Usmát se na vás můžu, ale štěstí nejsem.

RICHARD: Já tedy neumřu?

DOKTOR: Samozřejmě umřete. Ale ne dnes, ani zítra. Dokonce ani za týden. Trochu se to odsouvá.

RICHARD: Doktore...děkuju vám. Moc si toho vážim, opravdu. A Helga...Helga už nebude muset pořád jen doma zametat... našla si práci v pojišťovně Obzor, pane doktore. Bude tam dělat správcovou.

DOKTOR: To jsem rád. Že se vám zase daří. Ačkoliv...nic nevydrží navěky. Ted' už musím jít dál. **/sebere ze stolu chorobopis, chce odejít/**

RICHARD: Doktore!

DOKTOR: Nejsem tak úplně doktor. I když mám teď tuhle příznivou barvu.

RICHARD: Já vím. Chci se jen zeptat...tam, odkud vždycky přicházíte ...

DOKTOR: Ano?

RICHARD: Potkáváte tam taky lidi, kteří neměli tak šťastnej chorobopis jako já?

DOKTOR: Tam, odkud přicházím? /**přikyvuje**/ Jiní tam ani nejsou.

RICHARD: Jste... jste z toho druhýho břehu...

DOKTOR: Druhý břeh? Dá se to tak říci. Ale vy máte ještě čas, jak se právě ukázalo.

RICHARD: /**stoupne si, sahne do kapsy a podává doktorovi řetízek**/
Můžete tam tenhle řetízek někomu předat? Jedný ženě. Moc toho o ní ale nevím. Jen že se jmenovala Helena. A že ji miloval můj brácha. Nebyla nemocná, stalo se to jinak...

DOKTOR: Já vím. /**převzme řetízek**/ Najdu si to ve svých chorobopisech. Tam je všechno. Dám jí to. Buďte bez obav.

RICHARD: Ale abyste věděl ... není to ode mne. Je to od ...

DOKTOR: Ona už bude určitě vědět. Jen si v klidu odpočiňte. Já to zařídím. /
odchází /

RICHARD: Děkuju. Děkuju za všechno.

Doktor jen mávne rukou. Odchází ze scény. Když opustí osvětlený prostor, rozsvítí si zase baterku. Na chvíli zazní zvuk varhan.

Richard se za ním dívá. Pak si sedá ke stolu.

RICHARD: To jsou věci, to jsou věci. Ale teď si musím trošku odpočinout. Byl to dlouhej a pěknej den. Teď už bude všechno zase dobrý. Už žádný ošklivý sny. Klidně si zdřímnu tady u stolu. Žádný fňukání. Začnu znova. Taky začnu znova. Jako ten automechanik tam od toho plotu. A taky se občas kouknu nahoru, na ty mraky. Jako muj brácha. Proč ne. Už nechci pořád jen nadávat ... a nadávat...a nadávat...a tohle je moje poslední bouchnutí do stolu. /**bouchne pěstí do stolu**/

HLAS Z TELEVIZE: *Tak, přistupme k jednání, vážený pane svědku, než začnete vypovídat, zapomeňte prosím na chvíli, že jste politik a mluďte jen pravdu a čistou pravdu...*

RICHARD: /**pobaveně**/ Tak tohle se povedlo! Tohle by mělo dostat cenu týty.

HLAS Z TELEVIZE: *Prosíme pozor, ještě hlášení místní policie. Po městě se pohybuje falešný kominík, který pod slibem vyčištění komína v akci láká od*

důvěřivých lidí zálohy. Zatoulané mládě ledního medvěda už je opět v bezpečí Zoologické zahrady. Za nejpovedenější aprílový kousek z letošního dubna byla našimi diváky zvolena zpráva o senzačním objevu neporušeného hrobu s ostatky mistra Jana Husa. Tuto informaci však vzala naprosto vážně asi třetina diváků. Určitě ještě nechodte spát a počkejte na naše noční zprávy.

Richard zívá, položí hlavu na ruce, složené na stole, usíná.

Na scénu se vrací Helga. Nejprve natáhne ruku, jakoby chtěla Viléma vzbudit. Nakonec ho jen lehce políbí na vlasy. Vezme koště, zametá prostor kolem stolu.

Scéna potemní.

Do tmy se ozve vzdálená hádka. Helga přestane zametat a dívá se vzhůru.

Poslouchá.

MUŽSKÝ HLAS: Tak...a konečně jsme od sebe!

ŽENSKÝ HLAS: Po pěti letech jsem se dočkala!

MUŽSKÝ HLAS: Tak já jdu! Tady mě už nic nedrží.

ŽENSKÝ HLAS: Jen si jdi. A už se nevracej!

MUŽSKÝ HLAS: Vracet se. To zrovna!

ŽENSKÝ HLAS: Ty tele!

MUŽSKÝ HLAS: Ty vopice!

Prásknutí dveří.

Richarda to na okamžik probere. Nadvedne hlavu.

RICHARD: Dále! /rozhlíží se/ Doktore?

HELGA: /pohládí ho/ To nic, to se ti jen něco zdálo.

RICHARD: Jenom zdálo...to je dobře. Jenom zdálo.

Richard znovu opře hlavu o stůl. Usíná.

Scéna se ponoří do tmy.

Hudební předěl.

Scéna: Den. Plot. Stromek. Josef s kloboučkem na hlavě stojí před plotem a míchá barvu v plechovce. Zní zpěv ptáků.

Josef se na chvíli zaposlouchá do jejich zpěvu, diriguje do taktu rukou, v níž drží štětku, a pak začne sám pobrukovat podle jejich rytmu. Ptáci okamžitě ztichnou.

JOSEF: No jo ... abyste se neposrali. Vy slavíci.

Znovu začne natírat.

JOSEF: Tak dneska to konečně dodělam. Možná. Ale možná až zejtra. Nebo příští tejden. Není kam se honit. Práce kvapná málo platná. Co neutíká, to nehoň. Utíkej, jen když to honí tebe. Všechno chce svůj čas. **/přestane natírat/** To se tu před chvílí zastavil nějaký magor ... a začal do mě rejpat. Jestli mě platěj od hodiny nebo od plaňky. Moc jsem se s ním nebavil ... jen jsem mu dal hádanku... jestli ví, jak udržet debila dvacet čtyři hodin v nejistotě. Nevěděl. Tak jsem mu řekl, ať se tu staví zejtra přesně v tuhle dobu a já že mu to povim.

Znovu začne natírat. Pak si všimne kolem běžícího psa.

JOSEF: Pejsku ... zase ty? Vážně mi připomínáš můj miláček Kuldu. Taky máš tak sedum kil, co? Jako von. **/dívá se, jak se pes vzdaluje/** Možná to je Kulda. Možná existuje tohleto...jak se tomu říká...to převtělování. Kdoví. Možná takový věci existujou. My, vobyčejný lidi, vo tom víme hovno. **/znovu začíná natírat plot. Zdálky se ozve psí zakňučení. Josef se ohlédne za zvukem/** Hej...co to děláte...nechte toho psa bejt! Co...odchyťová služba? Cože? Ne, to není muj pes, ale znam ho. Komu patří? To sice zrovna nevím, ale běhá tudy každěj den! Tohle je jeho operetní trasa, jak se říká! Co říkáte? Do útulku? Že mu tam bude líp? A jak to víte? Že tu jste od toho? Jen aby nakonec neskončil v nějakym sendviči! Cože? Drzej? Co bych byl drzej! Nejsem drzej! Jen chci vědět, co s tim psem uděláte. Možná je mu tady na svobodě líp, i když má někdy hlad! **/ozve se zvuk odjíždějícího auta. Josef ještě chvíli zkoprněle stojí/** Tak sbohem, Kuldo. Kdoví ... možná to tam za tim plotem, v těch koticích, nebudeš mít tak špatný. Možná na tom budeš stejně jako teď já. A možná si pro tebe jednou přijde někdo, kdo tě nebude chtít napasírovat do housky, ale někdo, kdo bude chtít tvoji věrnost a lásku. Je to stejně divnej svět ... to jsou prej země, kde považujou psa za nečistý zvíře. Dábelský zvíře. Ale proč zrovna psa, to mi není jasný. Copak právě pes není zvíře, který člověku pomáhá nejvíc ze všech? Hledá lidi zasypaný po zemětřesení cihlama, lidi pod lavinou, nosí na krku soudky s rumem, vyčmouchá ztracený děti v lese, vyčmouchá pobertu, kterej vám ukradl

peněženku, vodí slepce po ulicích, doprovází vozejkáře a hlídá zahrady i ovčí stáda, dělá společníka starejm lidem, na který se už každěj vykašlal...nebo si stoupá na váhu, aby bylo víc šrotu... tak jestli jsou psi nečistý zvířata, tak už teda fakt nevím, co jsou potom lidi. /**znovu /začne natírat plot, pozpěvuje si /**

Náhle se na okamžik ozve zvuk varhan. Na scénu vchází doktor v bílém plášti. V podpaží má chorobopis. Jde kolem plotu.

JOSEF: /**přestane natírat**/ Dobrej den přeju. Nemáte náhodou cigárko navíc, pane?

DOKTOR: / **zastaví se** / Cigárko?

JOSEF: No jo. Jednu cigaretku, pane.

DOKTOR: Aha. / **vytáhne z kapsy baterku, svítí Josefovi do obličeje**/

JOSEF: Proč si svítíte? Vždyť je tu světla dost. Vy blbě vidíte?

DOKTOR: To já jen ze zvyku. / **zhasne baterku** /

JOSEF: Ale vy budete nějakěj doktor, že jo. Podle toho pláště. Vy mi cigáro asi nedáte. Vy určitě nekouříte. I když spousta doktorů kouří.

DOKTOR: A vy jste ...

JOSEF: Pepa. Bydlím v tomhle baráku vyděděnců. A mám strašnou chuť na cigaretku.

DOKTOR: Cigaretku, říkáte. Něco snad u sebe mám. /**přehrabuje se v kapsách**/ Podívám se.

JOSEF: Ježiš...ani nevíte, jak vám teď držim palce.

DOKTOR: /**vyloví z kapsy krabičku cigaret**/ Tady máte.

JOSEF: No neke...no neříkejte! /**váhavě**/ To si můžu vzít celou krabičku?

DOKTOR: Jistě. Já nekouřím.

JOSEF: Vy jste zlatej. Já si to ale myslel. Že nekouříte. To u sebe nosíte jen pro zastrašení pacientů, že jo? Na takovou tu osvětlu, že jo? Marlborcky. To už je třída. Ty mně hrůzu nahnat nemůžou. Marlborcky. Kdepak. S těma si to rozdam kdykoliv. Na všechny způsoby. Tak moc děkuju.

DOKTOR: Nemáte zač.

JOSEF: Ale jo, to zas neříkejte. Celou krabičku mi ještě nikdo nikdy nedal. /**hlasitě čte varovný nápis na krabičce**/ *Kouření způsobuje sklerózu.* Teda...nepamatuju si, že bych někdy četl tak blbý varování. /**vytahuje z krabičky cigaretu, snaží se ji zapálit**/ Já vim, říká se, že jedno cigáro zkrátí

život asi tak o dvě minuty...ale já zas říkám, že jedna pracovní šichta zkrátí život o osum hodin. Proto raději kouřím, než makam. I když jeden muj známej lakýrník na kouření málem dojel, to jo...ale to si zavinil sám. Jeho poslední věta před tím úrazem prej byla: *tady si zapálit můžeme, tady je už vyvětráno. /s úlevou natáhne kouř z cigarety/*

DOKTOR: Jak jste říkal, že se to jmenujete?

JOSEF: Pepa. Pepa Vrzák.

DOKTOR: Josef Vrzák.../**nahlíží do chorobopisu**/ Ano. Mám vás tady.

JOSEF: Co ... v těch lejtrech?

DOKTOR: Ano. Tady v těch spisech. Nebo lejtrech, jak říkáte.

JOSEF: To jsou nějaký starý dlužní úpisy, že jo? Ale já na splacení teď nemám, a asi ani dlouho mít nebudu.

DOKTOR: Nejde o dluhy. Ty už vám jsou prominuty.

JOSEF: No neříkejte? A že tak najednou? Hlavně že mě tenkrát soudy naháněly kde se dalo.

DOKTOR: Víte, pane Vrzáku...měl jsem sice přijít až za půl roku, ale když už jdu kolem...měsíc sem, měsíc tam...podívejte se na to, prosím. /**podává chorobopis Josefovi** /

JOSEF: /**dívá se na spis**/ To je něco jako preventivka?

DOKTOR: Ano. Dalo by se to tak říct.

JOSEF: Tady od Azyláku?

DOKTOR: No...řekněme, že je to spíše z vyšších míst.

JOSEF: Můžu nakouknout?

DOKTOR: Jistě. Beze všeho. Chcete na to půjčit brýle?

JOSEF: Ale kdepak. Voči mam ještě dobrý. Jako káně ostrovid. Já vidim bůra pohozenýho na chodníku už na pět metrů dopředu. /**listuje v chorobopisu, zarazí se** / Namouduši...je tady moje jméno...i datum narození sedí. To jsem vážně já?

DOKTOR: Samozřejmě. Tak to přečtete. Co se tam o vás píše.

JOSEF: Tady je něco jako chla...chlamydie. A taky bronchi...bronchiek...tárie. Bronchiektárie. To zní jak jména nějakých pravěkejších dinosaurů.

DOKTOR: Dinosauri to určitě nejsou, pane Josef.

JOSEF: A tady čtu: *skončil na svojí osamělost*. To bude asi nějaká blbost, pane doktore. To nemůže bejt vo mně. Jakápak osamělost. Nás je tu plnej barák.

Zatímco Josef zvědavě pročítá chorobopis, doktor si svléká bílý plášť a obléká si ho naruby, černou barvou navrch. Na okamžik přitom zazní zvuk varhan.

JOSEF: To je teda vážně divný. Těch zápisů co tu mam. Vůbec těm větám nerozumim. Přitom jsem nebyl u doktora snad už deset let. Ale spíš dvacet. To je fakt moje karta?

DOKTOR: Ano. Tohle je opravdu vaše životní karta.

JOSEF: /**udiveně**/ Doktore...něco se vám stalo s pláštěm. Vidíte? Nějak vám ztmavnul.

DOKTOR: Já vím. To se mi stává často.

JOSEF: Asi to budete muset dát do čistírny, že jo?

DOKTOR: S tím si teď nelamte hlavu.

JOSEF: No víte, já jen že...že teď už jako doktor moc nevypadáte.

DOKTOR: Ano, tohle slýchávám často.

JOSEF: Ale já žádnou prohlídku nechci. Musel bych to platit, že jo? A na to já nemam.

DOKTOR: Platit už nic nebudete.

JOSEF: Ani korunu?

DOKTOR: Ani korunu.

JOSEF: Ale budete mi pak zakazovat cigára, že jo...a taky pití ...

DOKTOR: To už vám zakazovat nebudu.

JOSEF: Ne? No to je dobře, protože jinak bych vám ukázal tenhle článek. /**vytahuje z kapsy novinový ústřížek, čte** / *Andy Kaufman, americkéj svéráznej komik, zapřísáhlej nekuřák a vegetarián zemřel na rakovinu plic ve věku 35 let.* /**dočte, schová ústřížek do kapsy**/ No vidíte ... a co mu bylo platný, že se živil srandou a že nekouřil. Já tvrdim, že kouření nezkracuje život, ale jen cigaretu, kterou máte právě v hubě.

DOKTOR: Tahle vaše prohlídka bude rychlá, pane Josef.

JOSEF: Rychlá? No dobře. Tak to se prohlídnout necham. I když se cejtim skvěle, pane doktore. Nic mi neschází. Já žil vždycky zdravě. Jedl jsem málo masa...vlastně jsem vůbec málo jedl...nikdy jsem se nepřejídal, kdepak. To jsem

spíš pořád držel půst. Zatímco všichni vokolo se cpali párkama v rohlíku, já se spokojil s rohlíkem v parku. Ale na podzim, to jsem baštil vždycky zdravě, to jsem si dopřával čerstvý hrušky a jablka, znam totiž všechny sady kolem města. A jsem pořád na čerstvým vzduchu. V létě, v zimě, no pořád. A furt chodim pěšky a taky nemam žádný tyhlety nový nemoci, kvůli kterejm skáčou lidi z mostů...ty stresy a depréze. Protože se nenecham nikdy ničim rozhodit. Protože mi je všechno fuk. Víte, jak řeším problémy? Jednoduše. Pokud se sám nevyřeší do dvou tejdnu, tak už se tim dál nezabeyvam. Já jsem vůbec veselá kopa. Já byl oblíbenej už jako mladej kluk, doktore...to když jsme šli v létě třeba k vodě nebo na čundr, všichni mě chtěli mít sebou. Protože mouchy, hovada a všelijaká ta havěť lítala pokaždý jen na mě. Ostatní měli klid. Ale já se rád vobětoval. Já nikdy nebyl žádněj hamoun a nelida. Proto je mi to divný...těch zápisů v týhle kartě...je to zaplněný až do poslední stránky...už tu není vůbec žádný prázdný místo. To je moc divný. Kam teda zapíšete tuhle kontrolu?

DOKTOR: Ta bude už bez zápisu. A tenhle spis můžeme zařadit do archívu. /
bere si zpět chorobopis /

JOSEF: / **unaveně**/ Já...pane doktore...

DOKTOR: Copak?

JOSEF: Je mi najednou nějak těžko. Musím se na chvíli opřít o plot.

DOKTOR: /**přistupuje k němu blíž** / Opřete se o mně.

JOSEF: Máte pravdu. Ten plot je vlastně čerstvě natřenej. /**opírá se o doktora**

/

DOKTOR: Pojd'te se mnou.

JOSEF: Mám jít s vámi?

DOKTOR: Bude to tak nejlepší.

JOSEF: A kam?

DOKTOR: Na jedno místo, kde si budete moct odpočinout.

JOSEF: A není to moc daleko?

DOKTOR: Není, nebojte se.

JOSEF: Já jen abysme nešli celou věčnost...když mi není dobře.

DOKTOR: Je to jen kousek a jak říkám, odpočinete si tam.

JOSEF: Tak jo. Já odpočívám moc rád. Dotru ten plot pozdějc. Zejtra, Pozejtří. Já mám času dost.

DOKTOR: Teď už budete mít na všechno času dost.

JOSEF: To je správná řeč, doktore. Odpočinu si. Budu teď vůbec častěji odpočívat. Abych se dožil vysokého věku. To bych moc chtěl. Bejt tu co nejdýl. I když nemam na růžích ustláno ... líbí se mi tu. A doufám, že na to poslední cigáro, který v životě vykourím, ještě tabák dlouho a dlouho nevyroste.

DOKTOR: Tak už pojd'te. Nemam jenom vás.

Doktor odvádí unaveného Josefa ze scény. Znovu na okamžik zazní zvuk varhan. Chvilí poté se ozve vzdálený zpěv ptáků.

Na scénu přichází Bód'a. Je v prostoru před plotem a je slušně oblečen. Zastaví se u plotu, osahává ho. Zpěv ptáků odezní.

BÓD'A: Podívejme ...Pepa začal s nátěrem. Ale nedodělal to, jak se zdá. /**rozhlédne se. Zhluboka se nadechne**/ Musim to opakovat znovu. Nejlepší je jaro. Když to všechno teprve začíná. Všechna ta krása. Stromy se oblíknou do květu. Vlaštovky štěbetaj pod krovy domů a unavený křídla jim ještě voní rovníkem. A vzduch je tak akorát, ani vedro ani zima. No...a já jsem se přišel rozloučit...s tou Dlouhou ulicí. Ulicí života. /**rozhlíží se**/ A se svým stromem. Byla to koneckonců dobrá škola života. Ledacos jsem během ní pochopil. A začal jsem konečně žít normálně. Mám svou ženu. Mam práci. A garsonku. A svojí ledničku. A vyžehlenou košili s knoflíkama. A svého operátora. A sporožiro. A poštovní schránku se svým jménem. Začal jsem žít jako normální člověk. A s mojí Annou a naší stodvacítkou vyrazíme v létě na Šumavu. Trochu tu starou chrchlu provětrám. Myslim škodovku. Projedeme Šumavu křížem krážem. Od města k městu. Od Prachatic k Třeboni. A nakonec se zastavíme v Písku a projdeme se pod Putimskou bránou, a třeba i na ten nejstarší most se půjdu podívat a pak si zajdem na náměstí na kafe. To bude moje nejlepší štreka v životě. /**chystá se odejít, vtom zahlédne imaginárního sportovce, běžícího kolem**/ Nazdar, maratónče! Tak dneska za dvacet? Když to minule bylo za jednadvacet? Co...jak to vim? Že mě neznáš? Žes mě ještě nikdy neviděl? Ale jdi, prosimtě. Vlastně: *běž*, prosim tě, abych byl přesnej. Vždyť jsem ti tu za plotem fandil každej den. Akorát jsem měl jiný hadry. Ne tak pěkný. A byl jsem víc zarostlej. Ale jsem to pořád já...ten tvůj fanda. No jo...nedivim se, žes mě nepoznal. Tak se nezdržuj ... ať nevychladneš. Jen si běž. A hodně štěstí!

Bód'a odchází ze scény.

Ozve se zakvílení větru.

Přes scénu prochází podél plotu muž a chlapec. Jsou tepleji oblečení. O čemsi rozmlouvají. Chlapec si nese papírového draka. Opouští scénu.

Pak vchází na scénu pojišťovací agent v obleku a buřince a s ním dva dělníci v montérkách. Pojišťovací agent nese velkou ceduli, s nápisem ŽIVOTNÍ POJIŠŤOVNA OBZOR. Jeden z dělníků před sebou tlačí zednické kolečko. Pojišťovací agent jim cestou cosi náruživě vykládá, vede je k plotu a ukazuje, aby ho odnesli. Dělníci odsunují plot k okraji scény. Pak jim ukazuje, aby zlikvidovali stromek. Jeden z dělníků vytáhne z kolečka sekeru. (pilu) Odstraňuje stromek. Druhý dělník mezitím na pokyn pojišťovacího agenta odstraňuje ceduli s nápisem AZYL a místo ní tam pokládá novou ceduli, kterou mu pojišťovací agent předává.

Pak se dělníci chystají opustit scénu. Pojišťovací agent je zadržuje, vnučuje jim k podpisu protokoly, které vytahuje z náprsní kapsy. Dělníci nejprve odmítavě vrtí hlavou a gestikulují, ale brzy podléhají nátlaku a vestoje podepisují nabízené listiny. Pojišťovací agent jim jako podložku ochotně nabízí svoje záda. Po podpisu jim radostně potřese rukou. Dělníci odcházejí. Pojišťovací agent si spokojeně prohlíží podepsané listiny, strká je zpět do kapsy. Odchází ze scény.

Z druhé strany přichází Helga. Má na sobě pracovní blůzu. Helga se chvíli rozhlíží, pak začne zametat. Začíná se stmívat. Jak se scéna pozvolna noří do jemného šera, Helga opouští scénu. Stále přitom zametá.

Na opuštěnou potmělou scénu přichází doktor v černém plášti. Nese chorobopis, v druhé ruce má rozsvícenou baterku. Během jeho příchodu zaní varhany. Zastaví se uprostřed scény, pak jde blíž k hledišti, svítí do různých míst na diváky. Jakoby někoho hledal. Pak zhasne baterku, odloží chorobopis na zem, svléká si plášť a obléká si ho naruby, bílou barvou navrch. Během jeho převlékání se scéna znovu pozvolna nasvítí. Doktor sebere ze země chorobopis, znovu rozsvítí baterku a opouští scénu.

Během jeho odchodu opět na okamžik zaní varhany.

Záhy jsou vystřídány zvukem zpěvu ptáků.

Scéna zůstává prázdná.

Zvuk zpěvu ptáků zní dál.

Konec